



Em, **facebook** và Tôi

Người xưa có câu: *linh tại ngã, bất linh tại ngã*. Cuốn sách cũng chính là một câu đố của tác giả với người đọc. Tôi xem *Em, Facebook và Tôi* là một cuốn sách hay. Tác giả **Lưu Quang Minh** thật tài tình khi xen lẫn yếu tố ảo và thực. Có khi những sự việc rành rành là thực nhưng ta cứ ngỡ là mơ và ngược lại!

Văn phong nhiều màu sắc và thi vị qua một ý tưởng thú vị. Thực mà ảo, ảo mà thực, ấy là chỗ ta đang sống, chẳng phải vậy sao?

Vương Chi Lan

Lưu Quang Minh sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn nên anh có dịp quan sát, tận mắt mình cùng cuộc sống tính theo giây của nhịp đập thành phố phát triển không ngừng này. Anh đã truy tìm lại những vết cắt, những dấu ấn của tuổi trẻ mà anh đang tràn trề. Tuổi trẻ với nhiều hoài bão nhưng cũng đầy hoài nghi bởi sự bất an của tinh thần. Cuộc sống xô bồ dễ đổ vỡ. Đó là những người ít có dịp “sống chậm” bởi những cuộc họp, công tác, hò hẹn... là những gương mặt đóng nhiều vai. Tác giả đã cố tình sắp đặt một truyện ảo cạnh một truyện thật. Điều đó làm tăng thêm tính liên tưởng trong người đọc về một thế giới hôm nay trong mắt nhìn của người trẻ. Ảo ảo thật thật pha tạp trong mớ bùng nhùng tạo ra sự trống vắng, cô đơn mà mỗi người chúng ta đâu đó vẫn bắt gặp trên đường đời. Thế giới mạng, công nghệ thông tin ấy choán gần hết quỹ thời gian trong ngày của chúng ta. Bàn tay lướt phím nói thay lời. Hơi thở cuộc sống trở nên quý giá. Chúng ta luôn sống trong cảnh “đồng sàng dị mộng” và một ngày nghe trái tim tan vỡ vì tha thiết nhớ một ánh nhìn triu mến, một tiếng gọi nhau thật người từ sâu thẳm tâm hồn...

Trần Huy Minh Phương

Đôi lời của tác giả

Chúng ta đang sống trong một thế giới mà ranh giới giữa Ảo & Thật rất mong manh. Mỗi buổi sáng, ta thức dậy có bao nhiêu điều đón chờ. Để rồi đêm tới, ta vẫn không ngừng mơ mộng về những gì mà ban ngày không bao giờ ta có thể gặp. Đời người, mở mắt – nhắm mắt là sự song hành của Ảo & Thật, mà chính ta không thể biết được đâu là thật, đâu là ảo.

Trong thời đại con người giao tiếp, kết nối với nhau qua mạng ảo, mê say với trò chơi vô hình, thích thú với diễn biến của một bộ phim hay, hoặc chìm đắm vào thế giới kỳ vĩ của một quyển sách, càng rõ ràng thay sự gắn kết của đời Thật vào cái Ảo.

Ta soi bóng mình vào Ảo để tìm hình ta trong Thật.

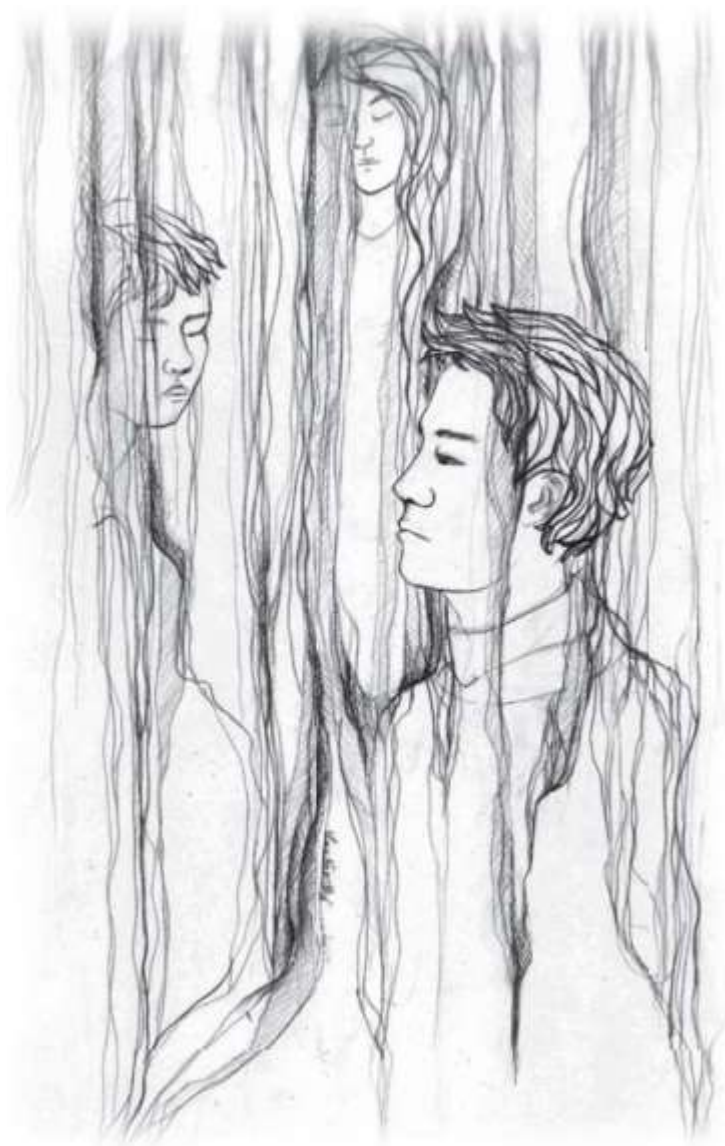
Hay ta đang ngày ngày thoát ly cái Thật mà đắm chìm trong Ảo tưởng?

Ảo mà Thật. Thật mà Ảo.

Xin gửi gắm chút Thật trong Ảo này.

Lưu Quang Minh

Ngoại cảm



Một.

Hiệu nói với tôi gã hành nghề này đã hơn mười năm. Có nên gọi đó là một nghề hay không? Điều mà tôi không hiểu cũng chẳng bao giờ ngờ tới.

Ai có thể hình dung một gã vô n ghét cay ghét đắng những trò mê tín dị đoan, buôn thầ n bán thánh như gã, lại có lúc đi làm chính cái nghề quái dị này.

Đời! Thế mới gọi là không ai học được chữ ngờ.

Gã từng là bạn thân của tôi. Nói “từng là” vì tôi đã tạm mất liên lạc với gã trong suốt nhiều năm trời, khi lên đường đến một xứ sở khác. Nhưng ký ức về cái con người trước đây của gã thì tôi vẫn rõ. Thế nên tôi đã quá bất ngờ khi gặp lại gã.

“Tao biết mày vẫn sống tốt sống khỏe mà, *người nhà* mày bảo tao thế!”.

Tôi hiểu gã nói đến một *người nhà* nào đó vẫn thường đi theo che chở phù hộ cho mình, nắm rõ ràng tất tần tật mình đang ở đâu, làm gì. Bản thân tôi trong những giây phút cảm thấy cuộc đời gặp những sự không may vẫn thường chấp tay nhắm mắt khấn ông bà tổ tiên phù hộ độ trì cho con cháu tai qua nạn khỏi, gặp điều may phước lành. Nhưng cái cách nói thật tự nhiên của gã về những người cõi âm vẫn hết sức lạ lùng...

“Nhưng mà mày vẫn thấy khó tin, phải không?”. Đúng vậy. Cảm giác ấy hết như khi ta phải đi thăng bằng trên một sợi dây mong manh, cố gắng giữ mình để không bị ngã hoàn toàn về phía này hoặc bên kia.

“Đến tận bây giờ, My vẫn theo tao. Cô ấy đang ngồi cạnh tao đây...”.

Cái cách gã vừa rít điều thuộc lá vừa nói về những chuyện như vậy thật nhẹ nhàng bình thản luôn khiến tôi cảm thấy rờn rợn.

Tuy My không phải là mô' i tình đầ' u của gã nhưng có lẽ là mô' i tình sâu nặng nhấ' t. Và ngay cả khi yêu gã, ba chúng tôi vẫn luôn thân thiế' t bên nhau suố' t dọc thời sinh viên.

“Thật sao? Vì My vẫn còn yêu mày?”.

Hỏi vậy nhưng dường như sâu trong lòng tôi vô' n đã hình dung câu trả lời nằ' m ở nơi gã. Bởi vì gã vẫn luôn yêu nàng. Đã bao nhiêu năm trời rồ' i, gã vẫn the' , vẫn một mình, không gia đình, không vợ, không con. Người ta bảo *duyên âm* chưa dứt thì chẳng thể thành đôi với ai được. Nghĩ đế' n đó thôi tôi lại thấ' y lạnh số' ng lưng lầ' n nữa.

“Mày có hỏi My tại sao không? Như là... sao nhi, vì sao còn quanh quẩn ở đây, mà không... như người ta thường nói... là tìm đường siêu thoát... hoặc đầ' u thai một kiế' p khác...”.

Tôi cảm thấ' y rấ' t bô' i rồ' i. Tôi không thể hiểu cái the' giới của gã. Dường như có một con người của gã trong quá khứ vẫn thập thò đâu đó. Có phải là gã bây giờ? Chẳng lẽ tá' t cả đầ' u là trò lừa đảo? Mà gã lừa tôi để làm gì? Gã mắ' c bệnh hoang tưởng? Hay thật ra chỉ mượn chuyện để kiế' m số' ng cho nhân hạ?

Có lẽ câu trả lời chỉ một mình gã biế' t.

Dù gì thì tuổi trẻ của chúng tôi vẫn đã ra đi về' một miề' n trời xa lắ' c của những ký ức thăm thăm chột nhòa chột hiện.

“My vẫn the' , như mười năm về' trước. Chỉ có tao và mày là già đi thôi. Mày còn nhớ không?”.

Nhớ gì? Gương mặt xinh đẹp thuở thiế' u nữ của My mười năm trước hay cái ngày tai nạn khủng khiế' p â' y xảy ra? Tá' t nhiên là tôi nhớ. Nhớ mình đã mắ' t đi cả hai người bạn thân thiế' t như the' nào...

Người ta có thể bất ngờ ra đi bằng rất nhiều cách. Vì bạo bệnh. Vì tai nạn. Hay vì đột nhiên nhận ra mình chẳng còn cảm thấy lý thú gì cuộc đời trần thế này nữa. My mất trong một tai nạn giao thông chỉ sau khi chúng tôi tốt nghiệp đại học một thời gian. Cái cách ra đi ấy thật phổ biến cả ngoài đời lẫn trên phim ảnh đến mức nó chẳng còn gây ấn tượng gì với ai.

“Nếu không vì chiếc xe tải oan nghiệt đó thì có lẽ ngày hôm ấy My đã nộp xong hồ sơ và chuẩn bị đi làm rồi cũng nên...”.

Mỗi kiếp người hiện diện trên mặt đất này còn phải nói *nhéu... thì, giá như...* biết bao nhiêu lần cho đủ?!

“Mày làm cô ấy khóc rồi đấy...”.

Mỗi lần nghe gã nói kiểu *truyện đạt* như vậy tôi lại thấy người mình lạnh toát. Rồi tôi nhớ ra lý do chúng tôi mất liên lạc một thời gian dài như thế.

Sau tai nạn đó, Hiệu không gặp mặt bạn bè nữa, dù tôi cố tìm kiếm thế nào, gã đều tránh mặt. Ngay cả trong tang lễ của My, tôi cũng không nhìn thấy mặt gã trong đám bạn học đến viếng. Nhưng tôi tin gã đã đến, chỉ một mình, vào lúc nào đó vắng vẻ nhất khi tất cả chúng tôi đều không có mặt. Đó quả đúng là một cú sốc quá lớn của tuổi trẻ - khi thật lòng thương yêu ai đó bằng tất cả gan ruột, phải mất đi họ cũng như chính ta làm rơi mất một nửa linh hồn.

Còn tôi, có lẽ trong đời tôi chưa yêu ai hơn được bản thân mình, dù đã trải qua không ít mối tình và đều chẳng đi đến đâu.... nên tôi đôi khi ít nhiều có cảm giác ganh tị với Hiệu.

Sau biến cố ấy ít lâu, tôi lên đường du học, tìm cho mình một chân trời mới như không ít bạn bè khác, nếu không tôi cũng sẽ chọn

con đường thỏa mãn với một công việc để kiếm sống qua ngày.

Hiệu kể cho tôi những chuyện tôi không tận mắt chứng kiến cũng không thể xác nhận được đúng hay sai. Vậy nên tôi đã dặn lòng mình chỉ nên lắng nghe và không đưa ra lời phán xét nào.

Những ngày nhốt mình trong nhà, chỉ một màu tối đen phủ kín quanh gã. Có lẽ gã khóc - rất nhiều cho đến khi thiếp đi. Cũng có thể gã chỉ nhắm mắt, không ngủ mà để đấy. Chẳng rõ gã đã chìm trong cái mớ bít bùng cô lập với thế giới bên ngoài ấy bao lâu. Một ngày? Mười ngày? Bốn mươi chín ngày? Cho đến khi một giọng nói thân quen vọng lên từ chỗ n hư vô nào đó.

Anh ơi...

Giọng nàng? Đúng là nàng rồi... - Gã giật mình bật dậy.

My... Em ở đâu? Em đang ở đâu? Trả lời anh đi...

Gã lại nhắm chặt mắt rồi lắng tai nghe.

Em đây anh... Em ở đây... Ngay bên cạnh anh đây...

Trời ơi! Niềm vui sướng làm mắt gã nhòe đi.

Cuối cùng em cũng về rồi... Anh biết em không bỏ anh mà... Phải không em? Em sẽ không bỏ anh đi nữa đúng không?

Vâng... Nếu thật sự anh không chê em... Vậy anh hãy mở mắt ra và nhìn em đi...

Được!

Nói là làm, gã mở to mắt, nhìn về phía tiếng nói vừa vọng lên.

Ngay giây phút đó, gã đã ngã bật người ra sau trong nỗi bàng hoàng.

Tôi rợn người lắm nữa khi gã ngưng câu chuyện ngay cả khi không tài nào hình dung nổi gã đã tận mắt thấy điều gì.

“Mày biết đấy, những người bị tai nạn giao thông thì cơ thể không thể nào toàn vẹn...”.

Cổ họng tôi khô khô c, tôi cố gắng nuốt khan nước bọt.

My vẫn thế, như mười năm về trước...

Bây giờ tôi mới nhận ra câu nói của gã ám chỉ điều gì.

Và mười năm qua My luôn ở bên gã, chưa một bước cách rời. Chỉ cần gã mở mắt ra là thấy được nàng.

Gã nhớ một hôm, nàng và gã lại *đổi thoại*.

Em... Tại sao anh chỉ thấy mình em? Những người khác... họ đã đi đâu?

Vâng... Họ vẫn ở đây, hiện diện mọi nơi mọi chỗ... Chỉ là anh có muốn thấy họ hay không thôi...

Anh muốn... thấy họ...

Tại sao?... Giống như em... Nhiều người không được đẹp dễ... Chẳng phải anh đã mất ngủ mấy đêm khi nhìn thấy em lần đầu tiên đó sao? Em cứ tưởng anh ghét em lắm...

Phải... Anh thừa nhận mình đã sợ... đã kinh hãi thật sự... Nhưng sau cùng anh hiểu em đã đáp lại anh vì chính ước nguyện của anh... Anh phải chấp nhận... Và dù hình hài em có thế nào em vẫn là em, vẫn là người anh yêu...

Đó thật sự là những lời từ gan ruột của gã sao? Có thứ tình yêu như vậy sao? Tôi thật sự cảm thấy ganh tị. Tình yêu của gã, nó vẫn còn mãi, dù người con gái gã yêu thương đã không còn hiện diện trên cõi đời – về mặt thể xác. Còn tôi... những cuộc tình đi qua đời tôi vẫn ở đâu đó trên thế gian này, ngày ngày vẫn đang nói đang cười với chông con của họ. Nhưng với họ, tôi đã chết, đã hoàn toàn nằm ngoài trái tim họ. Tôi biết, họ chẳng màng một lần nhớ đến tôi đâu, như cách tôi đã lạnh lùng tống khứ họ ra khỏi cuộc đời mình. Mười năm qua tôi vẫn một mình. Vì hai chữ “thật lòng” với tôi là một xa xỉ phẩm. Tôi không có nó và chẳng thể trao gửi cho ai.

Nhưng nhiều người... họ chỉ mong gặp lại những gì đã đánh mất dù chỉ một lần... Anh muốn giúp họ...

Nếu thật sự đó là điều anh muốn... Em sẽ giúp anh... Cảm ơn anh... Em không bao giờ hối hận vì đã yêu anh...

Và gã đã trở thành câu nói giữa hai bờ sông – chết như thế.

Đó là có thể chỉ là một giả thuyết.

Ngay từ đầu tôi đã chọn cho mình một giả thuyết nhưng có hơn một giả thuyết ở đây. Dù bản khoán, tôi cũng đã có sự chọn lựa cho mình. Tôi liệt kê ra đây những giả thuyết còn lại. Để nếu có ai đọc được những dòng nhật ký này, họ sẽ có sự lựa chọn của riêng mình. Suy cho cùng chúng ta sống trong những điều chúng ta tin và không ngừng cố gắng chấp nhận nó.

Hai.

Tôi không biết Hiệu đã tìm thấy tôi như thế nào? Có thật sự tình cờ vậy không khi mười năm liên tiếp liên lạc, một ngày đẹp trời gã tìm đến tôi và bảo người nhà tôi cho gã biết tôi ở đâu. Thế giới này rộng lớn lắm mà cũng bé nhỏ lắm.

Có thể, sau bao nhiêu năm trời, cuối cùng tôi đã có khả năng ấy: nhìn thấy những điều không nên thấy. Và người tôi gặp đầu tiên chính là Hiệu – rất có khả năng đã không còn trên cõi đời này nữa, sau bao nhiêu năm trời sống trong sự dằn vặt về tình yêu đã mất.

Trong giả thuyết này tôi mới là nhà ngoại cảm. Và tôi vừa kể một câu chuyện của người ở phía bên kia. Tôi là một cậu nòi.

Ba.

Nghe có vẻ điên rồ nhưng không hẳn là không thể xảy ra.

Trong giả thuyết này tôi đích thực là một hồn ma. Gã đã nói chuyện với tôi từ đầu đến giờ và sau cùng ghi chép lại toàn bộ cuộc trò chuyện không thêm không bớt. Cũng có thể lắm vì với cuộc sống cô đơn triền miên nơi xứ người thế này, nỗi cô độc có thể giết chết tôi bất cứ lúc nào. Tôi đã chết và tìm gặp gã, đi kèm sự ngưỡng mộ gã là niềm nuôi tiếc vì đã không có một tình yêu nào trọn vẹn trong đời.

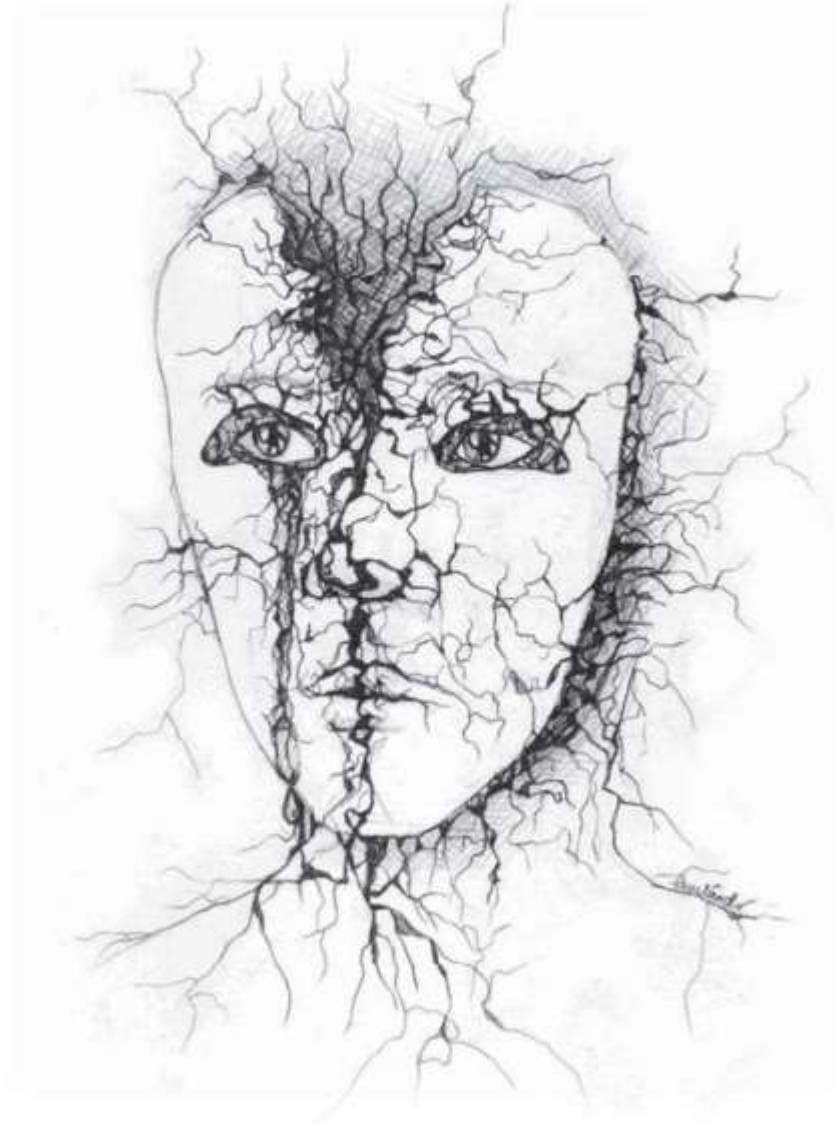
Bốn.

Chẳng có Hiệu và My nào ở đây cả.

Tôi chỉ là một kẻ hoang tưởng.

- Halloween 2013 -

Nứt



Anh phát hiện vết nứt đầu tiên trên trần nhà vào buổi sáng khi vừa mở mắt.

Quái lạ. Anh nghĩ thầ m.

“Anh dậy rồi à?”.

Giọng vợ anh... Không phải... Anh đảo mắt lên vết nứt lằn nữa. Đúng rồi. Đây đâu phải là nhà của anh.

“Anh yêu...”.

Nàng ôm lấy anh, đặt nhẹ nụ hôn dịu ngọt lên môi.

“Anh phải về thôi...”.

Đáp lại là ánh mắt và sự yên lặng. Lẩn tránh cơn bão rồi, anh chỉ tay lên trên đầu.

“Trên nhà có vết nứt, em thấy không?”.

“Ở đâu?”.

“Đó, ngay chỗ đó...”.

“Em chẳng thấy gì cả”.

Ừ. Có lẽ anh nhầm. Ai cũng phải có lúc nhầm lẫn. Cũng như vừa nãy anh tưởng nàng là vợ mình, đây là nhà mình.

“Anh về nhé”.

Nàng cười hiên, ôm hôn tạm biệt anh như một chú mèo con quắt quýt chủ không rời.

Hôm nay là ngày anh về nhà. Nhớ như in nên từ sớm chị đã sửa soạn, dọn dẹp nhà cửa thơm tươm tất, dự định đi chợ về sẽ nấu thật nhiều món ngon “tắm bổ” cho anh.

Mỗi chuyên công tác của anh là một chuỗi chờ đợi dài đằng đẵng với chị. Chị chỉ ở nhà nội trợ, tự tay chăm nom cho mái ấm nhỏ của hai người. Việc nhà quanh đi quẩn lại cũng nhanh chóng

ngồ n hế t cả ngày của chị. Rồ i cũng đế n lúc hế t việc, chị bật tivi, thư giãn với những bộ phim Hàn Quố c dài thườn thọt vài trăm tập... Đôi khi cảm xúc cuồ n theo, nước mắ t ứa ra khi nào chẳng rõ.

Khi thoáng thấ y thắ ng bé con kháu khỉnh trên phim, mắ t chị lại càng nhòa đi.

“Em thêm con quá, ước gì...”.

Chị rấ t muồ n nói với anh điề u â y chỉ để trút được những chấ t chứa từ lâu nhưng chị không thể. Chị không muồ n anh buồ n. Hay chính chị buồ n và cảm thấ y cõi lòng mình tổn thương hơn? Phải rồ i, trong tim chị vồ n đã đầ y những vế t nứt. Chúng cứ âm ỉ rồ i dầ n lan ra mỗi lúc một dài hơn, không thấ y điểm kế t thúc. Nứt kẽ này lại chia thành nhiề u kẽ khác.

Phim chưa hế t, chị đã thiu thiu chìm vào giấ c ngủ. Nế u giờ này con nằ m bên, chị sẽ ôm ngay lắ y nó, câ m bàn tay bé xinh, nựng nịu đôi má hỏ ng. Trong giấ c mớ , chị nghe từ đâu tiế ng con bi bô vắ ng vắ ng: Mẹ ời...

Thêm một vế t nứt nơi kính cửa xe. Quái lạ! Anh toan hỏi tài xế nhưng lại thôi. Cũng gầ n đế n nhà rồ i. Phóng tâ m mắ t ra ngoài phố phường, cảnh trí thân quen dầ n hiện hữu hai bên đường.

Cuồ i cùng xe đậu lại trước nhà.

Vợ ời, anh về rồ i đây.

Toan bắ m chuông, chọt cả người anh ròn rợn.

Một vế t nứt nữa ngay trên nút chuông cửa. Anh rứt vội ngón tay lại như thể sợ vế t nứt sẽ lan ngay sang cơ thể mình.

Chà`n chừ một lúc rô`i anh cũng quyê`t định tự mình mở cửa.
Rút chùm chìa khóa trong túi quầ`n tra vào ổ xoay nhẹ, cái chìa gãy
làm hai.

Sao lại thê`? Râ`t nhanh, trong đầ`u anh mừng tượng những ám
ảnh kỳ quái. Nỗi sợ hãi từ đâu trào lên chiế`m lầ`y tâm trí anh.

Những vế`t nứt.

Chúng đã lan tới chìa khóa, có thể đã tiế`n xa hơn nữa, rầ`t
nhanh, chiế`m lầ`y toàn ngôi nhà.

Đột nhiên cửa mở toang, tiế`ng nói thân quen kéo anh trở về` với
thực tại.

“Anh về` rô`i!”.

Vợ anh. Đúng là vợ anh rô`i. Lầ`n này không lầ`m được.

Anh phát hiện vế`t nứt đầ`u tiên trên trầ`n nhà vào buổi sáng khi
vừa mở mắ`t.

Quái lạ. Anh nghĩ thầ`m.

“Anh dậy rô`i à?”.

Giọng vợ anh... Đúng không nhi? Không chắ`c... Anh lại đảo mắ`t
lên vế`t nứt lầ`n nữa.

Có lẽ đúng là nhà anh thật.

“Em thầ`y gì không?”.

“Ồ đâu anh?”.

“Đó, ngay chỗ đó...”.

Con im lặng kéo dài như bất tận.

Có lẽ là vợ anh thật.

Vợ anh có thấy không? Những vết nứt đó... ngày càng nhiều hơn... Đâu đâu cũng thấy. Chỗ nào cũng gặp. Em có thấy chúng không? Em có cảm nhận được chúng không?

Cổ họng anh bỗng dưng nghẹn ứ.

Những kẽ nứt tồn tại từ rất lâu rồi.

Điều gây n knots giữa chồng vợ là gì? Anh luôn cố gắng lẩn tránh câu hỏi mọc ra trong thâm tâm ấy, càng xa càng tốt. Ích gì... Vờ như không thấy, chúng vẫn ở nguyên đó. Cố gắng che đậy chúng đi, đâu có nghĩa chúng thật sự biến mất.

“Anh có yêu em không?”.

“Có chứ, yêu rất nhiều...”.

“Sẽ không bao giờ thay đổi chứ?”.

“Chắc chắn rồi, dù thế nào chăng nữa, anh vẫn mãi yêu em...”.

Những lời đó anh đã nói với ai? Vợ anh hay nàng...? Cả hai? Anh không chắc nữa. Anh chỉ cố đóng cho thật tròn vai. Một người chồng yêu vợ, mẫu mực chăm lo cho gia đình. Anh yêu nàng? Không, anh yêu vợ... Anh không thể phá hủy gia đình này được. Không được đâu. Không được đâu...

“Anh đang nghĩ gì vậy?”.

Giật mình. Nàng đang ngồ ì đồ ì diện. Không phải vợ anh. Là nàng.

“Anh có yêu chị ấy không?”.

“Có... có chứ...”.

“Vậy anh có yêu em không?”.

“Có...”.

“Anh thật tham lam. Đàn ông chỉ toàn những kẻ tham lam”.

Câu nói của nàng như mũi giáo đâm vào ngực anh. Phút chốc, từ chỗ ngọn giáo đâm vào lan ra một đường nứt. Anh có thể cảm nhận rõ rệt anh đang nứt. Tách. Tách. Tách. Tách. Tách. Tách. Đường nứt chia dọc sống mũi anh rồi lan lên trán. Rất nhanh, nó chạy ngược xuống cằm, cứ thế càng lúc càng thấp hơn. Anh không ngăn được. Không cách nào ngăn được thân thể mình nứt thêm.

Cuối cùng, anh nứt làm đôi.

Có lẽ như thế là tốt nhất.

Anh vẫn còn say ngủ. Sắc mặt lo lắng, mồ hôi rịn ra trên trán. Chị thấy hết nhưng không lay anh dậy. Cứ để anh ngủ thêm, chị nghĩ thôi.

Bước khỏi giường, chị đi vào phòng tắm. Từ hôm qua anh về chị đã định nói rồi lại thôi...

“Ôi...”.

Đập vào mắt chị là vết nứt đã dài hơn từ lúc nào. Ngay trên tấm gương đó. Sau một đêm thôi mà đã dài thế này rồi. Chẳng hiểu vết nứt đến từ đâu nữa, chị nào có đụng chạm gì đến nó. Liệu nó sẽ dừng lại yên ắng như vậy hay còn tiếp tục kéo dài hơn? Chị đặt tay nhẹ nhàng lên kẽ nứt, cảm nhận sự hiện diện mỏng mảnh mà đầy sức mạnh của nó.

Ngày qua ngày. Âm ỉ tàn phá. Âm ỉ hủy hoại.

Điều đáng sợ là không thể đoán biết khi nào gương sẽ vỡ. Hoặc có thể chẳng khi nào vỡ. Vết nứt cứ ở đó, mặc cho ai đó che đậy, hay vờ như không thấy. Thà làm vỡ gương, chị có thể mua một cái mới tinh lắp vào chỗ cũ. Nhưng tấm gương nứt thì vẫn còn có thể sử dụng được – dù cho tạm bợ dễ làm khó chịu những cặp mắt đòi hỏi tính thẩm mỹ, cáu toàn.

Khi chủ nhân đã tạm quen dần với những vết nứt, bất thành hình một ngày, gương vỡ vụn.

“Em không thể có con, anh hãy bỏ em đi!”.

“Không! Anh không bao giờ bỏ em! Dù thế nào em vẫn là vợ của anh!”.

Mỗi lần nhớ lại, chị thấy lòng như nứt thêm một vết mới nữa. Anh có yêu chị không? Bây giờ anh còn yêu chị không? Để bù đắp, chị hết lòng chăm lo cho anh và ngôi nhà này. Những chuyến công tác xa, anh ở đâu, bên ai, chị vờ như không hay không biết. Vờ không thấy những vết nứt. Cả anh và chị. Nhưng được đến bao giờ?

“Mình nhận con nuôi được không anh?”.

“Ừ, để anh suy nghĩ...”.

Tại sao tạo hóa nỡ cướp đi duyên thiêng liêng nhất của chị?
Tách. Khi nào thì anh bỏ chị? Tách. Tách. Khi nào nơi gắn kết vợ
chồng sẽ gãy lìa ra? Tách. Tách. Tách.

Thêm một chuyến công tác nữa của anh. Ngồi ăn tối với nàng
trong nhà hàng sang trọng, thảnh thơi anh lại thấy đâu đó những
vết nứt. Trên tường. Dưới nền gạch. Ngay cả ly rượu trên tay... Tất
cả chỉ là ảo giác?

Anh yêu vợ nhưng lại ngoại tình. Con người anh cũng tự nứt làm
đôi rồi đấy thôi.

“Sao vậy anh, chưa gì đã nhớ vợ rồi à?” – Bàn tay nàng chạm nhẹ
lên tay anh.

“À không...”.

“Em trả anh lại cho chị ấy nhé”.

Lúc nào cũng vậy, nửa đùa nửa thật, nàng như cơn gió mát thoảng
qua đời xưa tan nổi ngọt ngào lâu ngày trong anh. Anh không nghĩ
mình sẽ yêu nàng, thế rồi...

“Em không đùa đâu, anh hay bảo em là gió mà...”.

Gió đến rồi lại đi. Hôm nay ở đây, mai về một phương trời
khác.

“... Vợ chồng anh sẽ xin con nuôi, em nghĩ sao?”.

Nàng mỉm cười:

“Còn sao nữa, lẽ ra anh phải làm điều đó từ lâu rồi!”.

Có thể hàn gắ n những vế t nứt không?

Còn kịp không?

12/2012

Một cánh



Con bồ` câu xuấ t hiện trước nhà Thanh hệt như từ một cơn gió lạ.

“Mẹ ơi, tội nghiệp nó quá kìa!”.

Chim sa, cá nhảy thì không tồ t. Người ta bảo vậy.

Nhưng thấy cảnh nó tập tễnh bước từng bước nhọc mệt, một bên cánh buông thõng, Thanh không cầm lòng được.

“Con nuôi nó, được không mẹ...”.

Chà n chừ một lúc, mẹ gật đầu.

Thanh vào trong bếp lấy ít gạo đem rải ra sân. Nó dè chừng mãi mới túc tấc túc tấc tiến lại.

Ăn xong, nó ghé ch đầu nhìn lên bầu trời xanh trong ra chiều nghe ngóng. Chắc nó nhớ nhà. Thanh lặng im quan sát nó. Lê cái cánh gãy, nó gượng tìm chỗ cao cố sức nhảy lên.

Loạng choạng. Loạng choạng. Lần nào lần này đầu bị ngã.

Tôi đến, Thanh lột ít giấy báo cho nó nằm tạm trong góc nhà. Trông nó đã đỡ sợ hơn phần nào. Ngủ ngoan nhé... Một Cánh... Từ giờ chị sẽ gọi em là Một Cánh...

Sáng sớm Một Cánh đã lon ton quanh khoảng sân nhà, tìm chỗ này, bươi chỗ nọ. Thanh lại rải gạo ra sân nhìn nó mổ, phì cười.

“Trông em cứ như... gà ấy nhỉ...”.

Ngắm nó một chốc nữa, Thanh dịu dàng:

“Thôi Một Cánh ở nhà ngoan nhé, đến giờ chị phải đi học đây...”.

Thanh dắt xe ra khỏi nhà, cẩn thận đóng cổng. Chút nữa mẹ và bố cũng đi làm. Chỉ còn mỗi Một Cánh ở nhà thôi.

Trên đường, chưa chi Thanh đã thấy nhớ nhớ Một Cánh. Ừ, cũng như nó rất nhiều lần Thanh ở nhà một mình. Là con một, gia đình

lại khá giả nên từ nhỏ đến lớn Thanh chưa bao giờ phải đụng vào việc gì nặng nhọc. Sung sướng ấm êm là thế mà nhớ lại hồi bé có đôi lúc Thanh vẫn thấy mình hết như một chú chim non bị giam phía sau những song sắt đan dày của chiếc lồng chật hẹp, chờ ngày nào được tự mình tung rộng hải cánh tự do.

Bây giờ Thanh đã ra dáng cô sinh viên trường kiến trúc năm nhất lắm rồi. Mẹ cũng chỉ thỉnh thoảng mới gọi Thanh là “công chúa bé bỏng của mẹ”. Thay vào đó mẹ thường bảo:

“Đủ lông đủ cánh rồi, không biết còn thương mẹ nữa không đây?”.

“Thương mẹ nhất trên đời, thương bố nhất trên đời cơ!”.

“Xạo quá! Đến lúc có người yêu lại bảo thương mình nó nhất thôi!”.

“Không có mà! Mẹ này...”.

Nghĩ đến đó khiến Thanh cười tủm tỉm cả đoạn đường còn lại đến trường. Phải rồi, Thanh còn may mắn biết bao nhiêu.

Thường ngày học xong đến trưa là Thanh về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi rồi chiều lại lên trường học các môn còn lại trong thời khóa biểu. Hôm nay cũng vậy nhưng Thanh tranh thủ vừa hết tiết là lấy xe ngay, không la cà với bè bạn như mọi lần. Về nhanh nhanh để xem Một Cánh thế nào rồi chứ.

Gần tới cổng nhà Thanh đã nhắc thấy một cái bóng đen lù lù. Nó còn quẩn quẩn lại mấy vòng rồi mới lủi mất hút khi xe Thanh tiến sát lại. Định thẩn một lúc, Thanh mới nhận ra nó là con

mèo khoang đen khoang trắng của nhà hàng xóm. Con mèo xấu xí!
Nó rình mò gì thế nhỉ?

Thanh giật mình.

Một Cánh! Em đâu rồi?

Mở cửa, Thanh mừng rỡ khi thấy Một Cánh vẫn đang lon ton trong sân. Rồi cơn lo trở về. Con mèo ba trợn ấy chắc nó “nhắm” em rồi...

Nguy hiểm quá, mẹ ơi!

Thanh về một lúc thì mẹ cũng về tới. Ngồi ăn cơm trưa, Thanh đem chuyện lúc nãy kể lại cho mẹ. Mẹ gật đầu:

“Bản năng của loài mèo là săn mồi, cũng không thể trách được, phải cẩn thận hơn thôi, con gái!”.

Nếu Một Cánh mà không bị thương thì con mèo ấy còn lâu mới có cơ hội dòm ngó. Thanh thấy âm ỉ lăm...

Ăn xong Thanh vào phòng nghỉ trưa một lúc để chiều còn đi học. Đang nằm, linh cảm điều gì đó Thanh bật dậy, chạy nhanh ra ngoài. Nắng chói chang nhuộm vàng cả khoảng sân hắt lên cái nóng ngọt ngào buổi ban trưa. Thanh nhíu mắt lại. Vài hạt gạo còn rơi vãi đây đó.

Đột nhiên, Thanh rùng mình.

Những vệt đỏ hằn dài trên sân.

Máu. Trời ơi! Máu! Một Cánh! Một Cánh ơi!

Cái bóng đen nhảy vọt lên tường qua các tán lá rồi mất hút.

Thanh choàng dậy trong tiếng thét sợ hãi vang lên từ thẳm sâu.

Là ác mộng?

Một Cánh...

“Mẹ ơi! Một Cánh đâu rồi?”.

Nắng chói chang nhuộm vàng cả khoảng sân hắt lên cái nóng ngọt ngào buổi ban trưa.

Thanh nhú mắt lại.

Không có gì ở đó. Kể cả những hạt gạo vương vãi trên sân...

“Một Cánh nào con?”.

“Một Cánh... Con chim bồ câu...”.

Ánh mắt mẹ nhìn Thanh đầy khó hiểu. Thanh cũng thấy khó hiểu. Sao lại thế? Vừa khi này Thanh còn rải gạo cho nó...

Mới ngày hôm qua nó còn bay lạc vào nhà cơ mà...

“Chuẩn bị đi học đi con, đến giờ rồi đấy!”.

“Dạ... Thưa mẹ con đi học...”.

Đầu óc vẫn trong trạng thái tỉnh tỉnh mơ mơ, Thanh mở cổng dắt xe ra.

Một bóng đen trắng thành hình linh xuất hiện.

Lại là con mèo ấy! Nó ngồi ngay trước mũi xe, thản nhiên dương hai hòn bi đen lách chọc thẳng vào Thanh.

Mày muốn gì? Mà rình mò gì?

Nó gườm gườm vẻ đe dọa.

Tránh ra! Tránh ra ngay!

Nó nhất quyết cản đường.

Không! Thanh phải đi!

Ra khỏi đây... Thoát khỏi chỗ này...

Thật nhanh.

Vút...

Con chơi với ập đến...

Con mèo sừng sờ ngóc cổ lên nhìn, từ hai hòn bi nhỏ là nổi hãi hùng kinh ngạc.

Mình đang bay? Thật vậy, đôi cánh duỗi rộng nhấc bổng Thanh lên. Càng lúc càng cao hơn, xa hơn.

Chỉ một chỗ c, Thanh đã chạm đến những tầng mây trắng xóa. Từ trên này nhìn xuống, vạn vật chỉ là những lấm chấm, nhà cửa trở thành trăm nghìn mẩu đồ chơi mô hình, dòng xe cộ bon chen hóa triệu triệu đàn kiến nối đuôi nhau bò theo những kẽ nứt dài vô tận trên mặt đất.

Tuyệt quá! Bây giờ Thanh mới hiểu vì sao Một Cánh lại luôn bồn chồn như thế...

Nhưng bay hồi lâu, Thanh cũng dần thấy mệt và lạnh, đôi cánh bắt đầu rã rời. Chắc là mình chưa quen, Thanh nghĩ thầm. Bay

một lúc lâu, Thanh thấy đuối sức, nên từ từ hạ cánh đậu xuống tán lá trên bờ tường một ngôi nhà để nghỉ ngơi.

Ái!

Một bên cánh của Thanh nhói đau. Có cái gì vừa vụt tới, khiến Thanh không kịp phản ứng. Phải tìm cách thoát khỏi nó. Cố hết sức Thanh nhảy xuống khoảng sân nhà. Cái bóng đen bám theo Thanh sát nút. Nó vô Thanh! Có ai không! Cứu tôi với!

Cứu tôi với!

Tiếng thét vọng vang trong sâu thẳm nhưng không sao cất lên được từ cuối họng Thanh.

Có bóng người.

Bóng đen không rượt theo Thanh nữa. Nó lững thững bước từng bước, lãnh đạm, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thanh vẫn chưa hoàn hồn. Có lẽ Thanh chỉ vừa thoát chết trong gang tấc.

“Mẹ ơi, tội nghiệp nó quá kìa!”.

Thanh nghe loáng thoáng một giọng nói thân quen nào đó.

“Cho con nuôi nó, được không mẹ...”.

Quen lắm. Cả dáng người nữa. Thanh đã gặp ở đâu rồi nhỉ...

Từ tiên kiếp chăng?

“Ngủ ngoan nhé... Một Cánh... Từ giờ chị sẽ gọi em là Một Cánh...”.

Trời tối mịt. Mệt quá rồi. Thanh thấy mình thiếp đi rất nhanh.

“Dậy đi học thôi, con gái yêu!”.

Trời sáng rồi sao? Vậy là một ngày mới nữa lại bắt đầu...

“Mẹ ơi, hôm qua con có một giấc mơ lạ lắm!”.

“Mơ gì, nói mẹ nghe nào”.

Thanh toan kể cho mẹ nghe nhưng lại thôi. Giấc mơ đúng là rất lạ...

Tự nhiên, niềm xúc động trào lên, Thanh ôm chầm lấy mẹ.

“Sao vậy con, phải ra dáng sinh viên rồi đây, không được nhõng nhẽo nữa đâu...”.

Thanh biết chữ, hiểu chữ. Vào đại học chỉ là khởi đầu. Rồi Thanh sẽ phải rời vòng tay bố mẹ, khi đôi cánh đã vững vàng vươn rộng đến những đám mây cao và xa như ước mơ.

“Nó lành rồi, phải không mẹ? Con thả nó được chưa?”.

Mẹ gật đầu. Đã hơn một tháng nó đến nhà mình. Giờ thì nó khỏe hẳn rồi.

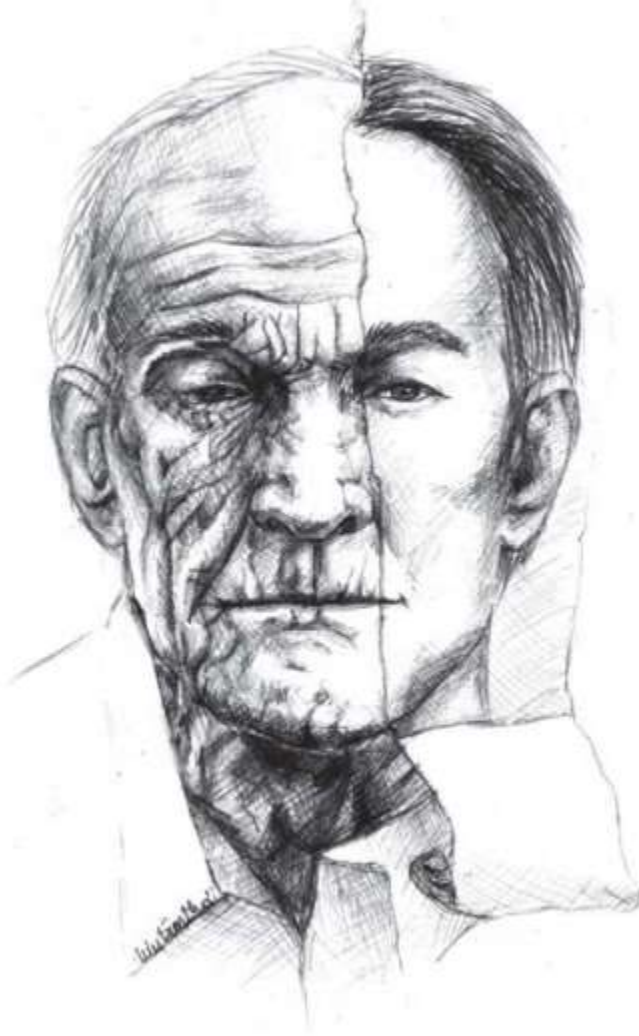
Thanh tung Một Cánh lên bầu trời xanh trong. Nó đập cánh từng hồi, quyết liệt. Rồi bay lên cao.

Nhưng Một Cánh vẫn nghe rõ tiếng Thanh.

“Bay đi! Tạm biệt em! Một Cánh của chị!”.

3/2013

Giới hạn



Dù tuổi tác có làm vị bác sĩ kính mến của chúng ta suy nghĩ chậm chạp đi đôi chút, đầu óc kém minh mẫn đi đôi chút, vẫn có những chuyện ông còn nhớ rất rõ. Nhớ như in vào đầu. Nhớ mọi sự kiện, tình tiết. Đơn giản vì mớ ký ức ấy không thể nào tàn phai, không thể nào xóa nhòa, không thể nào biến mất.

Bộ óc đầu đang dần già nua này sẽ chẳng bao giờ cho phép ông quên. Liệu ông có được phép quên?

Lần giờ một lần nữa quyển sổ ghi chép đã cũ, tất cả hiện rõ rệt như đang ở ngay trước mắt ông.

Đó là một đêm mưa gió bão bùng, sấm chớp liên hồi.

“Đoàng!”.

Ánh sáng lóe lên rồi tắt lịm.

“Đoàng! Đoàng!”.

Chớp tắt, chớp tắt. Trong nháy mắt.

“Đoàng! Đoàng! Dừng!”.

Cái gì vậy? Bác sĩ giật mình. Âm thanh cuối cùng của đợt sấm giật nghe khác hẳn thứ tiếng động bình thường ông vẫn nghe vào những đêm mưa gió thế này. Như thể có thứ gì đó vừa tàn bạo chọc thủng màn đêm, xé toạc nó ra không thương tiếc.

“Anh không ngủ được à?”, vợ bác sĩ nằm bên thì thào.

“Ừ, thời tiết xấu thật...”.

Không biết đây là lần thứ mấy trong đêm ông trở mình. Làm sao có thể yên giấc được khi luôn có tiếng búa tạ nện dồn dập vào màng nhĩ thế này. Nhất là thứ âm thanh vừa nãy. Thứ âm thanh ma quỷ khiến ông rợn rùng suốt dọc sông lưng.

Thời gian đó, bác sĩ và vợ chỉ mới bước vào độ tuổi trung niên. Tính ra, họ hạnh phúc trong mái ấm này với nhau cũng tròn tria ba năm rồi. Tất nhiên, những dấu hiệu của tuổi già cứ thâm lặng thâm lặng đến. Còn nhớ lần đầu gặp gỡ, bác sĩ đã thấy vợ của ông rất xinh đẹp. Bây giờ vẫn rất đẹp. Dù năm tháng sau này

những nếp nhăn có đậm dày hơn chẳng nữa, vợ ông vẫn đẹp. Đẹp nhất!

Chỉ cần ông thấy đẹp là được rồi.

Nghĩ thế, cảm xúc trào dâng, ông choàng tay qua ôm vợ.

“Ngủ không được rồi... quây em hả...”.

Ông thích nghe tiếng vợ cười khúc khích. Khi chìm trong cơn đam mê từ một miền ân ái bí mật chỉ của riêng đôi lứa, tiếng cười của vợ như một liều thuốc kích thích cực độ. Ông thấy mình trẻ ra vài tuổi. Có khi là thanh niên. Có khi là thiếu niên. Có khi vụt cái là một thằng nhóc con. Vụt cái nữa. Oe oe oe, một em bé khóc nhè. Vừa kịp lúc ông nhận ra tấm lưng mình ướt đầm. Cả thân người phủ phục xuống. Một nhào trong vòng tay êm ái dịu dàng của vợ.

“Rầm... Rầm... Rầm!”.

Cái quái gì nữa vậy? Quả thật, đây không phải một đêm yên bình.

“Rầm... Rầm... Rầm!”.

Ai? Giờ này? Vào cái khoảnh khắc này?

“Rầm... Rầm... Rầm!”.

Tất nhiên, tiếng giộng cửa sẽ chẳng chịu buông tha nếu bác sĩ vẫn còn nằm đây, cố tận hưởng từng giây phút bàn tay vợ dịu dàng xoa lên mái tóc rồi đã làm tấm chăn chuyển màu muỗi tiêu.

“Ra đi anh... Chắc là có chuyện gì gấp lắm họ mới thế...”.

Thôi được. Đành vậy.

Mặc áo vào, bác sĩ bước vội vã về phía cánh cửa vẫn đang bị đập liên hồi, tưởng chừng nếu ông tiếp tục im lặng thì chỉ một chỗ nữa thôi nó sẽ phải bật tung ra.

“Rầm... Rầm... Rầm!”.

“Được rồi! Được rồi! Tôi tới rồi đây!”.

Khóa vừa mở, cánh cửa lập tức bị gió thổi đập mạnh vào tay ông.

“A!”, bác sĩ rút tay và cả thân người lại.

Gió và mưa đột ngột ủa vào lạnh toát như chính vị khách không mời kia.

“Chào bác sĩ!”.

Chẳng phải một. Có những hai bóng đen. Chiếc bóng trò chuyện với bác sĩ đang dìu chiếc còn lại! Bác sĩ nghe rõ nhịp thở đã quá yếu ớt mệt nhọc.

“Có chuyện gì vậy? Đêm hôm mưa gió thế này...”.

“Tất nhiên phải có chuyện mới cần nhờ đến bác sĩ rồi!”.

“Vậy thì mời vào...”.

Khi họ đã vào hẳn bên trong cũng là lúc ánh đèn rọi đến những gì cần hiển hiện hoặc không nên hiển hiện.

Súng. Và nó đang chĩa hẳn vào bác sĩ.

“Chuyện quái gì thế này?”, bác sĩ thốt lên.

“Cứ bình tĩnh, bác sĩ kính mến. Tôi cam đoan rằng sau tất cả những sự kiện sẽ xảy ra ở đây, bác sĩ vẫn không mảy may mất dù chỉ một sợi tóc... Ha ha, nghe khá giống truyện trinh thám nhỉ?”.

“Rất cuộc thì anh muốn gì? Ông lão này làm sao vậy?”.

Họng súng vẫn ở nguyên chỗ cũ. Dù ông già ngơ ngác ghê, người thanh niên bảo:

“Hãy xem đây là ông nội tôi, ông ấy yếu lắm rồi...”.

“Vậy để tôi khám cho ông ấy...”.

“Nhanh lên!”.

Dù rất khó chịu với họng súng cứ lăm lăm chĩa về phía mình, bác sĩ vẫn tiến hành thăm khám cho ông lão.

“Nguy cấp lắm rồi đúng không?”.

“Đúng. Tôi e ông ấy khó mà qua khỏi ngày mai...”.

“Tất cả các bác sĩ khác đều nói như vậy, sau đó thở dài tỏ vẻ bất lực rồi tuôn ra vài lời kiêu như: “Xin lỗi, tôi đã làm hết sức mình...” nhưng ông không phải là họ. Phải không, thưa bác sĩ kính mến?!”.

“Tôi ư? Tôi... làm được gì? Ông của anh đã gằn chạm đến cái mốc cuối cùng của cuộc đời rồi. Nó là quy luật, không thể khác được...”.

“Ông phải làm cho nó khác. Đó là nhiệm vụ của ông!”.

Gã rõ ràng là một kẻ bất thường, một thằng điên, bác sĩ nghĩ thầm.

“Tôi không điên đâu, không cần làm cái vẻ mặt như vậy. Mà chẳng phải trước đây ông đã gặp kha khá chuyện điên rồi quái dị rồi đấy ư?”.

Trước đây? Đúng vậy. Cuộc đời bác sĩ luôn luôn gắn với những điều bất thường. Nhưng sao gã biết?

“Tôi rất nể trọng và ngưỡng mộ bác sĩ. Có thể nói tôi là một “fan” cuồng của ông. Chẳng phải nhờ bác sĩ mà vợ ông đã khỏi hẳn căn bệnh trong suốt vô phương đó sao? Hay cặp vợ chồng mất và tai... Rồi hai viên thuốc NHỚ - QUÊN nữa... Bác sĩ, ông là người phi phạm! Tôi biết ông sẽ không bỏ rơi bệnh nhân của mình”.

Sao gã lại biết rõ về ta như vậy? Khoa học có giới hạn không? Và y đức nữa, có giới hạn không? Ai có thể đặt ra những giới hạn? Liệu có nên đặt ra giới hạn?— Trong đầu vị bác sĩ xuất hiện hàng loạt câu hỏi.

“... Thôi được. Tôi nghĩ... vẫn có một khả năng cứu được ông của anh...”.

“Tôi biết mà bác sĩ. Đó là lý do tôi ở đây chứ không phải nơi nào khác. Nói đi nào bác sĩ, mạnh dạn lên dù ai cũng cho ý tưởng đó là điên rồ!”.

“Anh... có thể bỏ súng xuống được không?”.

“Ồ, tất nhiên! Nhưng tôi nghĩ có nó sẽ gây kích thích và làm ông phấn khích hơn nhiều. Điều đó tốt cho ông mà!”.

“Đồ điên!”.

“Ha ha ha. Tôi điên hay ông điên? Hay chúng ta đều điên? Ai mà biết được.”

Có lẽ gã đúng. Những gì sắp được bác sĩ nói ra khó có thể cho là của một người tinh táo bình thường. Lời của kẻ mất trí... Chắc vậy.

“Chỉ còn một cách. Đó là... thay thế tất cả các bộ phận trên cơ thể của ông anh... Toàn bộ...”.

“Tuyệt vời. Một cơ thể mới. Chỉ cần như vậy, phải không bác sĩ!”.

“Nhưng... kiếm ở đâu ra chứ. Đó phải là cơ thể của một thanh niên khỏe mạnh, ở độ tuổi của anh.”.

“Bác sĩ yên tâm. Tôi hiểu rồi. Bây giờ tôi đi đây. Cho đến khi tôi quay về, hãy đảm bảo ông lão này còn thở.”.

Và gã bước ra cửa, biến mất trong màn đêm đen kịt mưa gió áy nhanh như khi xuất hiện.

Những điều quái dị đã xuất hiện sẽ không bao giờ ngừng lại. Đó hẳn là định mệnh của vị bác sĩ tài hoa.

“Anh à, chợp mắt một chút đi. Thức như thế là đủ rồi...”, vợ bác sĩ xoa nhẹ vai chồng từ sau lưng.

Làm sao có thể ngủ lại được khi đã bị đánh thức vào giữa đêm. Còn tình trạng của ông lão này nữa, dù có khá hơn đôi chút nhưng vẫn trong trạng thái nguy kịch. Vị bác sĩ toan khuyên vợ đi ngủ trước mặt kệ ông thì tiếng đập cửa dồn dập lại vang lên.

“Rầm... Rầm... Rầm...”.

Đến lượt vợ ông ra mở cửa. Vừa tháo then, gió và mưa lại như muồn bật tung cánh cửa yếu ớt để chui vào nhà.

“Tôi đã về rồi đây!”, giọng nói của gã thanh niên áy vang lên đầy ma quái.

Bác sĩ nhìn về phía cửa. Như là đã u gã đến, không chỉ có một cái bóng. Điều bác sĩ lo sợ hẳn nhiên đã xảy đến.

“Bịch!”.

Gã ném cái thân người ấy xuống nên đã t. Họng súng giương ra trước mặt lạnh lùng như lời nói của gã.

“Tôi đã có một cơ thể mới cho ông rồi đây!”, gã nói.

“Á! Trời ơi...”, tiếng thét thất thanh của vợ bác sĩ nhanh chóng bị đè bẹp bởi những tiếng sấm rền vang khô khốc.

“Tại sao... Tại sao anh có thể làm vậy? Đó là giết người! Quân giết người!”, giọng bác sĩ run lên.

“Thì sao? Giết một người để cứu một người. Một mạng đổi một mạng. Cuộc sống vẫn công bằng mà.”, gã cười như một con ác quỷ đang cơn đắc ý.

“Giết người vẫn là giết người! Anh không thể vì lợi ích của mình mà làm tổn hại đến người khác. Sự sống của mỗi người đều đáng quý như nhau...”.

“Câm cái mớ triết lý sáo rỗng rẻ tiền đó ngay! Bác sĩ, nhìn này!”.

Chuyện đó xảy ra chỉ trong tích tắc, bác sĩ hiểu gã đã không hề chùn tay. Nhanh gọn và dứt khoát. Gã hẳn là tên sát nhân máu lạnh kinh khủng nhất bác sĩ từng biết đến.

“Đoàng!”, tiếng nổ đánh gọn thoát ra từ họng súng trong nỗi bàng hoàng của bác sĩ.

“Em... Không!”.

Bác sĩ lao đến chỗ người vợ thân yêu của mình đang gục xuống. Máu me bê bết. Một hồi ông túa ra, tất cả cảm xúc dồn nén từ bây giờ tuôn ào bùng nổ.

“Khôn nản!”, bác sĩ rên rỉ.

“Bình tĩnh nào. Đó mới chỉ là cái chân của bà ta thôi, nhưng tôi sẵn sàng làm hơn thế”.

Cút! Cút khỏi đây ngay!

Bác sĩ định thốt ra hết những câu rửa xả có thể nghĩ đến nhưng nhanh chóng bị nghẹn lại trong cổ họng khi nghe giọng rên rỉ của vợ:

“Em... em không sao...”.

Có thật là không sao? Gương mặt người vợ dần nhòa đi trước mắt ông. Tại sao? Tại sao?

“Cảnh ủy mị này đừng ở đây được rồi. Bác sĩ, tiến hành ngay đi, nếu ông không muốn chuyện này đi xa hơn nữa. Khi xong xuôi tôi bảo đảm với ông đến sáng ngày mai khi thức giấc mọi thứ sẽ quay trở lại như cũ, được chứ?!”.

“Ồ, ông tỉnh rồi à...”.

“Chào bác sĩ...”.

Bệnh nhân đã tỉnh lại. Nghĩa là sau cùng ca phẫu thuật đã thành công. Ca phẫu thuật thần kỳ không tưởng mà chỉ có bác sĩ mới thực hiện được.

“Ông... Ông có nhớ gì không? Ông biết mình là ai không?”.

“Có, tôi nhớ. Tên của tôi là Lập”.

“Vậy còn cháu của ông? Anh ta đã biế n mấ t rô ì, ngay sau khi tôi phẫu thuật cho ông xong...”.

“Cháu của tôi ư? Tôi làm gì có người cháu nào...”.

Thoáng bô ì rô ì hiện lên trên gương mặt bác sĩ. Kê t cục thì gã thanh niên kia là ai? Và người này – kẻ đang nằ m đố i diện với bác sĩ, ông ta là ai?

“Tôi sẽ trả lời hế t những thắ c mắ c của bác sĩ. Bác sĩ, ông có thể ghi chép lại những gì tôi sắ p kể ra đây. Ông có thể tin hoặc không. Kê t luận tôi điên hay tỉnh là tùy ý ông. Nhưng chắ c chắ n, đây là câu chuyện của tôi. Một câu chuyện có thật...”.

Và bệnh nhân kỳ lạ ấy bắ t đầ u kể, cũng là lúc bác sĩ đặt những dòng chữ đầ u tiên lên quyển sổ ghi chép của mình.

Bác sĩ kính mế n, như đã nói, tên của tôi là Lập. Tôi là một nhà soạn nhạc, vâng, một nhạc sĩ. Nói thế nào nhỉ... Ngày còn trẻ, vào độ hai mươi lăm tuổi, tôi đã trở nên nổi tiế ng với những sáng tác đầ u tay. Công chúng đón nhận những gì tôi viế t ra một cách nô ù ng nhiệt. Tôi có rấ t nhiề u người hâm mộ, hay như cách nói bây giờ thì tôi có rấ t nhiề u “fan” cuồ ù ng. Để trở thành nghệ sĩ là cả một quá trình gian khổ, ngoài năng khiế u thiên bẩm còn phải rèn luyện không ngừng. Nhưng để trở thành một nghệ sĩ nổi tiế ng, ta câ n phải gặp may mắ n. May mắ n thì không phải ai cũng nắ m bắ t được – có khi dù chỉ một lầ n trong đời.

Vâng, thưa bác sĩ. Tôi từng là một kẻ may mắ n như thế đầ y.

Và khi ở đỉnh cao - nhất là đạt được nó một cách quá sớm, người ta khó mà không trở nên kiêu căng tự mãn. Ôi khôn khổ thay, tôi đã không thể thoát khỏi cái bóng hào nhoáng của sự nổi tiếng và nhanh chóng tự nhốt mình chìm mình trong những ảo tưởng khôn lường, thứ ảo tưởng không bao giờ nên có ở một nghệ sĩ. Nói theo cách bây giờ thì tôi là một kẻ mắc “bệnh ngôi sao”.

Đã là kẻ mắc bệnh, chẳng chóng thì chầy, tai ương sẽ ập đến từ đủ mọi nẻo đường, tàn phá không chỉ thể xác mà cả tâm hồn ta. Cờ bạc, rượu chè, trai gái... Chẳng một món nào tôi vướng bóng. Tôi những tưởng có thể tiếp tục mãi mãi những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng, chừng nào người ta còn nghe nhạc của mình. Nhưng than ôi, cảm hứng sáng tạo không đến với những kẻ chây lười. Những thứ sau này tôi viết ra thực ra chỉ toàn rác rưởi.

Tôi dần bị quên lãng. Dù có cố gắng níu kéo đến mấy thì nó cũng trôi tuột đi cho đến lúc chẳng còn ai nhớ đến. Cái gì không có giá trị thực sự thì dù có tô vẽ cũng không thể bền vững được. Công chúng chạy theo cái nhất thời này thì rồi họ tiếp tục chạy theo cái khác. Tôi hiểu rằng, mình đã hết thời.

Suốt năm mươi năm sau đó, ngày nào tôi cũng dằn vặt với câu hỏi: mình đã làm gì để phí hoài cuộc đời mình vậy? Trở thành một lão già hom hem ốm yếu cũng vì những ngày tháng dốt đời lúc tuổi trẻ. Bác sĩ, tôi đã nhận ra rằng sau tất cả, thời gian chính là kẻ thù vĩ đại nhất của chúng ta. Không phải cái chết mà chính là thời gian!

Thời gian không chờ ai cả. Nó sẵn sàng lấy đi của ta những người thương yêu nhất, tàn phá không chỉ thể xác, mà cả tâm hồn ta đến xác xơ. Tôi thấm thía hơn tất cả vì đến cái tuổi già nua đã xa trời mà chẳng còn ai bên cạnh. Không vợ. Không con. Không bạn bè.

Không người thân thuộc. Thời gian cười vào mặt tôi. Còn gì đợi tôi đâu nữa ngoài một nắ m mộ xanh?

Tôi phải chiế n thắ ng nó. Chố ng lại thời gian. Nó là mục tiêu cuố i đời của tôi.

Và kính thưa bác sĩ, quả thực, tôi đã làm được điề u đó. Tôi đã phát hiện ra một kẽ hở của nó. Một kẽ hở của thời gian. Ấ y là khi tôi hiểu ra rằ ng mọi sự kiện trên đời đê u có liên quan mật thiế t với nhau. Tấ t cả tạo nên những mắ t xích nô i kế t vào nhau không thể tách rời. Đó là luật nhân quả. Sự việc này là nguyên nhân của sự việc tiế p theo. Không có cái này thì sẽ chẳng có cái kia.

Ở cái tuổi gầ n đấ t xa trời tôi đã làm nên kỳ tích: chế tạo thành công cái người ta thường gọi là cỗ máy thời gian.

Nhưng nê u chỉ có vậy thì tôi sẽ không đạt được mục đích lớn nhấ t của mình. Cái tôi câ n là thiế t lập được một vòng lặp thời gian. Và bác sĩ biế t không, ngay khi đọc được thông tin về bác sĩ trên tờ báo cũ kĩ ngày hôm ấy, tôi nhận ra cuố i cùng mình đã tìm thấ y mắ t xích còn thiế u. Mắ t xích ấy chính là bác sĩ. Không, chính là khả năng thiên tài vô hạn của bác sĩ. Bác sĩ, như tôi đã nói, ông là một người phi phạm! Bởi vì tôi có mặt ở đây đã là một minh chứng rành rành cho điề u ấy.

“Cạch!”.

Bác sĩ đánh rơi chiế c bút xuố ng nề n đấ t lạnh. Tay ông run lẩy bẩy sau khi viế t đế n đoạn này.

“Bác sĩ, ông làm sao vậy. Ông nhận ra giọng nói của tôi rô i sao?”.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ chính là anh...”.

“Phải. Ông tháo băng cho tôi đi!”.

Đã `ng sau lớp băng kia là một khuôn mặt. Không phải là khuôn mặt của ông lão khi mới điế `n. Đó là gương mặt của một thanh niên.

“Tôi sẽ tự làm điế `u đó vậy. Ha ha ha!”.

Giọng cười không lẫn vào đâu được. Chính là gã thanh niên á `y. Kẻ tâm thầ `n điên loạn đập cửa xông vào nhà ông đêm qua.

“Tôi đã bảo mình không điên mà, phải không bác sĩ kính mế `n?!”.

Và lớp băng á `y được gã tháo ra hoàn toàn. Gã đã ở ngay đó, trên giường bệnh, mặt đố `i mặt với bác sĩ.

“Thật kinh khủng... Tôi đã làm gì thê ` này...”.

“Ông đã làm một điế `u phi thường. Ông giúp tôi chiế `n thắ `ng thời gian. Nhờ có ông mà cuộc đời của tôi không bao giờ kế `t thúc. Nó mãi mãi là một vòng tuầ `n hoàn, hế `t kiế `p này lại tiế `p một kiế `p khác”.

“ Ông điên rô `i...”.

“Để tôi nói cho bác sĩ hiểu. Giữa già với trẻ, ông thích chọn điế `u gì? Già nua xấ `u xí chờ ngày vĩnh viễn trở về ` với cát bụi hay là được số `ng lại tuổi thanh xuân vĩnh viễn và tự do làm chủ cuộc đời mình? Nế `u ai khác tìm ra kẽ hở này của thời gian thì họ chắ `c chắ `n đã thực hiện như tôi rô `i!”.

“Chúng ta phải già đi. Đó là quy luật. Đó cũng là cách mà tạo hóa buộc con người phải biế `t quý giá từng khoảnh khắ `c số `ng của mình, yêu thương những người quanh mình khi còn có thể...”.

“Đủ rồi. Tôi chán ngấy mớ triết lý nhảm nhí ấy của bác sĩ lắm rồi. Lần nào cũng như lần nào...”.

“Ông... ông nói sao...”.

“Bác sĩ không nhận ra sao? Tôi đã gặp ông vô số lần rồi. Lần này chỉ là một trong chuỗi những vòng tuẩn hoàn vô hạn ấy thôi... Ha ha ha! Ông mãi mãi là một mắ t xích trong vòng tuẩn hoàn vĩ đại của tôi”.

“Trời ơi...”, bác sĩ ôm đầu, đầu t trời như chao đảo.

“Thôi được, để cảm ơn những gì mà bác sĩ đã làm cho tôi, tôi sẽ nói cho bác sĩ biết diễn biến tiếp theo. Cái gã tôi đã biết mất sáng nay ấy, gã sẽ sống tiếp lại cuộc đời tôi như bao nhiêu lâu nay, hưởng thụ những gì tuyệt vời nhất của tuổi trẻ cho đến năm mươi năm sau khi đã trở thành một lão già. Và tôi ngay bây giờ đây sẽ đáp một chuyến du hành thời gian đến gặp lão, đưa lão trở về thời gian của đêm hôm qua giao cho bác sĩ. Cuối cùng thì chính tôi sẽ biến mất vào sáng hôm sau và sống trọn vẹn lại cuộc đời mình, rồi chờ đợi ngày tôi gặp gã thanh niên đến đưa tôi trở về gặp bác sĩ. Dễ hiểu thôi phải không bác sĩ!”.

“Ra khỏi nhà tôi ngay!”, vị bác sĩ hét lên.

“Tôi đã biết bác sĩ sẽ nói như vậy rồi. Tạm biệt bác sĩ. Chỉ là tạm biệt thôi. Tôi sẽ trở lại... vào ngày hôm qua. Ha ha ha!”.

Nhiều năm trôi qua. Câu chuyện ấy vẫn thường xuyên quay lại ám ảnh bác sĩ. Những điều gã nói không hẳn phi lí. Nó khiến bác sĩ phải suy nghĩ rất nhiều. Cũng vì sự kiện ấy mà người vợ thân yêu của ông không bao giờ có thể đi lại bình thường được nữa. Ông đã

đồ`n hê`t khả năng để cứu chữa cho bà nhưng kê`t quả vẫn chỉ dừng lại ở một giới hạn nhâ`t định.

Còn nữa, thỉnh thoảng trong đêm ông lại rùng mình nghe thấ`y một giọng cười ma quái â`y từ hư vô vọng về`.

9/2013

Tiệc cưới



Tôi gặp lại chồng cũ khi đi dự đám cưới của một người bạn chung từ thời đại học mà đến bây giờ mới chịu yên bề gia thất.

Cô gái đi cùng được anh giới thiệu với tôi là người yêu mới.

“Khi nào đến lượt anh đây?”, tôi nửa đùa nửa thật.

Anh cười hiền hòa hết như thuở trước - khi chúng tôi còn chung một bầu trời trong vắ t xanh cao vời vợi.

Trên sân khấ u, cô dâu và chú rể trao nhau ánh mắ t trìu mế n khi vị chủ hôn lầ n lượt xướng tên giới thiệu song thân của hai họ.

Rồi cũng đến lúc họ làm nghi thức trao nhẫn và tay trong tay đổ sâm panh vào tháp ly toả khói nghi ngút. Bất giác ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong một giây. Cũng khó trách, chẳng biết vô tình hay cố ý, tôi và anh lại ngó vào đôi diện nhau.

Tôi vội vã nhìn về hướng khác. Anh cũng chẳng giấu được thoáng bối rối dù người mới đang ngó vào kẻ bên.

“Và bây giờ xin mời quý vị cùng nâng ly chúc phúc cho tân lang tân nương...”.

“Dzô...!”.

Trên bàn chúng tôi, mọi người cùng ly côm cốp. Ly của tôi và anh chạm nhau trong tiếng nhạc hân hoan vang lên từ sân khấu.

Đám cưới ngày ấy của chúng tôi cũng tung bừng nhộn nhịp như hôm nay.

Anh bảo rằng tôi là mối tình đầu của anh. Người nhút nhát như anh trước giờ chẳng dám tỏ tình với ai, có thích cũng chỉ để trong lòng.

Từ rất lâu, tôi vẫn luôn nghĩ tình đầu và thời sinh viên là cái gì đó thật đẹp, tươi mới và vẹn nguyên.

Chúng tôi đến với nhau thế nào nhỉ?

Không có màn tỏ tình lãng mạn đẹp như trong phim. Không có những lá thư tình ngập trời thi ca.

Tôi còn nhớ lần đầu gặp anh, mình đã chẳng hề có một ấn tượng rõ ràng nào. Anh không đẹp không xấu, ăn nói cũng thường thường...

Nhưng vẫn yêu.

Thậm chí yêu thắm thiết có lúc tưởng sống chết không thể nào rời.

Ừ, cứ tưởng sống chết không thể nào rời...

“Tại sao anh lại yêu em?”.

“Anh... không biết. Yêu là yêu, không có lý do...”.

Chúng tôi bằ ng tuổi, học cùng khoa với nhau, chỉ khác ngành. Tôi nể anh cái tài vẽ, lại học rấ t giỏi. Có lẽ vì thế mà tôi yêu anh? Người ta vẫn thường nói “traí ham sắ c, gái ham tài” đấ y thôi. Ngoài ra, anh còn có một nụ cười hiề n hòa hiế m có. Chỉ cần nhìn thấ y anh cười, lòng tôi lập tức sẽ cuố n trôi hế t bao nhiêu phiề n muộn, nhẹ nhàng quay trở về chồ n bình yên dịu dàng bên anh.

Tôi học thời trang. Anh theo ngành nội thấ t. Nghĩ là ít nhiề u đê u có máu nghệ sĩ trong người. Nhưng anh không biế t đàn, chẳng giỏi khoản ca hát như nhiề u bạn đố ng môn khác. Vậy nên tôi đã rấ t ngạc nhiên khi biế t anh là một tín đồ ã nhắ c rock. Anh có thể huyền thuyê n hàng giờ về Metallica – ban nhắ c rock huyề n thoại yêu thích nhấ t của anh.

“Còn em thích nghe ai?”.

“Em thích Đan Trường”.

“Trời...”.

“Trời gì? Anh hát hay mà!”.

Anh là kiể u người sống nội tâm, ít khi chia sẻ bộc lộ cảm xúc của mình. Tôi khác anh hoàn toàn, cực kỳ hướng ngoại. Anh ít bạn, chỉ thân thiết thật sự với một hai người anh cho là “xứng đáng gọi là anh

em” từ thuở còn cỏi truởng tằm mưa. Ngược lại, đi đến đâu tôi cũng dễ dàng kết thêm bạn hữu. Dù vậy sau này nghĩ lại, tôi thật sự chưa từng có lấy một người bạn thân.

Như thế có ngược nhau quá không, có thể chung sống hòa hợp được không?

Bạn bè tôi ai cũng bảo vậy...

“Một... Hai... Ba... Dzô!”.

Chú rể và cô dâu giờ đã qua đến bàn chúng tôi để chụp hình. Ai ai cũng tươi cười rạng rỡ nhìn vào ống kính máy ảnh, nâng ly chúc mừng cho cặp đôi trăm năm hạnh phúc.

Nụ cười của tôi và anh lúc này chắc vẫn đẹp như trong đám cưới của chính chúng tôi.

Chỉ khác duy nhất một điều, ngày ấy chúng tôi còn quá trẻ.

Chúng tôi luôn bên nhau suốt những năm tháng đại học. Tình yêu ai cũng như ai, lúc vui lúc buồn. Khi hạnh phúc, khi giận hờn. Tất cả mọi hờn ghen, hiểu lầm chúng tôi đều có thể vượt qua được. Tôi yêu anh, đó là điều tôi luôn quả quyết. Anh cũng vậy, tôi có thể cảm nhận được tình yêu trong anh dành cho tôi mỗi lúc một lớn hơn. Dù anh ít khi thể hiện ra bề ngoài, khi đó tôi tin tình yêu anh dành cho mình là duy nhất.

“Nếu mình lấy nhau, anh có về quê em sống được không?”.

“Hả...”.

“Em muốn ở gần má. Má chỉ có mình em, anh biết mà...”.

“Ừ...”.

Hỏi vậy nhưng tôi biết anh chưa bao giờ có ý định đó. Anh là dân thành phố, lại là con trai đầu trong nhà. Không có lý nào anh chịu về nhà tôi ở rẻ chỉ vì tôi muốn đỡ đầu má mình.

Nhưng rồi sau tất cả những lần cãi n còn vương vãi trong đầu, ngay khi ra trường, chúng tôi vẫn quyết định làm đám cưới.

Tiếng nhạc sôi động đã vang lên. Một vị khách đã xung phong lên sân khấu hát một bài tặng cô dâu chú rể.

Từ ngày hai đứa yêu nhau mộng ước thật nhiều... Từ ngày hai đứa yêu nhau lòng ước bao nhiêu... Mộng vàng hai đứa có chỉ là quá xa xôi... Ta mơ một mái nhà tranh... Ta mơ một túp lều tình... Đời mình đẹp mãi với em và anh... Đời mình đẹp mãi dưới túp lều xinh...

Đám cưới của chúng tôi cũng từng rộn ràng những giai điệu lời ca tươi vui ấy.

Những người yêu nhau chẳng ai không mơ ước ngày được là của nhau trọn vẹn, cùng nhau chung sống vun đắp cho “túp lều” gia đình nhỏ yêu thương của mình. Tôi và anh cũng như mọi cặp đôi khác trong cuộc đời này thôi. Nhưng giữa những ước ao và thực tế luôn là một khoảng cách xa xôi.

Với thành tích học tập của mình, anh nhanh chóng tìm được công việc tốt trong một công ty nước ngoài ngay sau khi ra trường. Anh sẽ là trụ cột vững chắc che chở cho tôi và những đứa con sau này. Còn tôi không thể không hạnh phúc khi được làm người phụ nữ thắm lộng đứng sau lưng anh, một mình vun vén chuyện “hậu phương”.

Đầu óc lãng mạn của tôi đã từng tưởng tượng về một tương lai ngập tràn màu hồng như vậy.

Má chòng tôi không phải người khó tính, bà không hề đe nẹt con dâu giống như trong các câu chuyện hoặc phim ảnh thường miêu tả.

Má thật hiền hậu, chưa bao giờ phân biệt dâu con. Má thương tôi như con gái trong nhà. Tôi có thể ngủ một giấc đến trưa mà không lo bị đánh thức khi còn đang ngái ngủ. Tôi có thể thoải mái ngả mình ngồi xem tivi ngoài sofa, lướt facebook trên iPad đến chán chê dù má chòng đang tất bật chuyện giặt giũ cơm nước cho cả nhà. Đến bữa, tôi chỉ việc ngồi vào mâm cơm. Kể cả chuyện rửa chén bát, tôi cũng không nghĩ mình là người cần phải đụng đến.

Mới vài tuần về sống với nhau, thái độ anh dành cho tôi đã hoàn toàn khác hẳn.

Anh bắt đầu đặt cho tôi những câu hỏi: Tại sao em lại thế này? Tại sao em lại thế kia? Tại sao em không làm thế nọ?

Càng ngày những âu hỏi như vậy càng nhiều hơn.

Cho đến một ngày tôi không thể nào chịu đựng nổi nữa. Tôi nổi đóa vạch lại: “Nếu anh nghĩ lấy em về để làm ô sin cho gia đình anh thì anh nhậm to rồi!”.

Rầm! Anh đóng thật mạnh cánh cửa phòng như cách thể hiện với tôi mọi bức tức dồn nén trong lòng bấy lâu.

Giữa chúng tôi bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh.

Những ngày sau đó, anh chỉ vào phòng chúng tôi khi phải lấy quần áo. Còn lại mọi công việc đang dở cần làm ở nhà, anh đều đem ra phòng khách giải quyết rồi ngủ luôn trên sofa.

Những đêm khuya vắng anh, tôi chỉ biết khóc trong tâm tức nhưng vì tự ái, tôi cũng không thém nói gì.

Không, tôi không muốn ở trong ngôi nhà này nữa. Cái nơi mà tôi bị coi là đứa không ra gì. Tôi nghĩ đến ước mơ từ lâu về một tiệm áo

cưới của riêng mình. Đã đến lúc tôi cần phải thực hiện được điều đó. Nghĩ là làm.

“Em đang ở đâu? Về nhà ngay!”.

Tôi không trả lời tin nhắn của anh, lẳng lặng tắt máy.

“Vợ chồng mày cứ thế này à?”, Hồng hỏi tôi trong lúc đang khuấy ly cà phê đá trên bàn.

“Ừ, tao buồn lắm. Giờ tao nhất định phải có công việc của riêng tao, Hồng ạ. Có như thế tao mới lấy lại được tiếng nói của mình...”.

“Tao hiểu...”.

“Nên tao rất muốn chúng mình có thể hôn vờn với nhau cùng làm tiệc áo cưới. Mày vẫn mê thời trang mà, phải không?”.

“Tất nhiên rồi, chị em mình học bốn năm trời để uống phí hay sao?”.

Không có gì vui hơn được ngồi cà phê cùng bạn bè có chung chí hướng. Hồng học cùng khóa với tôi, ra trường chưa vội chồng con gì mà đi làm nơi này nơi kia – tuy rằng trái ngược.

“Cũng phải thôi mày ạ, thời buổi kinh tế khó khăn mà... Tao cũng như mày là dân tỉnh lẻ lên đây có quen biết ai đâu, có việc để làm là tốt lắm rồi. Nhưng hôm nay nghe mày quyết tâm vậy tao cũng thấy háo hức. Tao đi làm thời gian qua cũng có dư một chút, vay mượn thêm người này người kia, hôn hạp với mày chắc là đủ!”.

“Tuyệt! Tao cũng vay được má tao một khoản. Vậy chị em mình đi tìm mặt bằng rồi bắt đầu triển khai thôi, càng sớm càng tốt!”.

Hôm đó, tôi biế́t trước về` đê`n nhà mình sẽ đố`i mặt với điề`u gì, nhưng tôi chẳng màng bận tâm nữa.

“Cô đi đâu vậy?”.

Tôi im lặng như một lời thách thức.

“Tôi hỏi lại lâ`n nữa! Cả ngày hôm nay cô đi đâu!”.

“Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời anh!”.

Là chồ`ng nhưng anh đâu phải người quản lý tôi. Tôi thố`t ra với nỗi ấ`m ức đã quá lâu ngày tích tụ. Ngay lập tức tôi thấ`y má mình nóng ran, đau điề`ng. Chưa bao giờ tôi cảm nhận cái đau đốn nào giồ`ng như vậy.

“Anh... anh đánh tôi?”.

“Tại sao cô tắ`t máy! Cô đi với ai! Cô lén lút với thắ`ng nào! Trả lời ngay!”.

“Anh đang nghĩ gì vậy? Anh tưởng anh là ai? Đê`n ba má tôi còn chưa...”.

Chát!

“Nê`u ba má cô dạy dỗ cô đang hoàng thì cũng không đê`n mức tôi phải dạy cô thê` này! Cô có biế`t cô làm cả nhà tôi phải lo lắ`ng, cuồ`ng cuồ`ng đi tìm thê` nào không. Hôm nay là ngày tôi trình duyệt dự án mà cũng không thể yên vì má gọi điện cho tôi suồ`t chỉ vì không liên lạc được với cô! Cô hãy xem lại con người mình đi!”.

Cái tát ấ`y của anh đã chấ`m dứt hoàn toàn mọi tình nghĩa của chúng tôi.

Chúng tôi ly hôn khi chỉ sống với nhau được vỏn vẹn tám tháng trời. Sau bốn năm yêu nhau thắm thiết, tưởng không gì có thể chia lìa, tôi và anh đã hoàn toàn thất bại.

“Một... Hai... Ba... Dzô!”.

Chúng tôi lại nâng ly lên lần nữa.

Đám cưới của bạn tôi cũng đã đến hồi kết thúc.

Tôi nhớ vài năm sau khi chia tay, một hôm anh gọi điện thoại cho tôi.

“Chào em, em vẫn khỏe chứ. Cuộc sống thế nào?”.

“Em khỏe... Tiệm áo cưới kinh doanh cũng tốt lắm...”.

“Ừ, vậy anh cũng mừng cho em...”.

“Dạ... khi nào anh... đám cưới với người mới, nhớ gọi cho em, em sẽ giảm giá cho...”.

“Anh xin lỗi em vì mọi điều...”.

“Không cần phải xin lỗi đâu anh, em cũng là người có lỗi”.

“Mình vẫn là bạn bè, được không em?”.

“Tất nhiên rồi, chồng cũ của em...”.

Tôi đã khóc rất nhiều sau cuộc trò chuyện ấy. Ngay cả khi đã tha thứ cho anh, lòng kiêu hãnh vẫn khiến tôi không thể ngăn mình nói dối. Tiệm áo cưới tôi hùn hạp với Hồng đã không thể đứng vững trong tình hình kinh tế khó khăn bây giờ. Chúng tôi thua lỗ và vẫn tiếp tục thua lỗ. Điều duy nhất tôi có thể làm là chịu đựng, chờ đợi một thời cơ tươi sáng hơn.

“Anh về` nhé!”.

Vẫn là nụ cười hiên`hòa xưa cũ một thời ám ảnh tôi.

Tôi mỉm cười đáp lại:

“Tạm biệt anh”.

Và tôi lặng lẽ nhìn anh bước đi với người ta, lòng câ`u chúc anh sẽ có được hạnh phúc thật sự.

Cái hạnh phúc mà lẽ ra, nê`u không vì những xô`c nổi của tuổi trẻ, tôi và anh đã có thể nắ`m giữ được trọn vẹn.

Hai tiê`ng “giá như” trong lòng tôi muô`n câ`t lên nhưng vội vã tắ`t lịm.

12/2013

Thời đại số hay câu chuyện đồ chơi 2



“Bỏ cái máy xuô ̣ng ngay cho bô ́!”.

Tí mế ́ u máo, tay vẫn ôm khư khư cái iPad trên tay chẳng chịu buông.

“Nghe không!”.

Miễn cưỡng, nó đành đặt iPad lên ghế sofa rồi lúi thủi bước ra ngoài sân.

Bố nhìn cu cậu ỉ ạch lê từng bước nặng nhọc mà không khỏi buồn một tiếng thở dài.

Càng ngày càng béo! Béo phì! Phần lớn cũng vì “của nợ” này đây.

Bố bước ra sân. Tí đang vươn vai, thở ra hít vào, dù vậy chẳng có chút sinh khí mà ra chiêng khổ sở lắm.

“Giỏi! Vận động đi con trai”.

Năm nay Tí mới lên lớp hai thôi, thế mà số cân nặng đã bằng học sinh lớp 8. Thân hình mỡ màng quá khổ khiến nó vừa tập chỉ một lúc đã thở hồng hộc.

“Con mệt quá, bố ơi!”.

Bố lắc đầu, nghiêm mặt.

Hễ hở ra là lại iPad! Có cái gì hay cơ chứ!?

Rồi bố dần nhớ lại ngọn nguồn là do mấy tháng trước, ông bác của Tí đi nước ngoài về có mua tặng cả nhà món đồ công nghệ ấy.

“Thời buổi này là phải biết xài iPad cô chú ạ!”.

Thật ra bố nào có xa lạ gì với nó. Ở công ty bố, hầu như mọi người đều sắm cho mình một cái. Bố cũng biết đến ông Steve Jobs với biểu tượng quả táo cắn dở đã trở thành huyền thoại in sâu trong lòng hàng triệu người. Bản thân bố đang sở hữu một chiếc

iPhone – quả thật bố thấy thao tác đơn giản dễ sử dụng, chức năng lại tiện lợi cho công việc.

Nhưng rồi bố ngày càng nhận ra những điều kỳ quái.

Không, chẳng phải kỳ quái, dường như bây giờ đó là chuyện quá đỗi bình thường với mọi người ở thời đại này. Lẽ nào chỉ riêng bố là người cảm thấy khó chịu thôi?

Ngày chủ nhật, bố vẫn thường ngồi cà phê với mấy ông bạn thân chơi với nhau từ thời đi học đến giờ tóc đã ngả sang màu muối tiêu.

“Ông làm gì đấy?”.

“Facebook thôi...”.

“Còn ông?”.

“Lướt báo mạng tí ấy mà...”.

Bố nhấp một ngụm cà phê, lướt mắt qua những bàn còn lại trong quán.

Trong tích tắc mà tưởng chừng vô tận ấy, xung quanh chẳng ai nói với ai một lời. Không gian độc một sự im lặng bao trùm ngột ngạt.

Tất cả mọi người đều cúi mắt vào đủ loại màn hình cảm ứng, từ nhỏ gọn trong lòng bàn tay cho đến to bằng quyển sách. Khuôn mặt họ không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, hết những con rô bốt vô hồn.

Bố giật mình, mồ hôi rịn trên trán.

“Này ông ơi...”.

Không có tiếng trả lời. Ông bạn ngô ì kê bên đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới đằng sau cái màn hình kia.

Chỉ còn riêng bố ở đây, chơi vui, lạc lõng, dù vẫn đang ngô ì ngay giữa bạn bè thân thuộc.

Vậy nên cũng chẳng lạ khi vừa về đến nhà bố đã ngay lập tức phát bực khi trông thấy thằng con trai cưng đang mê mẩn với cái iPad trên tay.

“Con mệt quá, bố ơi!”.

“Thôi được rồi, vào nhà đi con...”.

Tỷ “dạ” một tiếng rõ to rồi lạch bạch vào phòng khách, bố bước theo sau.

Ngả người trên ghế sofa, bố tiện tay với lấy điều khiển ti vi chuyển kênh liên tục.

Tin tức trong nước lại đến thế giới. Ca nhạc. Cải lương. Game show. Phim Mỹ rồi qua phim Tàu. Bố thờ dài ngao ngán. Mặc kệ ti vi đang chiếu đủ thứ trên đời, mắt bố dần díp lại, chốc lát đã ngủ khì.

Tiếng “bíp bíp, chiu chiu” dần lay bố tỉnh dậy.

Quay sang, lại thấy Tí đã mãi mê với iPad rồi.

Bố toan mắng Tí nhưng lại thôi, chỉ lặng im quan sát thằng con trai.

Tí đang quẹt quẹt ngón tay lia lịa trên màn hình cảm ứng, miệng cười toe toét có vẻ khoái chí lắm.

Ngày trước bố nhớ Tí hiểu động lắm, hớ ra một chút là chẳng bao giờ chịu ngồi yên đâu. Bây giờ thì ngược lại, muốn Tí đứng lên chạy một vòng cũng đã thành chuyện khó rồi.

Mà cũng đâu phải chỉ riêng Tí như thế, đến cả người lớn còn không cưỡng nổi sức hút của cái thiết bị điện tử kia cơ mà. Riêng rồi bố chẳng còn biết nói chuyện với ai.

“Thời nay là phải chơi facebook cho biết với người ta, ông tạo một cái còn tán phét với chúng tôi chứ!”.

Không nhớ biết bao nhiêu lần bố nghe mấy ông bạn kháo nhau đủ thứ chuyện đang diễn ra trên cái gọi là facebook ấy. Rồi thì bố cũng ráng nghe lời rủ rờ quá là tha thiết của bạn bè tạo thử một cái chứ nào phải không. Nhưng chỉ được một lát là bố thấy chán. Sao lại cứ phải nhắn tin với nhau toàn chữ là chữ thế này?

Có lẽ công nghệ vốn đã là thứ chẳng bao giờ phù hợp với bố.

Tiếc thay, bố lại đang sống rành rành trong cái thời đại số.

Có tiếng mở cổng ngoài sân. Chắc là mẹ cu Tí về.

“Con trai! Mẹ về rồi, ra đón mẹ đi nào!”.

Tí vẫn mê mải với món đồ chơi yêu thích của nó, chẳng mấy may nghe tiếng bố gọi. Con trai bố giờ cũng hết như tất cả mọi người.

“Hai bố con đang làm gì đấy?”, mẹ bước vào nhà, tay xách linh kính đồ mua ở siêu thị về.

“Bỏ cái máy xuống ngay chưa?”, bố vỗ vỗ vào lưng Tí.

“Dạ...”.

Đến lúc này Tí mới chịu ngẩng đầu lên.

“Con trai chơi gì mà say mê thế?”.

“Dạ, con chơi *game* ạ...”.

“Suốt ngày chơi!”, bố nghiêm giọng.

“Chơi nhiều nhưc đầu, mờ mắt mất thôi. Chờ mẹ nấu cơm cho hai bố con nhé!”.

“Hai bố con mình phụ mẹ nhặt rau đi Tí!”.

“...Vâng ạ...”.

Chỉ có thế mới khiến Tí buông iPad ra được thêm một lúc. Bố khẽ lắc đầu.

Cơm nước xong, mọi chuyện đâu lại vào đấy.

Bố ngồi xem ti vi, hết thời sự lại đến các thể loại phim trên truyền hình cáp. Dù đôi lúc thấy chán nhưng đã trở thành thói quen của bố vào mỗi buổi tối rỗi.

Mẹ thì lướt facebook bằng iPhone, cũng lại xuất phát từ lời rủ rê của mấy bà bạn. Bây giờ tay mẹ đang vuốt màn hình nhao nháy.

“Lướt facebook mà biết được không chuyện hay, anh à!”.

Bố âm ừ cho qua chuyện vì mãi xem phim.

Bất chợt quảng cáo cắt ngang.

Thử người mất một lúc bố mới đảo mắt sang hai mẹ con.

Vẫn là những cử chỉ, động tác ấy.

Bố nhớ lại khi nãy ngô ì ăn cơm, cả nhà cũng chẳng trò chuyện với nhau là má y.

Tùng, thằng con trai lớn, chỉ xuấ t hiện vào đúng bữa cơm. Gọi nó xuô ng cũng phải vấ t vả khó khăn lắ m vì có khi cả ngày nó nhô t mình thu lu trong phòng trên lầ u “luyện” *game*. Đế n bữa thì lầ m lầ m lì lì chẳng nói chẳng rằ ng cô và cho nhanh chén cơm rô ì chạy tót ngay lên phòng. Mẹ vừa ăn vừa tranh thủ lướt facebook xem có gì mới không. Tí cũng cô ăn cho nhanh để còn chơi iPad tiế p.

Ngay cả bố cũng vừa ăn, mắ t vừa dán vào màn hình ti vi.

Đột nhiên, bố rùng mình. Trước mắ t bố là gì thê kia? Bố dụi dụi mắ t, nhìn về hướng hai mẹ con.

Cái đầ u húi cua của Tí đang dí sát iPad rô ì bỗng chồ c chìm dầ n vào trong. Rắ t nhanh, đế n cổ, vai, toàn bộ thân người béo tròn của nó bị hút tuột vào màn hình cảm ứng. Bố nghe tiế ng nó kêu la í ới nhưng toàn thân như bị tê liệt, chẳng thể chạy đế n kéo nó ra được.

Mẹ cũng không khá hơn. Chiế c iPhone bắ y giờ dính chặt lên khuôn mặt của mẹ, che kín cả đôi mắ t. Bố nghe tiế ng mẹ thấ t thanh kêu cứu mà bắ t lực, đôi chân không làm cách nào nhắ c lên nổi.

Vọng từ trên lầ u xuô ng là tiế ng thắ ng Tùng. Xen lẫn tiế ng “pằ ng pằ ng, chéo chéo” rõ ràng là tiế ng hét của nó.

“Cứu con! Cứu con với, bố ơi!”.

Tay chân bố tựa như bị một sợi dây vô hình trói chặt. Sợi dây ấy lôi tuột bố về phía màn hình ti vi với một lực rắ t mạnh. Thôi rô ì,

bố chẳng thể làm gì được nữa. Cái màn hình kia sẽ nuốt chửng lấy bố, không thương tiếc.

Bố cố mở miệng kêu cứu nhưng không sao cất lên thành tiếng.

Chuyện quái quỷ gì thế này?

Tiếng “bíp bíp, chiu chiu” dần lay bố dậy.

Quay sang, lại thấy Tí đã mải mê với iPad rồi.

Thì ra là mơ. Hóa ra từ nãy đến giờ chỉ toàn là con mơ.

Không. Là ác mộng thì đúng hơn.

Mồ hôi đầm trên trán bố, chảy xuống làm hai mắt cay xè.

Tí đang quẹt quẹt ngón tay lia lịa trên màn hình cảm ứng, miệng cười toe toét có vẻ khoái chí lắm.

“Tí ơi!”.

Nó không nghe thấy. Bố sợ hãi lay mạnh nó.

“Tí ơi! Nghe bố không con!”.

“Dạ...”.

“Bố con mình đi sở thú nhé!”.

“Hai bố con đang làm gì đấy?”, mẹ bước vào nhà, tay xách lĩnh kính đồ mua ở siêu thị về.

Bố thốt lên, trong một nỗ lực phi thường nào đó:

“Thôi nhé! Không iPad, iPhone, facebook, ti vi gì nữa! Ra ngoài! Ra ngoài thôi mẹ cu Tí! Gọi thắ`ng Tùng xuô`ng, nhà mình ra ngoài ngay!”.

“Sao lại thế?”, mẹ ngõ ngàng.

“Thoát hế`t đi! Ra ngoài hít thở không khí...”.

1/2013

Lão ăn xin, mẹ và Nhi



Chiều nào đi làm về, chạy xe tới đoạn lên dốc cầu là Nhi lại thấy lão. Lão luôn ngồi thu lu tại một vị trí cố định trên phần vỉa hè nhỏ hẹp dành cho người đi bộ trên cầu. Gần tới chỗ lão, Nhi thường đi chậm lại – đã thành một thói quen từ khi nào chẳng rõ – chỉ để có thể quan sát lão lâu hơn một chút.

Lão chắc đã ngoài lục tuần – Nhi áng chừng. Như những người ăn xin khác Nhi từng để ý khi dừng xe chờ đèn đỏ nơi ngã tư nào đó trong thành phố luôn luôn tấp nập nhộn nhịp này, lão chỉ mặc một cái áo tả tơi ngày này qua ngày khác. Khuôn mặt già nua ấy chỉ chút nếp nhăn, sạm đen vì nắng gió, cau bẳn bởi bụi bặm như chìm

hắn vào mớ tóc dài bạc trắng bờm xờm chẳng bao giờ màng đến chuyện cắt tỉa.

Cũng nhieu lần Nhi dừng hẳn xe, lấy từ túi quần tờ mười nghìn để vào cái nón vải rách bươm đặt trước mặt lão.

“Cảm... cảm ơn con...”.

Nhi “dạ”, gạt nhẹ đầu rồi lại tiếp tục đi.

Từ chỗ cầu đến nhà Nhi chỉ còn một đoạn ngắn thôi. Không hẳn là nhà, nơi đó Nhi ở trọ với hai người chị nữa cùng làm chung. Nhanh ghê! Mới đó thôi mà Nhi lên thành phố cũng đã được gần hai năm rồi.

Những ngày đầu chân tay còn bỡ ngỡ với cuộc sống thị thành, Nhi tá túc ở nhà dì cùng mẹ. Nhưng rồi Nhi quyết định dọn ra ngoài.

“Con muốn ở riêng, muốn tự lập mẹ ơi!”.

Đó là khi Nhi bắt đầu kiếm được những đồng tiền đầu tiên. Nhờ người quen của dì giới thiệu, Nhi được vào học nghề và làm ở một spa chuyên chăm sóc sắc đẹp cho các quý bà.

“Sao vậy con...?”.

Nét mặt mẹ buồn đi thấy rõ.

“Dạ, con không có ý gì đâu. Con chỉ không thích y lại vào ai hết, con lớn rồi mà mẹ...”, Nhi hoảng hốt.

Có những chuyện chẳng hề thoải mái khi phải chung sống với gia đình dì – dù cho là dì ruột. Ăn nhờ ở đậu thì làm sao tự do làm như ý mình muốn được. Nên Nhi đi. Cứ phải đi ra ngoài, thử xem sao!

Nhưng Nhi không bỏ mẹ - như cách mà ba đã làm từ nhiều năm về trước, khi Nhi và thằng em trai vẫn còn rất nhỏ.

“Mẹ ơi, con thương mẹ nhất trên đời!”.

“Ừ, mẹ biết mà con gái. Mẹ cũng thương hai con của mẹ rất nhiều...”.

Một mình mẹ nuôi nấng hai đứa từ đó đến nay, dù nhà có nghèo đến mấy. Nhi lớn rồi. Nhi đi làm cố gắng kiếm tiền nuôi mẹ, nuôi em trai đang tuổi ăn tuổi học ở quê nữa.

Dì sinh em bé. Sinh xong dì lại phải đi làm ngay nên để em bé ở nhà cho mẹ trông. Cuối tuần Nhi qua nhà dì thăm, đứng ngoài thấy mẹ bỗng con người ta mà bùi ngùi, mắt đỏ hoe.

“Sao vậy con gái, vô đây...”.

“Dạ...”, Nhi nén lòng lại chứ không đã òa khóc.

Em bé quây khóc, mẹ bỗng nó dỗ dành, ghẹo:

“Y chang chị Nhi bây giờ nhỏ, thiệt tình!”.

Nhi cười cười.

“Con gửi mẹ ít tiền, sáng con mới lãnh lương, tháng này con được khách “bo” nhiều ghê đó mẹ!”.

“Cảm ơn con gái. Mẹ phụ dì tiền nhà tiền ăn, còn lại mẹ giữ hộ, khi nào cần thì nói, mẹ đưa cho”.

“Mẹ ơi...”.

Nhi ôm chặt lấy mẹ.

Ba đi mất, bỏ mẹ con Nhi bơ vơ. Nhi muốn cũng không sao nhớ nổi khuôn mặt, dáng hình ba. Thương mẹ bao nhiêu, Nhi càng giận ba bấy nhiêu. Ba ơi, giờ ba ở đâu? Ba...

“Nhi!”.

Nhi choàng tỉnh. Đêm khuya khoắt.

“Dạ...”.

“Ngủ gì nói mớ không hà, sao người nóng vậy?”.

Chị Phương sờ tay lên trán Nhi, đúng là nóng hôi hổi. Cả người Nhi cảm giác đau nhức, mồ hôi nhễ nhại.

“Bệnh rồi đó, kiếm thuốc uống vô...”.

Xa mẹ, may mà Nhi ở cùng chị Phương, chị Linh, chứ rủi trở bệnh nặng chẳng biết phải xoay xử thế nào. Nghĩ tới đó Nhi chợt nhớ ông lão ăn xin ngồi trên cầu. Giờ này, hẳn lão vẫn đang co ro ngoài kia, hứng chịu từng cơn gió rét căm trong cô độc.

Chẳng hiểu sao Nhi vẫn thường nghĩ về ông lão ấy mỗi khi nghĩ về mẹ.

“Ba tụi con giờ ở đâu vậy mẹ?”.

“Mẹ không biết. Ông chẳng bao giờ liên lạc hết... sông chết ra sao cũng không rõ...”.

Ba sông có hạnh phúc không? Ba có gia đình mới không? Ba có yên bình bên tổ ấm ấy của mình không? Hay ba không nhà không cửa. Không vợ không con. Lang thang từ bấy đến nay như lão ăn xin trên cầu kia...

Mất Nhi chợt ướt nhèm.

Ông lão ấy, không biết khi còn trẻ thế nào mà gần hết đời người lại chịu cảnh tứ cô vô thân, không người thân thích.

“Nhi ơi, em sao vậy? Linh, dậy đưa Nhi đi cấp cứu nhanh lên, nó sốt cao quá!”.

Mẹ vào bệnh viện thăm Nhi.

“Thương con gái mẹ quá, mẹ nói ở với mẹ thì không chịu nghe...”.

Nhi đang nằm trên giường bệnh. Hai mẹ con nắm chặt tay nhau.

“Con đỡ rồi mẹ, cảm lạnh thôi mà...”.

“Lớn rồi, phải ráng giữ gìn sức khỏe nhen con. Mẹ đem cháo cho con nè, con ăn cho mau khỏe...”.

Mẹ vẫn là người thương Nhi nhất. Nhi lại muốn khóc.

Nằm trên giường hết một hôm thì bác sĩ cho Nhi về.

Đi làm lại, mấy chị cùng làm ai cũng hỏi han, còn mua trái cây cho Nhi bồi dưỡng nữa. Nhi vui vì nơi này giống như gia đình thứ hai của Nhi vậy.

Chiều nay đi làm về, chạy xe lên dốc cầu, Nhi lại thấy lão ăn xin.

Những nghĩ suy liên tục đuổi theo nhau trong đầu Nhi.

Phải ba không? Có khi nào là ba đó không?

Chắc không phải ba đâu! Ba phải trẻ hơn ông lão này mới đúng!

Mà cũng chẳng biết được... Thời gian và sự khổ đau có sức tàn phá con người một cách ghê gớm. Nhi đã chứng kiến mẹ voi cạn sức lực và tuổi xuân nhanh đến thế nào. Nhi càng lớn, càng xinh đẹp thì tóc mẹ càng bạc, những nếp nhăn càng dày thêm chi chít trên gương mặt.

Dừng xe, Nhi lấy tờ mười nghìn trong túi quần đặt vào cái nón vải trước mặt ông lão như bao lần.

Ông lão ngẩng mặt lên nhìn Nhi. Đôi mắt già nua buồn bã lấy từ lâu luôn khiến Nhi băng khuôn vào những buổi chiều tà tan tã m chạy xe về nhà, thậm chí theo Nhi cả khi chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhi hình dung trong tưởng tượng ba cũng có một đôi mắt hết như vậy.

Nhưng đôi mắt đó liệu có khi nào từng một lần nhìn về phương trời nơi ba đã ra đi chưa bao giờ trở lại, rồi bất giác nhắm chặt trong niềm hời hợt dằn vặt khôn nguôi không?

Có hay không từ ba tình cha con máu mủ ruột rà?

Nhi không hay, không biết và có lẽ sẽ chẳng bao giờ được biết.

“Cảm ơn con...”.

“Dạ...”.

Nhi gật đầu như mọi lần.

Chạy xe về chỗ trọ, Nhi tranh thủ tắm rửa để còn qua nhà dì thăm mẹ. Hôm nay cuối tuần Nhi sẽ chở mẹ đi ăn rồi dạo một vòng thành phố hóng mát.

Đêm. Phố phường lên đèn phố ra hết vẻ náo nhiệt sôi động của thị thành. Hai mẹ con bon bon trên cái xe máy Nhi dành dụm mua lại

của người bà con. Ngồi đằng sau, mẹ ôm chặt lấy Nhi, run run vì không quen ngồi xe máy.

“Chạy từ từ thôi con, đường đông nguy hiểm lắm!”.

“Dạ, mẹ cứ yên tâm, con là “tay lái lùa” mà...”.

Mẹ không biết chạy xe máy, đi đâu cũng chỉ ngồi sau lưng cho Nhi chở. Nhi nhớ thuở còn bé xíu, sáng nào mẹ cũng đạp xe chở Nhi đi học, dù trường cách nhà hơn hai cây số. Mỗi khi tết đến, mẹ lại chở Nhi ra chợ bán trái cây. Nhi mà đứng bán thì bao giờ cũng đắt hàng lắm...

“Mẹ ơi...”.

“Gì con?”.

Nhi muốn nói thương mẹ nhưng Nhi không thể thốt nên lời.

Không có mẹ, giờ này Nhi chắc đang ở một nơi nào đó năm co ro...

2/2014

Thiên thạch



Đó là một ngày đẹp trời như bao ngày khác. Anh thức dậy từ sớm và thấy chị vẫn còn nằm kê bên. Lại một ngày tuyệt vời nữa để mà vui sống - anh mỉm cười thầm như rồi vươn nhẹ đôi vai.

“Em yêu, dậy thôi nào!”.

Chị vẫn khép hờ đôi mi, giọng đã y uể oải:

“Em mệt quá... Chắc em bị ốm rồi...”.

Anh vội đưa tay sờ lên trán chị. Quả thật, cả người chị đang nóng hầm hập.

“Trời ơi, sao thế này...”.

Cơn sốt của chị như thể báo hiệu một cơn sốt khác còn lớn hơn gập nhiều lần.

Chỉ một ngày sau, những dấu hiệu khác thường đầu tiên bắt đầu xuất hiện. Những nốt đỏ.

“Anh ơi, nhìn kìa!”, chị thốt lên sợ hãi trong cơn sốt không hề có dấu hiệu thuyên giảm.

“Phải đi khám thôi em...”, giọng anh lạc đi.

Chính anh cũng đang mất bình tĩnh. Đây không phải là cơn cảm sốt thông thường.

Trong khi đó, tiếng phát thanh viên đang vọng ra từ tivi. Một bản tin bất thường.

“Chúng có thể nhìn thấy rõ rệt bằng mắt thường khi ở khoảng cách này. Ước tính có đến hơn hàng ngàn thiên thạch như vậy đang bay trong bầu khí quyển...”.

Tận thế chẳng?

Ngày phán xét cuối cùng đã đến thế này sao?

Khoảnh khắc này những người khác cũng đã nghĩ như anh.

Anh ơi, nhìn kìa!

Giật mình tỉnh giấc. Anh nhận ra mình vẫn đang trên xe.

“Sao thế? Gặp ác mộng à?”, Trung đang ngồi cạnh anh cất tiếng hỏi.

“Ừ... Vợ tôi...”.

Đã một tháng trôi qua kể từ lần cuối cùng anh gặp vợ. Chị đã bị cách ly gần như ngay lập tức sau khi được anh đưa vào cấp cứu. Anh còn nhớ vẻ mặt nghiêm trọng của họ khi nói rằng không chừng thành phố đã bị nhốt chìm trong dịch bệnh nếu lúc ấy anh hành động chậm chạp. Nhưng cái giá phải trả là anh không được gặp chị nữa, mặc kệ tình trạng của chị có tốt hơn hay càng lúc sẽ càng xấu đi.

“Vậy là... anh nói họ đã cho cô ấy *Ngủ đông*?”.

“Phải... Tôi không có quyền lựa chọn. Tất cả đều phải theo *Đạo luật*...”.

Chút nữa thì anh quên chính mình suýt cũng phải *Ngủ đông* nếu như bị phát hiện lây nhiễm sau kiểm tra.

Ở thời đại này, các điều luật mới cứ nối dài ra mãi, bất tận. Luật *Ngủ đông bắt buộc* được đưa ra để cách ly những người mắc bệnh truyền nhiễm nguy hiểm có thể gây ảnh hưởng xấu đến cộng đồng. *Ngủ đông* là phương pháp mà thời đại thường dùng để đối phó với tật bệnh. Nếu không tìm ra cách chữa trị ở thì hiện tại, để tránh cho bệnh nhân chịu cảnh giày vò đau đớn kéo dài, họ được khuyến khích *Ngủ đông*. Đó là phương pháp hạ nhiệt độ cơ thể con người xuống thấp. Họ sẽ được ngủ một giấc dài cho đến khi nền y học tiến bộ hơn, tìm ra phương thuốc chạy chữa cho bệnh nhân, đó là lúc họ sẽ được đánh thức và chữa trị căn bệnh của mình.

Điều đó, trong trường hợp này, đồng nghĩa với việc anh phải xa vợ mình, thậm chí cả kiếp này.

Cái biên cô vào một ngày tưởng rằng đẹp trời ấy làm đảo lộn hoàn toàn cuộc đời anh. Để rồi anh có mặt ở đây, trên chuyến xe

này, tham gia cái gọi là *Con số t toàn câ`u*.

“Sắ p đê`n nơi rô`i!”, Dũng phắ n khởi.

“Họ nói có khoảng bao nhiêu cái?”, Kim hỏi lại.

“Hơn mười!”, Trung đáp.

Cuố i cùng, xe cũng dừng lại tại điểm rơi.

*Con số t toàn câ`u* được thành lập để nghiên cứu về` những thiên thạch rơi liên tục xuô`ng trái đấ t trong vòng một tháng qua.

Với hầ`u hê`t mọi người – kể cả anh, đó quả thật là một tháng chìm trong cơn ác mộng về` sự tồ`n vong của thê` giới.

Cả đội bắ n người nhanh chóng xuô`ng xe. Khu vực này trước đó đã được cô lập, chỉ nhóm nghiên cứu của anh mới được cắ p phép tiế p cận. Tá t cả những người tham gia dự án đê`u có trình độ chuyên môn cao về` khoáng chấ t và vật liệu sinh học. Tại sao phải nghiên cứu những vật thể lạ này? Bắ t cứ câu hỏi nào đặt ra đê`u có thể trả lời – anh tin chắ c như vậy. Dù rằ`ng để tìm ra câu trả lời có khi câ`n phải mấ t một khoảng thời gian rắ t dài. Anh được mời tham gia dự án này cùng với ba đồ`ng nghiệp nhắ m mục đích tìm cách rút gắ n thời gian nghiên cứu.

Họ tiế n vào bên trong những lòng chảo xen kẽ nhau tạo ra từ vụ rơi sau khi đã mặc trang phục bảo hộ. Những thiên thạch kì lạ dầ`n hiện ra trước mắ t.

Kim đặt tay lên một thiên thạch đứng sừng sững trước mặt.

Câu hỏi đầ u tiên họ đặt ra là tại sao chúng lại đột nhiên xuấ t hiện, và lại xuấ t hiện vào một ngày đẹp trời? Một ngày đẹp trời và những thiên thạch này liên quan gì với nhau?

Chúng rơi ào ạt xuống đất, càng lúc càng nhiều, không có dấu hiệu sẽ dừng lại. Cũng chẳng có bất kỳ dấu hiệu lạ thường nào người ta có thể quan sát thấy trên kính viễn vọng trước khi chúng thực sự tiếp xúc với bầu khí quyển. Cứ như thể tất cả ở trong cõi thinh không thình lình hiện ra vậy.

“Thật lạ lùng!”, Trung thốt lên hệt như trong suy nghĩ của anh và những người còn lại.

“Được rồi. Lấy mẫu nào các bạn...”, Dũng lấy khoan laser ra phát cho mọi người.

Điều dễ thấy nhất mà cả nhóm cùng thông nhất, chúng không phải là thiên thạch dù rơi xuống từ trên cao. Thành phần cấu tạo của chúng, trên các mẫu vật thu được, theo kết quả bước đầu của cuộc nghiên cứu, hoàn toàn giống như chất liệu nhân tạo.

Anh bắn khoan laser vào vật thể trước mặt. Thứ vật liệu này cứng kinh khủng. Chẳng có loại khoan bình thường nào có thể làm cho nó suy yếu. Anh nghe nói trong đoàn nghiên cứu đầu tiên có người đã gập như rụng cả hai tay khi cố sức đục đẽo chúng theo cách thủ công. Cứng hơn cả kim cương. Ngay cả với khoan laser chuyên dụng này cũng chỉ giúp lấy được một ít mẫu ở lớp vỏ ngoài cùng của chúng.

Chắc hẳn anh và mọi người còn phải nghiên cứu rất nhiều để đi đến bản chất sự việc.

“Nếu cứ đà này, toàn bộ bề mặt trái đất sẽ bị chúng bao phủ!”, các nhà nghiên cứu lên tiếng báo động.

“Phải chẳng chúng ta đang đứng trước ngưỡng cửa ngày tận thế?”, các tờ báo thi nhau giạt tít.

“Chúng ta phải tìm cách đẩy lùi chúng! Phải ngăn chặn các thiên thạch bằng mọi giá!”, những người khác hô hào.

Như dịch bệnh, những vật thể rơi xuống đang dần phá hủy môi trường sống của con người. Những khu rừng bị chôn vùi dưới các vật thể. Các dòng sông bị tắc nghẽn, ứ đọng vì chúng. Mặt đất sẽ không còn chỗ cho loài người sinh tồn. Anh hình dung, cơn ác mộng đang ập đến càng lúc càng rõ ràng hơn.

Dường như nhóm của anh đang tiến gần hơn đến sự thật. Các kết quả nghiên cứu rất khả quan. Họ đã tìm ra cấu trúc phân tử của thứ vật chất kỳ dị siêu bền siêu cứng này. Thậm chí, họ còn tiến được những bước xa hơn.

“Có thể phân giải thứ vật chất này bằng chùm tia đặc biệt của tôi. Chúng ta có thể tổng hợp tất cả các vật thể này vào thành không, bất chấp chúng còn rơi xuống bao nhiêu chăng nữa”, Trung quả quyết.

Cuộc thử nghiệm đầu tiên được tiến hành vào chiều nay, tại một điểm rơi mới nhất.

Bây giờ, cứ mở cửa là thấy các vật thể này. Hầu như trước sân nhà nào cũng có. Những tòa nhà cao tầng thì càng dễ dàng bị hư hại chỉ sau một cuộc đổ bộ của chúng.

Anh lướt mắt ra ngoài khi xe đang trên đường đến tòa nhà chọc trời cao nhất thành phố. Cảnh hoang tàn đổ nát hiển hiện khắp mọi nơi.

Anh yêu... Nếu ngày mai là tận thế, hôm nay anh sẽ làm gì?

Làm gì ư? Anh giật mình mở to mắt, tâm trí vẫn còn văng vẳng lời chị.

Em ơi! Em đâu rồi! Vợ yêu của anh ơi...

Trong lòng anh, thế giới ấy từ lâu đã đến hồi tận thế.

Sau cùng, họ cũng có mặt ở sân thượng của tòa nhà. Hi vọng khủng hoảng sẽ được giải quyết sau thử nghiệm này. Cậu mong là như vậy, anh nhủ thầm. *Cơn sốt toàn cầu* đã kéo dài quá lâu rồi.

“Tiến hành thôi!”, giọng Trung đầy tự tin.

Trước mặt họ là ba quả thiên thạch vừa rơi xuống sân thượng. Họ chọn chúng vì địa điểm an toàn, tách biệt hoàn toàn với dân cư. Tòa nhà đã bị bỏ hoang vì hư hại, mặc dù một thời từng là niềm tự hào của cả thành phố.

“Tôi sẽ thử với vật thể đầu tiên...”.

Trung bật máy lên, hướng chùm tia vào khối thiên thạch trước mặt.

“Được không nhỉ?”, Kim đứng cạnh bên anh nhíu mày.

Anh lặng yên quan sát. Thất bại cũng chẳng sao, tất cả mới chỉ là lần đầu tiên.

Ánh sáng ấy lóe lên rồi tắt lịm.

Khi họ lấy lại được thị giác, sự bàng hoàng đột nhiên bao trùm lấy tất cả.

Trước mặt họ, vật thể đã biến mất, nhưng thay vào đó là... những cơ thể người.

Họ tiến đến gần hơn. Trước mặt anh rõ ràng là một cơ thể người, ngay lập tức, nó khiến anh liên tưởng đến...

“Người *Ngủ đông*?”, Kim bật ra.

“Nhưng... tại sao... lại xuất hiện ở đây?”, giọng Trung run lên.

“Khoan đã, Trung. Trước mặt, cậu thử bắn chùm tia vào hai thiên thạch còn lại xem...”, anh đặt tay lên vai người cộng sự.

Trung gạt đầu rồi khởi động máy, bắn chùm tia vào hai thiên thạch còn lại.

Một lần nữa khoảng trời ấy lại chói lòa.

Và hai thân người khác xuất hiện.

Vùng thoát khỏi cơn bão rồi.

“Đưa họ về trung tâm ngay...”, anh cất tiếng.

Cho đến lúc đó, anh vẫn chưa kịp nhận ra một trong ba thân thể kia mang gương mặt giống hệt mình.

Anh và mọi người không làm, các nghiên cứu đã xác nhận những thân thể kia thực sự chính là Người *Ngủ đông*.

Nhưng nếu vậy thì...

“Chẳng lẽ, tất cả những thiên thạch từ trước đến giờ rơi xuống trái đất đều là những Người *Ngủ đông*?”

Lại thêm một câu hỏi hóc búa nữa câ`n phải tìm câu trả lời.

Rấ`t may, những bí ả`n đang dẫ`n được hé lộ khi một trong ba Người *Ngủ đông* có dấ`u hiệu hồ`i tỉnh.

“Tôi... tôi đang ở đâu?”.

“Chào... anh... Anh có nhớ gì không?”.

“Ôi... trời...”.

“Anh bấ`t ngờ đúng không? Chính tôi cũng vậy khi nhận ra gương mặt của anh. Rồ`i cuộc, anh là ai?”.

Người đang nằ`m trên giường bệnh quả thật giồ`ng anh như in như hệt dù có vẻ già hơn.

“Tôi... tôi bắ`t đầ`u nhớ ra rồ`i... Tôi là những người cuố`i cùng còn lại trong *Con số`t toàn câ`u*...”

Câu chuyện điên rồ` này rồ`i sẽ còn dẫn đế`n đâu? – Anh tự hỏi.

“Tôi sẽ kể lại những gì tôi còn nhớ...”.

Đó là một ngày đẹp trời như bao ngày khác.

Nhưng dường như mọi người đề`u biế`t đó là ngày thê`.

Trái đấ`t chề`t. Không gì có thể cứu vãn được nữa.

Dự án *Con số`t toàn câ`u* được thành lập để tiế`n hành cuộc di dân vĩ đại nhấ`t trong lịch sử loài người.

Tấ`t cả nhân loại được tiế`n hành *Ngủ đông* trong chấ`t liệu mà nhóm chúng tôi sáng tạo ra. Đó là loại vật liệu siêu bê`n siêu cứng để

chống lại mọi tác động của không gian và thời gian.

Sau cùng, một lỗ hổng thời gian được mở ra bằng toàn bộ nguồn năng lượng còn lại của thế giới.

“Chúng tôi quyết định trở về một thời điểm trong quá khứ để bảo toàn nhân loại. Trong khủng hoảng, đó là giải pháp khả thi duy nhất được đưa ra...”.

“Nhưng các người nhìn xem... Các người đang phá hủy thế giới của chúng tôi...”.

“Đúng, chúng tôi biết. Nhưng với nguồn năng lượng còn lại, chúng tôi thật sự không thể quay về thời điểm quá khứ xa hơn được. Dù vậy, chính quá khứ cũng đang hủy hoại tương lai của chúng tôi...”.

“Quá khứ? Ý anh nói là hiện tại này ư?”.

“Phải. Chỉ còn hơn mười năm nữa thôi. Nếu trí óc của tôi còn sáng suốt thì tôi chính là anh của mười năm nữa... Tận thế thực sự không còn xa nữa đâu... Với đà phát triển của loài người, tài nguyên sẽ cạn kiệt...”.

“Với chúng tôi thì tận thế đang xảy ra. Các người đang hủy diệt chúng tôi!”.

“Tôi rất tiếc nhưng chẳng còn cách nào khác... Chỉ cần phân giải toàn bộ thiên thạch, đánh thức những con người đang ở trạng thái *Ngủ đông*... đó là cách chúng tôi cứu loài người khỏi ngày tận thế”.

Anh nhìn ra bên ngoài. Những thiên thạch vẫn tiếp tục rơi. Chẳng biết đến khi nào mới kết thúc.

Những tính toán sai lầm thật đáng sợ. Nhiều nỗ lực sửa chữa lại càng khiến vấn đề trầm trọng hơn.

Chấp nhận số phận, hay tìm cách thoát khỏi nó? Đâu là đúng, và đâu mới là sai?

Anh hãy nghiêm túc lại.

Em ơi! Em đâu rồi! Vợ yêu của anh ơi...

Giá mà, đó chỉ là một ngày đẹp trời như bao ngày khác.

10/2013

Chỗ nói



“Đừng bao giờ tin đàn ông. Chẳng ai tốt đâu con...”.

Ngày bé, má đã gieo vào trí óc non nớt của tôi những suy nghĩ ấy mà không hề ngần ngại bắn khoản gì. Trong thâm tâm tôi cũng đồng ý với má. Kể cả khi tôi lớn hơn, bất đầu có người yêu thương, tôi vẫn nhớ lời má.

Căn nhà quanh quẽ từ lâu chỉ có hai má con nương tựa vào nhau. Vảng bóng ba, tôi cũng không mấy chạnh lòng. Dù chỉ một cuộc điện thoại là được nghe giọng ba. Ba tôi đó, nhưng trong từng câu

đôi đáp chẳng tìm đâu được một chút hơi ấm yêu thương. Dầu sao thì, trái tim ba bây giờ thuộc về một người đàn bà khác, những đứa con khác, một mái ấm khác, một gia đình khác.

Va vấp nhiều hơn nữa, tôi nhủ lòng quả quyết rồi mình sẽ không giống như má. Ít nhất thì tôi sẽ không đóng vai người đàn bà thua cuộc, mất chồng, lủi thủi một mình nuôi con, tương lai hạnh phúc riêng mờ mịt. Tôi thương má và không bao giờ cho phép mình được giống má.

“Con không lấy chồng đâu má à...”.

Một lần má buột miệng hỏi về anh, tôi đã đáp liền như thế.

Má lặng người. Chẳng lẽ má hối hận? Ai cũng có những lúc không tìm được... Nhưng trẻ con hết như tờ giấy trắng. Muốn nó đen chỉ cần bôi mực vào. Muốn nhiều sắc màu thì vẽ tô cho nó. Chị bạn tôi thường bảo thế. Lâu lâu, chị lại khoe tôi những bức tranh học trò vẽ tặng chị. Làm cô giáo dạy vẽ thiếu nhi, chị có rất nhiều điều để kể về trẻ con. Tôi lắng nghe, mừng tượng trong đầu những đứa con suốt ngày lú lo.

Tôi sẽ không lấy chồng... Nhưng còn con? Như bao nhiêu người phụ nữ trên đời, tôi cũng khao khát có một đứa con. Con chỉ là của riêng mình, một mình mình – trọn vẹn.

Anh dĩ nhiên không phải cuộc tình đầu tiên của tôi. Nhưng sẽ là cuối cùng thì tôi sao dám chắc. Tuy vậy, anh đặc biệt hơn những người đàn ông trước của tôi. Anh là người đàn ông đã có con riêng. Anh hơn tôi những mười lăm tuổi. Lỡ một lần đò, một mình anh nuôi hai con trai kháu khỉnh.

Mình có yêu anh không?

Chẳng bao giờ tôi dám chắc.

Tôi thường có duyên gặp gỡ những người đàn ông đi qua đời mình tại một góc bàn nhỏ ở một quán cà phê. Cà phê một mình – thói quen của tôi mỗi khi thấy cô đơn...

Là lúc chưa yêu...

Sau một lời chia tay...

Ngay cả khi đang yêu ai đó...

Cô đơn. Chậm rãi, tôi tận hưởng nó như những giọt cà phê đắng trên môi mình.

Có lẽ kịch bản thường gặp nhất để bắt đầu một mối quan hệ luôn là từ ánh mắt. Anh cũng như những người trước, yên lặng nhìn tôi từ xa. Tôi rất nhớ kịch bản, vờ như không để ý, nhìn xa xăm đâu đó, hay có vẻ chú tâm vào cuốn tạp chí đang đọc còn dở dang. Nhưng tất nhiên tôi sẽ không để người ta cảm thấy thất vọng. Chỉ cần một giây tôi làm hai ánh mắt khẽ chạm nhau – vừa đủ cho người kia biết tôi cũng đang chú ý đến họ. Tiếp theo, người ta thường sẽ chủ động đến xin số điện thoại của tôi.

Người nào khi yêu cũng bảo họ ấn tượng nhất đôi mắt của tôi. Họ khen mắt tôi đẹp. Họ nói chính ánh mắt tôi đã hút hồn họ. Đại loại, họ thường khen tôi đẹp.

“Vậy anh yêu em chỉ vì em đẹp thôi sao?”.

Mỗi lần phải hỏi một ai câu đó, tôi lại cảm thấy rất buồn. Mặc dù tôi biết ngay sau đó người ta sẽ phì cười giả lả, rồi tuôn ra những câu phân trần sáo rỗng.

“Tất nhiên là không rồi, anh yêu cả tâm hồn đẹp của em nữa...”.

Người dễ đến thì mau đi. Những kỷ ức về họ rồi cũng phai...

Không... Nhiều khi nghĩ lại, đó mới chính là lời nói dối lớn nhất của tôi. Nước mắt tôi rơi vì họ nhiều đến nỗi dường như cạn hẳn, ngỡ như không thể khóc thêm cho ai được nữa.

Câu nói của má vắng vắng từ thẳm sâu cõi lòng, bít chặt lấy tai tôi...

Đến lần thứ ba anh ngỏ lời, tôi liền mở lòng mình lần nữa.

Anh từng trải nên rất biết cách chiêu chuộng phụ nữ. Sau cuộc hôn nhân đổ vỡ, anh có quen thêm người này người kia. Gần nhất là một người đồng nghiệp cùng công ty anh. Anh kể. Tôi nghe. Lặng lẽ để từng lời anh nói trôi vào tai mình. Biết lời nào thật, lời nào giả? Câu nào đúng, câu nào không?

Cũng không sao... Ngoài ba mươi, công danh sự nghiệp vững vàng, nhà cửa xe hơi riêng, anh là người tôi tin phần nào có thể nương tựa.

Tôi bảo anh, em thích đi du lịch. Anh lái xe riêng đưa tôi thăm những thắng cảnh đẹp ngút mắt, ở những resort sang trọng.

“Hay anh cho hai nhóc theo nữa nha, em muốn làm quen tụi nhỏ”.

“Ừ, được đó em”.

Vậy là lần sau trong xe đã có tiếng cười nói tíu tít của trẻ con. Thay, con của người ta mà tôi cảm giác gần gũi như những đứa con mình dứt ruột đẻ ra. Tôi biết qua lời chị bạn thân, trẻ con trời sinh ra mỗi đứa mỗi tính, không phải đứa nào cũng ngoan ngoãn, dễ thương. Gặp phải đứa nghịch ngợm khó bảo, dạy dỗ chúng nghe lời là cả một vấn đề nan giải.

Nhưng hai đứa trẻ rất đáng yêu. Có lẽ chúng cũng thích tôi. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy tự tin hơn, cùng anh gọi chuyện, pha trò với chúng. Quãng đường dài dường như ngắn lại...

“Cô Linh chơi ghép hình với con nha cô...”.

“Ừ, để cô chơi với con!”.

Chung một nhà mà hai anh em tính nết thật khác nhau. Thấy anh lớn hiếu động, ưa thể thao, gặp biển và sóng nước mát rượi là lao mình xuống ngay. Đứa em lại có vẻ sống nội tâm nhiều hơn: chỉ thích ngồi trong phòng đọc truyện, xem ti vi... và đặc biệt là chơi trò chơi ghép hình.

Có chơi cùng tôi mới thấy ngạc nhiên vì tính kiên nhẫn đáng nể của cậu nhóc. Trong khi tôi còn đang hoa cả mắt với hàng trăm miếng ghép đủ màu xanh đỏ trước mặt thì tay thằng bé cứ thoăn thoắt xếp mảnh nọ khớp liền vào mảnh khác. Thi thoảng liếc mắt qua “kiểm tra” tôi.

“Không phải cô ơi, ghép miếng này mới đúng cơ!”, cu cậu nhấc.

“À, phải rồi. Bì giỏi quá!”.

Cuối cùng, tôi đành đầu hàng với trò chơi của nhóc em, chỉ lặng yên quan sát bàn tay bé nhỏ cùng những mảnh ghép đang dần liên lạc hiển hiện một bức tranh giàu màu sắc. Nó vẫn chưa toàn vẹn.

Vẫn chưa thể hình dung được bức tranh ấy vẽ gì. Một con thuyền? Một cánh bướm? Một cảnh thiên nhiên hùng vĩ ngút ngàn? Hay...

Càng ngày, khoảng cách giữa tôi và các con anh càng xích lại gần hơn. Đã có lúc tôi thoáng nghĩ, liệu ngày nào đó mình có thể thay thế bóng hình người đàn bà đã bỏ anh và các con ra đi không? Được không? Tôi có làm được không?

Tôi chưa gặp chị ta bao giờ, chỉ lờ mờ hình dung qua lời kể của anh. Chia tay chưa lâu, người ta đã lập gia đình mới, cùng những đứa con mới...

Hệt như ba tôi ngày xưa vậy.

Đêm, về lại ngôi nhà vắng bóng người đàn ông lâu ngày, nấc m kê bên má, cái gì đó thôn thức lâu ngày trong tôi đang cố gắng vùng thoát. Tôi ôm má thật chặt. Má xoa đầu tôi, dịu dàng như thuở còn thơ bé.

“Má ơi...”.

“Sao vậy con?”.

“Con... con yêu mất rồi...”.

“Ừ...”.

“Đàn ông chẳng ai tốt cả, đúng không má...?”.

“Không... là má sai... Má xin lỗi con...”.

Nước mắt tôi trào ra, ướt đầm cả áo gối.

Chúng ở đó, ngay trước mặt tôi. Những mảnh ghép khổng lồ bằ ng cả một thân người. Tôi kéo lê từng mảnh, từng mảnh. Nặng. Nặng quá. Biế t ghép mảnh nào với mảnh nào đây? Đây là đúng? Đây là sai? Mảnh nào sẽ khớp với mảnh nào? Đầ u óc tôi rồ i bời. Thử xem. Mảnh này và mảnh kia. Ghép lại nào. Tôi thấ y mình reo lên mừng rỡ, đì nh ninh rằ ng chúng đã khớp với nhau.

“Không phải cô ời, ghép miế ng này mới đúng cơ!”.

Tiế ng nói thân quen từ nơi đâu vọng xuô ng. Tôi nhìn kĩ lại. À, phải rồ i.

Hai miế ng ghép vừa nãy tự động tách rời nhau ra. Xa hơn. Xa mãi. Xa tí t. Tôi kéo mảnh ghép mới vừa tìm được lại gầ n. Lầ n này chắ c là được thôi. Sẽ khớp nhau thôi mà – thâm tâm tôi quả quyế t.

Sao khó thê này? Tôi gắ ng hế t sức đẩy. Khớp đi. Khớp vào đi! Đúng là mảnh này mà!

Nhưng chúng vẫn trơ ra. Cười vào tôi. Những mảnh ghép vô hô ãn...

Khi tôi tỉnh giấ c, khắ p người mô ãi nhể nhại. Việc đầ u tiên tôi nhớ là chộ p lầ y điện thoại gọi ngay cho anh.

“A lô, chuyện gì thê em... còn sớm mà...”,

“Em muố n anh đê ãn nhà em ngay!”.

“Tại sao? Mới năm giờ sáng...”.

“Không! Anh phải đê ãn ngay! Đê ãn nhà em ngay!”.

“...”.

Mấ t tín hiệu? Anh tắt máy? Hay điện thoại mấ t sóng?

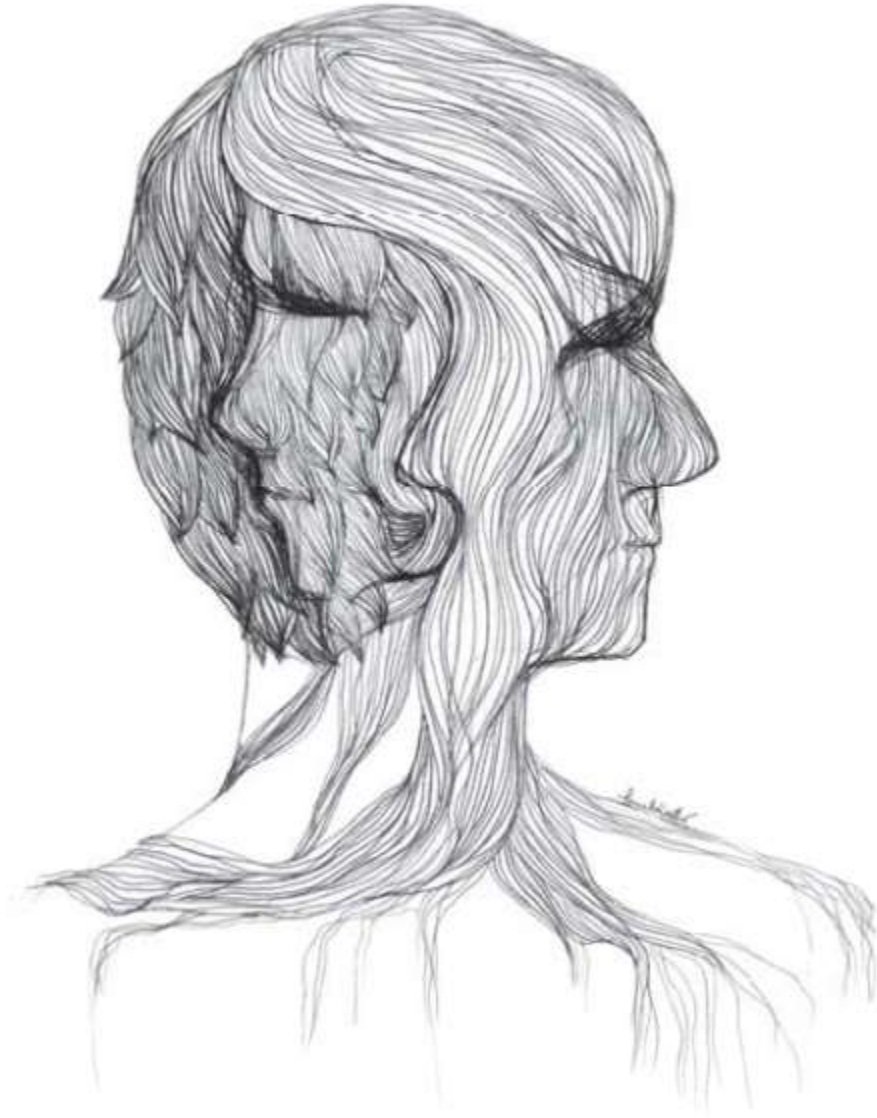
Anh đến hay không đến?

Tôi không đoán được.

Chỉ biế t rằng ngay lúc này tôi muố n được ôm anh thật chặt.

12/2012

Chồng Vợ



Cuối cùng, Đàn ông đã có quyết định của mình.

“Chào bác sĩ...”.

Đúng vậy. Người mà Đàn ông tìm gặp chính là vị bác sĩ tài hoa kính mến của chúng ta.

“Tôi đến đây với một nguyện vọng... Tôi rất mong bác sĩ có thể giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này. Được vậy, tôi vạn lần đội ơn bác sĩ...”.

Luôn luôn là như vậy. Bác sĩ thường xuyên được cậy nhờ vì tài năng phi thường của mình. Khi mọi vị y sĩ khác đều đã lên tiếng “bỏ tay”, Bác sĩ vẫn không ngừng cố gắng giúp đỡ bệnh nhân. Với Bác sĩ, không có giới hạn nào là không thể vượt qua, cũng như không bao giờ nên kìm hãm mình trong những giới hạn. Nhưng liệu lần này, Bác sĩ có thể?

Trước mặt Bác sĩ là người đàn ông đã ngoài bốn mươi tuổi. Nổi mụn phiến ưu tư ánh lên rõ rệt trên những nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện nơi vùng trán. Và Đàn ông bắt đầu trái lòng với Bác sĩ.

Như thường lệ, Bác sĩ giờ sổ ghi chép lại trọn vẹn từng lời bệnh nhân của mình.

Bốn mươi tuổi, Đàn ông vẫn chưa chịu lấy vợ cho mẹ vừa lòng...

“Giờ sự nghiệp, tài chánh của chú tốt như thế, còn chờ gì nữa hả?”.

Lấy vợ! Đi đâu, gặp ai Đàn ông cũng đều nghe mỗi hai từ ấy.

Đó thực sự là một nỗi ám ảnh thường trực của Đàn ông.

Mỗi lần bị tra hỏi, trách cứ như thế, Đàn ông vờ hồ hững, ngậm miệng thuốc lá, hít một hơi, lim dim. Có khi lại thả hồn ra ngoài ô cửa sổ. Né tránh đã dần trở thành một thói quen khi Đàn ông gặp người thân, bạn bè.

Vì sao lại như vậy?

“Chẳng vợ con thì cũng kiế m một cô bồ mà đỡ đầ n cho mình, nhà rộng thênh thang thế này...”.

Sao lại không! Đàn ông muố n lắ m chứ, khát khao lắ m chứ. Nhưng có làm sao tìm mãi mà thứ gọi là tình yêu cứ bật tằm nơi đâu chẳng ra một vế t dầ u.

Tình yêu là cái quái gì vậy? Sao đố i với nhiề u người, nó đế n thật dễ dàng. Hay vờ như dễ dàng?

Khi bạn bè từng người từng người một đề u đã yên bề gia thấ t, riêng Đàn ông vẫn mãi loay hoay trong mớ câu hỏi không lời đáp á y.

Tình yêu không thể là thứ muố n mà có được. Càng không phải là thứ có thể tạo ra, bán mua một cách dễ dàng. Sau cùng, đó là những điề u còn lại Đàn ông đúc rút ra suố t chặng đường đời cô đơn của mình.

Và ý nghĩ á y đã đế n vào một đêm hôm khuya khoắ t trong ánh sáng lơ mơ loạng choạng của màn hình ti vi, thôi thúc đàn ông tìm gặp bác sĩ.

Bác sĩ tạm thời dừng bút ở đây.

“Anh nói đi, tôi nghe...”.

“Vâng, thưa bác sĩ. Với tình yêu thì tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Nhưng cuộc số ng hôn nhân vẫn luôn là điề u hắ ng đêm tôi mơ ước. Tôi muố n bác sĩ giúp tôi...”.

“Anh muố n có một người vợ hoàn hảo? Anh muố n tôi tạo ra cô á y cho anh?”, bác sĩ thố t lên trong một nỗi cảm thông dâng tràn.

Ánh mắt người đàn ông chợt sáng lên đôi chút rồi mờ lại.

“Không phải... Tôi đã từng thử rồi... Nhưng thất bại...”.

Khi giọng nói ấy chùng xuống cũng là lúc quyết tâm giúp đỡ người đàn ông đáng thương này tăng lên bội phần trong Bác sĩ.

“Tôi muốn được làm Chồng. Và cũng đồng thời là Vợ... Tôi muốn là Cha của các con tôi. Và đồng thời cũng là Mẹ của các con tôi...”.

Bác sĩ rùng mình, cảm giác như một luồng điện vừa chạy dọc qua sống lưng.

“Tôi... tôi chưa hiểu ý của anh...”.

“Tôi cũng không biết... chính xác phải làm như thế nào. Nhưng tôi mong bác sĩ giúp...”.

Có lẽ Bác sĩ cần thêm thời gian để suy nghĩ. Phải rồi, đây thật sự là một ca bệnh khó khăn. Nhưng nó không hoàn toàn là một căn bệnh. Chỉ có thứ duy nhất gặm nhấm trái tim con người từ bên trong ngày qua ngày, đó chính là nỗi cô đơn vĩnh cửu.

“Tôi sẽ cố gắng...”, Bác sĩ nói.

Rời phòng bệnh nhân, Bác sĩ vẫn chìm trong suy tư. Bước chân ông vô định cho đến khi chạm phải một giọng nói thân quen.

“Anh yêu, có chuyện gì vậy?”.

Là vợ của Bác sĩ. Người vợ thân yêu đồng cam cộng khổ với ông từ bấy lâu nay. Bà đang ngồi trên xe lăn, tay đan dờ chiếc khăn

quàng cổ cho ông giữ ấm khi mùa đông đang đến gần. Nhìn cảnh tượng đó, Bác sĩ bất giác mỉm cười:

“Không có gì đâu, bà xã...”.

“Chắc chắc không phải thế. Người đàn ông ấy làm sao?”.

“Ừ, anh ta quả là một người đàn ông khôn khéo...”.

Và Bác sĩ kể rõ sự tình cho vợ nghe.

Nghe xong, vợ Bác sĩ dịu dàng:

“Nếu là vậy, em thấy mình thật may mắn khi gặp được anh...”.

Lời nói của người vợ với Bác sĩ, hết như một liều thuốc có sức mạnh tuyệt vời. Vẫn là lời nói, khi thoát ra có thể làm mềm lòng bất cứ ai, dù trong cơn nóng giận đến thế nào. Nó có khả năng cứu vớt một linh hồn lạc lối đang ngập chìm vào tuyệt vọng. Nhưng cũng chính nó lại rất dễ dàng trở thành thứ thuốc độc đẩy người ta xuống vực thăm hun hút sâu.

“Anh cũng có phúc lắm mới lấy được người vợ như em...”, Bác sĩ đáp.

Tình yêu là gì vậy? Sao đôi với nhiều người, nó đến thật dễ dàng. Hay đó không phải là tình yêu thật sự trong lòng họ?

Trong đầu Bác sĩ chợt văng vẳng câu nói của Đàn ông.

Riêng câu nói ấy khiến Bác sĩ phải suy nghĩ rất nhiều. Vừa là Chồng và cũng đồng thời là Vợ...? Vừa làm Cha và cũng đồng thời là Mẹ...? Câu hỏi của Đàn ông thật sự nan giải.

Tôi và em yêu nhau gần mười năm, từ những ngày còn học cấp ba cho đến khi tốt nghiệp đại học ra trường đi làm. Mười năm tìm hiểu nhau, trong mắt tôi em chắc chắn sẽ trở thành một người vợ tuyệt vời.

Đám cưới trong mơ của chúng tôi diễn ra trong sự chúc phúc của gia đình và bạn bè. Sau cùng thì cái ngày tôi và em mong chờ cũng đã tới. Ngày tôi trở thành Chồng và em là Vợ. Những tháng ngày còn yêu nhau, tôi và em vẫn thường trêu mê thân mật gọi nhau “vợ vợ, chồng chồng”, nay thì giấc mơ đã trở thành hiện thực.

Tôi những tưởng mình sẽ mãi mãi sống trong cơn mơ đẹp dễ này, nhưng nào phải vậy...

Mười năm yêu thương mặn nồng cũng không thể cứu vãn cuộc hôn nhân kéo dài vồn vẹn mười tháng của em và tôi.

Là thật ư? Suốt mười tháng trời, tôi càng lúc càng thấy mình đang chung sống với một người hoàn toàn xa lạ. Em đây sao? Người tôi đã nguyện thề đầu ả tay gôi đây sao?

Từng ngày trôi qua, trước đôi mắt khắt khe của tôi luôn hiện hiện một con người biếng nhác, chây lười trong tổ ấm đang rất cần bàn tay phụ nữ vun vén chăm lo. Em ở trong đó, người phụ nữ của đời tôi, nhưng cơm canh lúc nào cũng nguội lạnh.

Những mâu thuẫn mà bất cứ cặp đôi mới cưới nào cũng đều phải đối mặt càng lúc càng dày. Em không hiểu tôi. Cũng như tôi đã chẳng thể nào hiểu được em.

Giá mà chúng ta trưởng thành sớm hơn.

Giá mà chúng ta bao dung với nhau hơn.

Giá mà tình yêu của chúng ta không chệch yếu vì cái tôi tửn mủn vụn vặt cùng những lo toan thường nhật.

Giá mà tôi nhận mình sai và đã không đánh em.

Giá mà...

[Chào anh! Còn lưu số em không?]

[Ô, còn chứ. Khỏe không em gái, lâu rồi không liên lạc. Nhớ tin cho anh trai có việc gì không?]

[Dạ... Tuần sau là đám cưới em rồi. Anh đến dự nhé, anh trai kết nghĩa của em...]

[...Ừ...]

[Anh này...]

[...Ừ...]

[Sớm lấy vợ anh nhé...]

[...Ừ...]

“Liệu mình có trở thành vợ chồng không anh?”.

“Sao lại không? Em phải tin anh chứ...”.

“Em tin anh. Nhưng mà... người ta nói mối tình đầu thường không có kết quả...”.

“...”.

“Anh ổn chứ?”, giọng nói thân quen của Bác sĩ vang lên.

“Tôi đau đầu quá...”.

Đàn ông đặt hai tay lên đầu, cảm giác vẫn còn choáng váng khi cố gắng ngồi dậy trên giường bệnh.

“Được rồi, sau cùng tôi đã tổng hợp được liều thuốc hoàn hảo dành cho anh...”.

Trên bàn, những ống xi lanh được Bác sĩ đặt ngay ngắn. Vừa nói Bác sĩ vừa cầm một ống chứa đầy thứ thuốc màu hồng giờ lên cho Đàn ông thấy.

“Đây là gì vậy bác sĩ?”.

“Giấc mơ thứ tư, cũng là giấc mơ cuối cùng, giấc mơ hoàn hảo nhất dành cho anh”.

“Là giấc mơ? Vậy là những gì tôi vừa mơ thấy đều do bác sĩ tạo ra?”.

“Đúng vậy...”.

“Nhưng tôi muốn... cái tôi muốn không phải là giấc mơ... Bác sĩ không hiểu à? Tôi tưởng bác sĩ sẽ có cách giúp tôi chứ...”.

“Tôi đang giúp anh đây, bằng tất cả khả năng của mình...”.

“Không! Tôi không cần liều thuốc tạo giấc mơ quỷ quái của ông! Toàn là thất vọng và ác mộng! Cái tôi muốn không phải thế này...”.

“Anh hãy bình tĩnh lại...”.

“Tôi nhớ lại, tôi không cần các giấc mơ... Tôi cũng chẳng biết mình muốn gì nữa... Nhưng không phải như vậy!...”.

Đàn ông đẩy cửa, chạy thoát khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của Bác sĩ.

Bác sĩ đuổi theo anh ta nhưng Đàn ông đã hoàn toàn mất hút.

Giấc mơ thứ tư.

Đàn ông sẽ hạnh phúc với mọi tình huống của mình suốt cuộc đời, không phải chịu cảnh làm một ông anh kết nghĩa, cũng chẳng bao giờ phải trải qua những ngày địa ngục bờ ngõ bước vào cuộc sống hôn nhân nữa.

Vào bất cứ lúc nào, chỉ cần nhắm mắt lại thôi, Đàn ông sẽ chẳng còn cô đơn nữa.

Như vậy không tốt hay sao?

Và Bác sĩ chờ Đàn ông trở lại. Ông nghĩ, cũng có thể trong thời gian đó, Đàn ông đã tìm được một nửa của đời mình nên không cần liêu thuộc của Bác sĩ nữa.

“Giờ mình đi đâu đây?”, Đàn ông tự hỏi.

Đi chợ! Phải rồi. Mua gì đó đơn giản, tôi về còn nấu mà ăn.

Đàn ông đi chợ, một mình như mọi khi. Chợt nghĩ, giá mà nhắm mắt lại thấy ông bác sĩ ấy thật sự giúp được Đàn ông.

“Anh tỉnh rồi à?”, giọng nói thân quen của Bác sĩ vang lên.

“Tôi đau đầu quá...”.

Đàn ông đặt hai tay lên đầu, cảm giác vẫn còn choáng váng khi cố gắng ngồì dậy trên giường bệnh.

“Tôi... tôi lại đang mơ ư?”.

“Không! Anh đang ở đây, trong hiện thực, tôi chắc chắn về điều đó!”, giọng Bác sĩ vang lên.

“Bác sĩ... hãy nói cho tôi biết ông đã thành công đi! Có phải như vậy không, bác sĩ kính mến của tôi? Và đó không phải là liều thuốc giảm cơn hoàn hảo quý quai nào hết chứ?”.

“Đó là cái tôi đã từng nghĩ đến. Nhưng rồi tôi kịp hiểu rằng giảm cơn chỉ là cách chúng ta tự mình xoa dịu khi đã hoàn toàn đầu hàng với hiện thực bất lực. Anh không hề có lỗi. Cuộc sống có những lý lẽ riêng của nó, chẳng phải khi nào ta cũng thấy được sự công bằng...”

Giờ anh đã là Chồng và cũng đồng thời là Vợ. Tôi đã tiêm cho anh liều thuốc giúp cơ thể có khả năng biến đổi tùy theo suy nghĩ anh chọn lựa. Anh có thể là Chồng cùng Vợ bất cứ lúc nào. Chúc mừng anh!”.

“Anh ta đi rồi phải không anh?”.

“Ừ... anh ày đi rồi”.

Hai vợ chồng bác sĩ đang ngẩng nhìn ráng chiếu phủ xuống toàn bộ khung cảnh xung quanh ngôi nhà biệt lập của hai người.

“Lần này, anh vẫn cảm thấy mình đã chạm đến giới hạn... Cũng như đôi chân của em... anh đã không thể chữa lành...”.

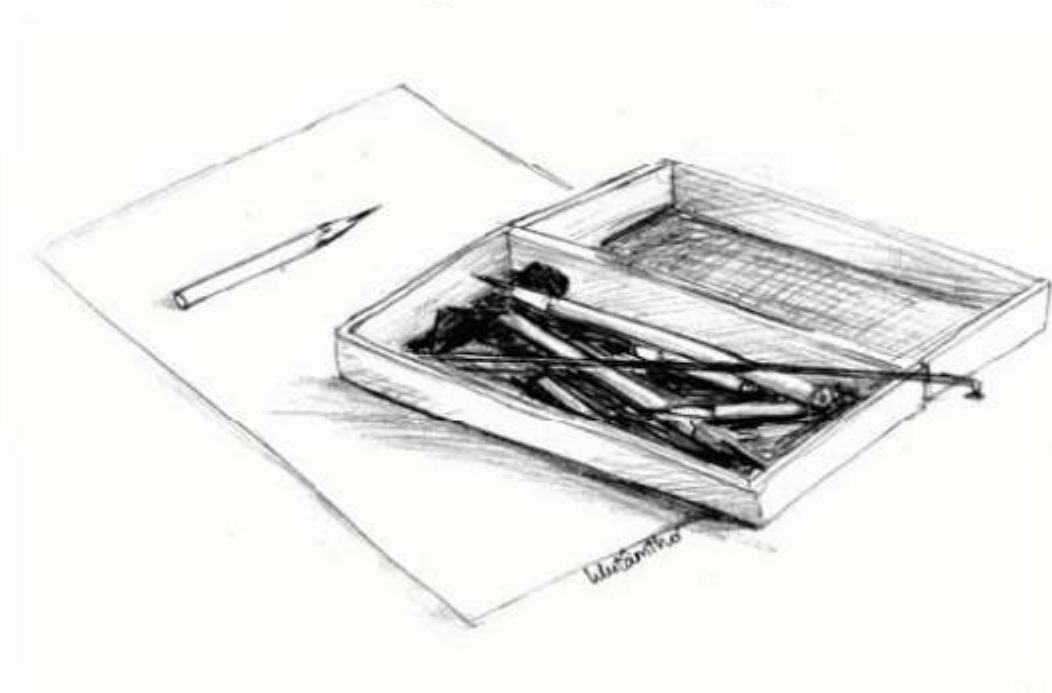
Bác sĩ trầm ngâm.

Có bao nhiêu những người đàn ông như thế trên quả địa cầu hàng tỷ người này. Mà đâu chỉ có họ, ai ai cũng mãi miết đi tìm hạnh phúc.

Cõi người, hạnh phúc ở đâu trong những sự rủi may?

11/2013

Họa sĩ lề đường



Đề`u đặn năm nào cũng vậy, ngay từ những ngày giáp Tê`t chàng đã có mặt ở vị trí quen thuộc trên vỉa hè con đường người ta đang tâ`t bạt trang hoàng chẳng mấ`y chố`c sẽ tràn ngập hoa và người của cả thành phố` đổ về`.

Lại Tê`t. Quay qua quay lại đã đế`n Tê`t...

Chàng gọt nhọn đầ`u bút chì, căng giấ`y lên tâ`m bảng vẽ theo mình từ năm nhấ`t đại học đã bong tróc cũ sòn nhiê`u chỗ, rô`i gôm, than, màu, đủ thứ linh tinh lỉnh kỉnh khác... tâ`t cả đề`u trong trạng thái sẵn sàng chờ khách đế`n.

Không quên chuyện “tiế`p thị”, chàng dán lên tâ`m bảng lớn dựng kế` bên những bức chân dung đủ mọi độ tuổi già trẻ lớn bé mình từng vẽ mà chàng cảm thấ`y ưng ý nhấ`t. Có thể là chân dung bạn bè thân thuộc hay của cô bác nào đó chàng có dịp ký họa khi đi

thực tế những năm học trước, cũng có thể là khuôn dạng một người nổi tiếng mà mọi người nhìn vào đều có thể nhận ra ngay.

Hai mươi tám Tết, chàng ngồì từ sáng cho đến trưa. Nắng chang chang chiếu thẳng đứng xuống đỉnh đầu. Bóng râm dần biến đi đâu hết. May mà chàng luôn sùm sụp cái nón trên đầu.

Người người tới tới lui lui, có khi dừng lại ngắ m nhía má y bức chân dung một lúc rồi lại đi. Tất nhiên – chàng nghĩ – giờ này không nhiều người kiên nhẫn cố gắ ng ngồì yên như tượng những mười phút cho chàng hí hoáy một bức chân dung chỉ để đem về nhà làm kỷ niệm. Nhưng chàng vẫn ngồì đây, lặ ng lặ quan sát dòng người kéo về càng lúc càng đông.

Đúng vậy, càng lúc càng đông, dù có là giữa trưa nóng nực đi chăng nữa. Đường hoa mỗi năm chỉ có một lần thôi mà, người ta đều phải tranh thủ.

Họ đều là dân thành phố. Bản thân chàng cũng sinh ra ở thành phố này. Những ngày này bạn bè đồng môn của chàng gầ n như đã về quê hết, chỉ còn số ít nhà cũng ở đây giống chàng, hoặc ra một quyết định khá khó khăn là Tết này mình sẽ không về quê. Cho nên, ăn Tết xong nhiều bạn ở quê lên vẫn thường hỏi han chàng đường hoa giờ này ra sao, không khí thế nào...

Mùng Bốn Tết là người ta dọn dẹp xong xuôi, ở quê ăn Tết xong muốn lên xem cũng không kịp. Ngược lại, người ở thành phố, Tết nhất đều kéo nhau đến đây vì ngoài ra thì phố xá đều vắng vẻ, hàng quán nào cũng đóng cửa im ỉm hết.

“Kiếm gì ăn thôi Nam!”.

Chàng quay sang anh bạn “đồng nghiệp”, gậ đầu:

“Vâng, để em đi mua”.

Đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi, chàng chạy lại chỗ quán cơm bình dân quen thuộc gần đó mua hai hộp cơm rồi lại chạy về.

“Của anh đây ạ!”.

“Ừ, anh cảm ơn, ăn đi em, đói bụng ghê!”.

Hai anh em mở hộp cơm nóng hổi, vừa ăn vừa trò chuyện – dù cả hai vốn đều thuộc tuýp kiệm lời.

Anh Hải lớn hơn chàng hai tuổi nhưng học chung lớp đại học. Anh năm nay trong số những người quyết định năm nay sẽ không về quê ăn Tết. Thật ra thì mọi năm, anh đều quyết định như vậy. Anh chính là người đầu tiên rủ rê chàng cùng ra đây ngồi vẽ chân dung cho người ta.

“Cứ thử xem sao Nam, vừa rèn luyện tay nghề vừa kiếm thêm ít thu nhập...”.

Chàng lưỡng lự đôi chút rồi gật đầu. Vậy là anh em triển khai ngay, từ năm nhât. Chỉ mới đó thôi thôi mà thậm chí thoát cả hai đã sắp ra trường tới nơi.

“Nhanh thật, Nam nhỉ, đã năm năm rồi!”.

“Dạ, đúng là nhanh thật!”.

Chàng vừa nhai cơm lại vừa quan sát dòng người qua lại tấp nập bên trong đường hoa kia. Ai cũng đẹp đẽ, xúng xính với váy áo tươi xinh bên gia đình người thân và bạn bè. Người nào người nấy đều tranh thủ tạo dáng, lia lịa chụp lại những “pô” hình lung linh nhât làm kỷ niệm cho bố công đội nắng chang chang.

“Hình như từ khi có máy ảnh, dần dần chỉ còn ít người quan tâm đến chuyện lưu lại chân dung mình bằng cách khác...”.

Anh Hải luôn như thế, hay nói những câu bông quơ, vậy mà thường đọng lại trong chàng rất nhiều suy nghĩ – lắm khi ngôn ngữ xen lẫn ngậm ngùi.

Ăn xong, chàng với lấy hai chai nước suối chuẩn bị từ lúc sáng, một chai tu ừng ực cho đã khát rồi đưa chai còn lại cho anh Hải.

Mồ hôi ướt đầm lưng áo chàng từ lâu.

Dòng người càng lúc càng đông.

Dù vậy, vẫn chưa thấy một vị khách nào hỏi thăm.

Ánh đèn đường vàng vọt trùm lên hai bóng người đang cặm cụi hí hoáy với cây bút chì và tờ giấy. Trước mặt chàng là cậu nhóc năm tuổi xếp tay ngay ngắn trên đùi, cố gắng ngồi thật yên với gương mặt nghiêm trang. Ba nó đứng xem, hết nhìn vào chân dung chàng đang phác họa lại nhìn thằng con trai.

“Giờ lắm Bin ơi, ráng ngồi yên nhen con!”.

“Dạ!”, giọng nó đồng dạc.

Kế bên chàng, anh Hải đang vẽ chân dung cho một bác gái đã ngoài ngũ tuần. Cô con gái đứng phía sau bác.

“Xong chưa má, lâu quá đi!”, cô gái sốt ruột.

Vừa nói nàng vừa giơ điện thoại lên trước mặt, tự chụp cho mình vài kiểu hình theo phong cách giới trẻ gọi tên là “tự sướng”. Tất

nhiên, hình ảnh làm nên cho nàng chính là anh Hải và bác gái kia. Có lẽ nàng sắp cập nhật vài dòng trên “facebook”, đại loại:

“Đang đợi ma mi vẽ chân dung ở đường hoa!”.

Chàng đoán được vì em gái chàng ở nhà vẫn thường xuyên như thế. Cả bạn bè học cùng chàng nữa. Đi đâu cũng thấy người ta cầm điện thoại “check in”, lướt “facebook” mọi lúc mọi nơi.

“Lâu quá!”, nàng bực bội nhòm vào tờ giấy anh Hải đang vẽ dở.

Anh Hải im lặng. Chàng cũng im lặng. Trong đầu chàng lại vang lên lời của anh Hải ban chiều.

“Thời đại này dường như cái gì cũng trở nên vội vã gấp gáp, ai cũng thế...?”.

“Nhanh đi má ơi, chưa chụp được tấm nào trong đường hoa để “up” “facebook” hết nè!”.

Nói xong, nàng quẹt tay lên màn hình điện thoại, đọc được gì đó rồi tủm tỉm cười một mình.

Cuối cùng chàng cũng hoàn tất chân dung cho thằng bé.

Ba nó xem tranh, gật gù.

“Giống lắm! Bìn cảm ơn chú đi con!”.

Nó cầm lấy bức tranh ba đưa cho, reo lên sung sướng.

“Đẹp quá à! Con... cảm ơn chú!”.

Cảm thấy vui hơn hẳn, chàng mỉm cười.

“Không có gì đâu con...”.

Nhận tờ năm mươi nghìn từ ba, nó đưa lại cho chàng.

“Cháu... gửi chú”.

“Cảm ơn con...”.

Chàng nhìn theo bóng cha con họ khuấ t dầ n cho đế n khi lẫn vào đám đông nhộn nhịp bên trong. Quay sang anh Hải, bức chân dung cũng sắ p sửa hoàn thành. Gương mặt người phụ nữ trong tranh toát lên vẻ hiề n lành phúc hậu, rấ t giồ ng với người thật. Anh Hải thực sự là người có tài. Chàng nhớ lầ n đầ u tiên gặp anh là ở lớp luyện thi vào trường. Lúc đó chàng đã ấn tượng trước khả năng của anh lắ m rồ i. Và quả thật, kỳ thi năm đó anh Hải trở thành thủ khoa đầ u vào. Chàng nể anh không chỉ vì tài vẽ mà bởi cả tính tình. Tuy giỏi nhưng anh không bao giờ tỏ ra tự mãn, lúc nào cũng bình dị, suy nghĩ chuyện gì đầ u sâu sắ c thấ u đáo. Chơi với anh, chàng học hỏi được rấ t nhiề u.

“Của cô đây ạ!”, anh Hải cuộn bức tranh lại đưa cho bác gái.

“Cô cảm ơn, con vẽ đẹp lắ m!”.

Giọng cô con gái bác ngúng nguẩy đầ ng sau.

“Đi thôi má, tự nhiên mấ t thời gian vô mấ y cái...”.

Ánh mắ t ái ngại của bác gái dừng lại một chồ c nơi Hải rồ i vội vã hướng về đám đông trong kia. Chàng không thể nghe hai mẹ con dùng dẫ ng to nhỏ điề u gì trước khi mấ t hút trong dòng người. Cõi lòng chàng chỉ còn ngập trong hoang mang, buồ n tênh như nụ cười thoáng hiện trên môi Hải.

Phải rồ i. Thời của công nghệ. Thời của hiện đại. Thời của tiện lợi và nhanh chóng. Thời của *iPhone*, *facebook*... Người ta luôn cảm thấ y thiề u thời gian...

Những khuôn mặt cứ hiển hiện, chập chờn trước mắt chàng. Từ lúc nào chàng thấy mình dần biến thành một cỗ máy, vẽ vẽ gom gom bất kì ai ngơ ì xuông. Chàng vẽ, nhận tiền, đưa tranh cho khách, rồi lại vẽ. Âm thanh hỗn độn của người và xe dần trở nên xa xăm khi chàng rơi tõm vào một chốn tĩnh mịch, cả hai tai chỉ còn lại mớ bít bùng.

Nơi đó chàng được vẽ. Không phải để kiếm tiền. Không phải để mưu sinh. Chỉ là nơi chàng được vẽ bằng tất cả đam mê.

“Nam, tốt nghiệp rồi em sẽ làm gì?”.

Câu nói của anh Hải xuyên qua tai, kéo phăng chàng trở lại thực tại. Chàng toát mồ hôi hột khi phía trước mặt trắng xóa như tờ giấy vẽ trên tay.

Người ta ngoài kia được sum vầy với gia đình, quây quần bên bạn bè dạo đường hoa, tận hưởng cái Tết mỗi năm chỉ có một lần. Còn chàng và anh Hải ngơ ì đây, nơi góc đường này, đã năm năm trôi qua rồi...

Chợt, một giọng nói khác từ đâu đó vang lên.

“Đẹp quá à! Con... cảm ơn chú!”.

Trong một cơn xúc động không kiềm nén được, chàng đáp.

“Em sẽ vẽ! Dù có thế nào đi nữa em vẫn sẽ vẽ, anh Hải ạ!”.

2/2014

Ảo & Thật



Như thường lệ, vừa thức giấ́c là nó lập tức có mặt bên trong *Cuộc Đời Thật* ngay.

Đúng vậy, Cuộc Đời Thật từ lâu đã là thứ không thể tách lìa khỏi cuộc sống của nó cũng như hàng triệu con người khác đang còn hiện hữu trên toàn thế giới. Ngày nay, *Cuộc Đời Thật* đã phát triển vượt xa khỏi ý niệm một cái mạng xã hội kết nối toàn bộ loài người với nhau từ khởi thủy ban đầu. Chỉ cần ngó vào đây, đội chiến mã gắn kèm mắt kính thực tại ảo này vào, nó đã có mặt bên trong *Cuộc Đời Thật*, sẵn sàng tương tác với bất cứ ai cũng đang kết nối trong mạng lưới bao la này.

“Cả nhà thân yêu có nhớ mình không nào? Mình thì nhớ cả nhà lắm đấy. Chúc cả nhà luôn vui vẻ nha!”.

Nó cập nhật *Suy Nghĩ* của mình và nhanh chóng nhận được rất nhiều *Trái Tim* của những người khác gửi tặng.

Vui quá! Mặc dù chưa có gì vào bụng nhưng chỉ cần mỗi khi thức dậy nhận được nhiều *Trái Tim* thế này với nó là đủ no rồi.

Việc tiếp theo nó cần làm là mở tủ quần áo trong *Nhà Riêng* của mình. Để xem nào, hôm nay mình diện gì để chụp hình nhỉ? Lựa mãi mà vẫn chẳng tìm được bộ nào ưng ý cả. Phải rồi, có lẽ nó nên mua sắm thêm trang phục. Gì thì gì, ở *Cuộc Đời Thật* này *Hình Ảnh Đại Diện* quan trọng vô cùng. Ai ai cũng cần phải có một *Hình Ảnh Đại Diện* thật lung linh nếu muốn được người khác quan tâm và ngưỡng mộ.

Nghĩ là làm. Nó truy cập ngay vào cửa hàng *Đẹp Hoàn Hảo* để tiện việc “làm mới” bản thân.

“Kính chào quý khách! Chào mừng đã đến với *Đẹp Hoàn Hảo*! Chúc quý khách thật nhiều niềm vui trong *Cuộc Đời Thật*!”.

Vừa bước vào, cơ man đủ món thời trang phụ kiện lập tức bày biện ra trước mắt làm nó không khỏi choáng ngợp.

Sẽ phải mất rất nhiều thời gian chọn lựa đây! À, mà thật tình thời gian vốn từ lâu đã chẳng còn là điều gì quan trọng bên trong *Cuộc Đời Thật* này. Ở đây, ngày cũng như đêm, đêm cũng như ngày, không có sự phân biệt. Khái niệm thời gian thật sự là thứ vô nghĩa nhất – chẳng ai màng nhắc tới. Trừ khi quá mệt mỏi, nó đành phải nhắm mắt lại cho cơ thể được nghỉ ngơi, còn lại hầu như chẳng bao giờ nó rời khỏi cái mũ kết nối với *Cuộc Đời Thật* này. Chuyện ăn uống thì tuyệt nhiên càng không nên bỏ mũ ra. Trong *Cuộc Đời Thật*, có hàng triệu triệu những *Nhà Hàng Trục Tuyến* cho nó lựa chọn. Chỉ cần truy cập vào một trong số chúng, gõ vào bàn, chọn món có sẵn trên thực đơn, tranh thủ làm vài kiểu hình đánh dấu “đã ở đây” rồi cập nhật *Suy Nghĩ*, vậy là xong. Món ăn sẽ rất nhanh chóng bày biện trên bàn cho nó thưởng thức. Tất nhiên chúng cũng chỉ hiện diện bên trong *Cuộc Đời Thật* thôi. Từ lâu, các nhà khoa học đã phát minh thành công những viên thức ăn tổng hợp. Mỗi lần “ăn”, lập tức nó nuốt lấy một viên là đã hoàn toàn đầy đủ dưỡng chất cần thiết cho cơ thể duy trì sự sống. Còn bên trong *Cuộc Đời Thật*, nó sẽ được thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn nhất với đủ hương thơm và mùi vị. Phải rồi, “như thật vậy”, vì đây là *Cuộc Đời Thật* còn gì!

Ngoài ra, điều hay ho nhất của những viên thức ăn tổng hợp này là một năm nó mới phải “đi nặng” một lần - đồng nghĩa với việc giảm thiểu chuyện nó phải rời khỏi *Cuộc Đời Thật*. Cũng có khi bắt buộc phải bỏ mũ ra để tắm rửa làm vệ sinh cá nhân nhưng là điều nó làm qua loa rất nhanh chóng, hầu như chẳng tốn thời gian là bao.

Không rõ là mất bao lâu nhưng sau cùng nó cũng đã chỉnh trang xong dung nhan *Hình Ảnh Đại Diện* của mình. Cảm giác sung sướng khiến nó chỉ muốn hét lên. Từ từ, bình tĩnh nào, phải chụp hình cái đã.

Chuyện chụp hình chắ c chắ n nó câ n thực hiện cực kì kĩ càng. Phải thật thật đẹp! Không đẹp thì sẽ chẳng được nhiê u *Trái Tim* đâu.

Nê u *Hình Ảnh Đại Diện* quan trọng một thì *Trái Tim* quan trọng mười. Muố n biế t người nào có “nóng” hay không, cứ nhìn vào số *Trái Tim* họ nhận được khi cập nhật *Suy Nghĩ*. Mà *Trái Tim* đâu chỉ là *Trái Tim*, chúng cũng chính là đơn vị tiê n tệ hiện hành của *Cuộc Đòi Thật*. Có *Trái Tim* thì mới mua sắ m được quầ n áo phụ kiện mới cho *Hình Ảnh Đại Diện*, cũng như các món ăn và tí tí những thứ linh tinh khác. Không lạ khi có rắ t nhiê u người bắ t chắ p thủ đoạn để có thật nhiê u *Trái Tim* cho mình. Họ sẵn sàng làm đủ mọi trò lố , phát ngôn gây sô c... miễn là được mọi người chú ý. Bản thân nó cũng muố n trở thành “tỷ phú *Trái Tim*” lắ m. Thê nên nó mới luôn chăm chỉ cập nhật *Suy Nghĩ* cứ mỗi mười phút, cô gắ ng nghĩ ra những cái thú vị - triế t lý một chút càng tồ t, hay là tỏ vẻ biế t quan tâm đế n người khác cũng là một cách hay...

Như vậy thì đau đầ u lắ m, tồ t nhắ t nó cứ cập nhật nhiê u nhiê u hình ảnh đẹp để lung linh đã.

Vừa cập nhật xong đã có người vào.

“Xinh quá em ơi! Người đâu mà dễ thương thê này!”.

Nó cười thích chí, thẻ nào lầ n này cũng được nhiê u *Trái Tim* nữa cho xem.

“Dạ, em cảm ơn ạ! Hi hi...”.

“Em cho anh làm quen nhé!”.

“Anh nữa!”.

“Em ơi em...”.

Dù chẳng biết ai vào với ai cả, nó vẫn cảm thấy vui thật là vui.

Cuộc sống chỉ cần thế này thôi là đủ rồi.

Mới đó thôi mà cảm giác bây giờ của nó đã vô cùng khó chịu, nếu không nói là muốn phát điên lên.

Tệ thật! Quá là tồi tệ!

Nó nhớ rõ ràng không sai được trong *Cuộc Đời Thật* này đã từng gặp rất nhiều người bày tỏ lòng ngưỡng mộ mình. Tất nhiên rồi, để xây dựng được một hình ảnh hoàn hảo thế này bản thân nó đã nỗ lực và cố gắng rất nhiều. Đâu phải ai cũng có thể làm cho người khác quan tâm mình - nhất là giữa *Cuộc Đời Thật* rộng lớn bao la này, khi mà những dòng *Suy Nghĩ* của nó vừa cập nhật là lập tức có thể nhanh chóng bị nhấn chìm bởi tỉ dòng *Suy Nghĩ* của hàng triệu người khác.

Nó lại kiểm tra thêm một lần nữa xem có trục trặc gì không.

Hẳn là nhầm lẫn gì rồi chứ chẳng lẽ nào.

Vẫn vậy...

Chắc nó điên mất. Nước mắt ứa ra từ lúc nào, nó vội vàng lau nhanh để cố căng mắt ra xem có gì khác không.

Không! Không!

Chẳng có *Trái Tim* nào ở đó cả.

Trời đất chao đảo. Đầu óc quay cuồng. Cả người nó run lên, cổ họng khô khô c, hơi thở mỗi lúc một nặng nhọc hơn.

Lần đầu tiên kể từ ngày nó bắt đầu tham gia *Cuộc Đời Thật*, đã năm phút trôi qua mà hình ảnh mới cập nhật của nó vẫn chưa nhận được bất cứ *Trái Tim* nào. Chưa bao giờ nó gặp phải tình trạng này. Mọi người đâu cả rồi? Những con người yêu mến quan tâm nó biến đi đâu hết rồi?

Nó không thể kiên nhẫn thêm.

Nhưng nó không biết phải làm cách nào để mọi người tiếp tục chú ý đến nó.

Người nó đột nhiên lên cơn, run lên căm căp, mỗi lúc một dữ dội hơn.

Mồ hôi túa ra như tắm.

Rồi đột nhiên, nó nghe tiếng gì đó kì quái vang lên bên trong lồng ngực mình.

Cũng là lần đầu tiên kể từ ngày nó bắt đầu tham gia *Cuộc Đời Thật*, nó nghe thấy những âm thanh rõ mồn một đến thế.

“Thình thịch... thình thịch... thình thịch...”.

Nó giống tai nghe ngóng, dường như... càng lúc âm thanh ấy càng chậm lại.

“Thình... thịch... thình... thịch... thình... thịch...”.

Đó rõ ràng không phải tiếng âm báo có tin nhắn đến.

Càng chẳng phải tiếng chuông báo hiệu có người muốn kết nối với nó như đã từng thấy ở các loại điện thoại từ thời xưa thời xưa.

Thứ âm thanh ấy nó tưởng chừng lạ lắm xa xôi mà bỗng hóa thân quen đến vô vàn.

“Thình...thịch...”.

Nó thấy mình đang hít một hơi ngập lòng ngực.

“Thình... thịch...”.

Hơi thở nó trút ra rất nhanh.

“Thình... thịch...”.

Nó thấy mình nhẹ bẫng trôi đi trôi đi vào một miền thình không bất tận.

Nơi đó không phải *Cuộc Đời Thật*.

Con người đã hoàn toàn tuyệt chủng.

Những cỗ máy *Cuộc Đời Thật* chính là quan tài hoàn hảo nhất dành cho họ, ngay cả khi họ còn hít thở.

Tôi không phải là Con người, càng không thể nói là hậu duệ của họ.

Thời gian chúng tôi đáp xuống hành tinh trợ trụ này cũng đã được vài ngàn năm.

Với chúng tôi, thời gian rất quý giá. Chúng tôi chỉ có vốn vẹn mười năm để sống, trước khi bị thay thế bởi thế hệ tiếp theo.

Tôi là nhà khảo cổ học có nhiệm vụ nghiên cứu nền văn minh trước đây tồn tại trên hành tinh này và đang ghi chép lại tiến trình khai quật bên trong khu vực mới phát hiện.

Trước mặt tôi bây giờ là một cái xác khô của một ông già chủng tộc Con người.

Tôi đang cố gắng khôi phục dữ liệu Cuộc Đời Thật gắn chặt với não của ông ta.

Tôi phải dùng từ gắn chặt vì gần như phần mũ chụp phát tín hiệu thực tại ảo đã dính sâu vào cái xác khô, không thể tách rời.

Thật thú vị, tôi phát hiện ra tuy bản dạng thực là giới tính nam, *Hình Ảnh Đại Diện* trong *Cuộc Đời Thật* của Con người này lại là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp.

Dường như ông ta chết vào thời điểm toàn bộ thế giới gặp sự cố mạng khiến không ai có thể kết nối với *Cuộc Đời Thật*.

Đó chính là lý do khiến ông ta không nhận được *Trái Tim* nào đến trong *Cuộc Đời Thật* của mình.

11/2013

Phân thân



Tin nhắn vẫn thỉnh thoảng đến vào lúc mười một giờ đêm.

“Buồn quá! Em lại nhớ anh rồi...”.

Duy nheo mắt nhìn màn hình điện thoại sáng rực trong bóng tối. Ngón tay chàng lướt nhẹ trên bàn phím ảo phát ra những tiếng lách cách lách cách quen thuộc cho đến khi tin nhắn được gửi đi.

“Chờ em lại đi công tác à?”.

Chàng quá rõ Yến đang nằm thui thủi một mình.

“Vâng... Anh với người ấy thế nào, vẫn tốt chứ?”.

“Vẫn tốt...”.

“Anh còn yêu em, đúng không anh?”.

Duy buông điện thoại xuống giường, khép hờ đôi mắt.

“Anh ngủ rồi à?”.

Tất nhiên là không. Chỉ là cho đến tận bây giờ chàng vẫn không sao hiểu nổi Yến dù từng đính ninh là tất cả của nhau suốt quãng đời sinh viên.

Một thời hoa mộng đã vĩnh viễn lùi vào miền dĩ vãng. Yến còn luyện lưu diêu gì nữa, hay chỉ đơn giản muốn dẫn vật làm khổ chàng bất cứ khi nào có thể?

“Anh đang nghĩ gì thế?”.

“...Ừ... Một chút về tương lai, em à...”.

“Tương lai của em và anh phải không, ông xã?”.

“Hắn rồi, tương lai của anh khi có em...”.

Chuông báo thức từ điện thoại liên hồi “tít tít” dội vào tai, đánh thức tâm trí còn trong cơn mơ màng, lôi ngược chàng trở về thì hiện tại.

Dù không muốn, Duy vẫn phải mở mắt ra chào đón ánh bình minh.

Vậy là cuộc đời chàng lại bước sang một ngày mới, trong cái tương lai không hề có Yến hiện diện này.

Người mà chàng đến đón đi làm ngày hôm nay không phải là Yên. Hằng vẫn là chủ đề thường được đề cập trong những tin nhắn đến và đi lúc mười một giờ đêm.

Anh với người ấy thế nào, vẫn tốt chứ?

Tốt! Tốt nhiên là tốt! Chẳng biết Duy đã trả lời cùng một câu hỏi ấy biết bao nhiêu lần rồi.

“Anh tới rồi, em xuống đi...”, chàng gọi Hằng qua điện thoại như thường lệ.

Từ nhà chàng đến nhà Hằng chỉ cách nhau hơn năm phút chạy xe. Công ty của hai đứa lại ở rất gần nhau. Nhờ vậy mà quen nhau trong một quán cà phê mà cả hai thường ghé qua.

Suy cho cùng, người gặp người là sự sắp đặt vô tình hay hữu ý của tạo hóa?

“Anh có tin vào duyên số không?”.

“Tất nhiên! Anh tin chứ! Chẳng phải trong bảy tỉ người ngoài kia, anh và em vẫn tìm được nhau đó sao!”.

Phải. Gặp nhau. Trao hết yêu thương. Và lại đánh mất nhau giữa bảy tỉ người.

“Đi thôi anh!”.

Hằng ngồi lên xe, ôm eo Duy thật chặt. Càng về cuối năm, buổi sớm tiết trời càng se lạnh. Chàng đã thấy thân thương ấm áp hơn đôi chút với vòng tay này.

Quán quen. Bữa sáng thân thuộc. Cà phê đắng. Bánh mì ốp la. Một hai điếu thuốc.

“Anh bỏ thuốc đi! Nghe lời em!”.

“Bỏ thuốc với anh cũng khó như bỏ em vậy...”.

“Còn dám trả treo với em à!”.

Tự dưng chàng bật cười.

“Sao vậy anh?”.

“Không có gì...”.

Rít một hơi thuốc dài. Nhậ́p một ngụm cà phê. Tâm hờn chàng sáng khoái hơn lên. Nhưng vẫn thấ́y thiếu thiế́u một điề̀u gì.

“Mình đi thôi anh...”.

“Ừ... Tính tiề̀n đi em ơi!”.

Rồ́i chàng chở Hằ̀ng đế́n công ty chỉ cách vài tòa nhà.

“Anh làm việc vui nhé!”.

“Ừ, anh đi đây, trưa gặp em...”.

“Dạ...”.

Duy phóng xe đi. Trời còn lạnh. Thấ́y tróng vắ́ng phía sau.

“Ôm chặt vào anh mới có sức đạp tiề́p!”.

“Góm, đạp có chút đã than!”.

“Tới rồ́i... Hết xăng...”.

“Cảm ơn ông xã nhiề̀u nhiề̀u! Yêu ông xã!”.

“Thôi được rồi, vào học đi cưng!”.

“Chiều nhớ rước bà xã đúng giờ đó!”.

“Biết rồi! Biết rồi!”.

Đến công ty, Duy quay cuồng với những bộn bề công việc - những vòng quay lặp đi lặp lại không bao giờ kết thúc. Một mỗi, chàng ra hành lang hít một hơi thật sâu.

“Em đã nói bao nhiêu lần rồi, thuốc lá chỉ hại sức khỏe thôi!”.

“Nhưng có điều thuốc lá tôi làm bài tính ngủ hơn...”.

“Buồn ngủ thì nghỉ tin với em! Mười một giờ đêm nhé!”.

“Thôi, em ngủ sớm đừng thức khuya, cũng hại sức khỏe lắm...”.

Duy lại nhớ đến tin nhắn vẫn đến vào lúc mười một giờ đêm của Yên.

“Anh ngủ chưa?”.

“Anh đây. Chồng em vẫn chưa về à?”.

“Chúng em ly thân lâu rồi...”.

“Sao vậy...”.

“Chồng em có bồ. Em buồn lắm. Em nhớ anh. Mình gặp nhau được không anh?”.

“Không nên đâu em...”.

“Vâng... Anh với người ấy thế nào, vẫn tốt chứ?”.

“Tốt. Bọn anh dự định cuối năm làm đám cưới...”.

“Người ấy thương anh nhiều không? Tốt với anh không?”.

“Có...”.

“Anh còn yêu em, đúng không anh?”.

Như mọi khi, Duy không trả lời tin nhắn này của Yến. Chàng buông điện thoại xuống giường, khép hờ đôi mắt.

“Mình chia tay đi anh!”.

“Tại sao?”.

“Em cần nhiều hơn những gì anh có thể cho em. Em xin lỗi. Em đã gặp một người. Người ta yêu em và lo được cho em...”.

“Nhưng liệu có hạnh phúc không em cũng không biết nữa?”.

“Còn anh, liệu anh có hạnh phúc không?”.

Duy đọc được tin nhắn ấy vào sáng sớm hôm sau và cất điện thoại vào túi quần.

Lại một ngày nữa.

“Anh tới rồi đây, em xuống đi...”.

Vòng tay thật chặt ôm lấy chàng khi xe bon bon trên đường. Sẽ không buông nữa chứ, vòng tay ấm áp này?

“Hôm nay anh không hút thuốc à?”.

“Anh đang tập bỏ thuốc...”.

Duy lặng im. Giọng nói và ánh mắt yêu thương ấy khiến chàng bừng tỉnh giấc.

Trước mặt chàng bây giờ là Hằng.

Hiện tại và tương lai của Duy, chàng phải giữ gìn cho chính mình.

Chàng không thể cứ mãi trong tình trạng làm một kẻ phân thân lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại như bao lâu nay nữa.

Cô phải đặt dấu chấm hết với nó.

Kể từ bây giờ.

Đúng vậy. Chắc chắn là như vậy.

Chàng mở điện thoại, nhắn tin cho Yên: “*Anh rất hạnh phúc! Em yên tâm*”.

12/2013

Gối ôm



Đêm nay, Mỹ lại ngủ một mình. Đâu phải lần đầu – nàng cười xòa cô làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chẳng phải ngày bé, mẹ vẫn để nàng ngủ một mình rất nhiều lần khi phải ra ngoài với người đàn ông nào đó cho đến quá trưa hôm sau mới lẳng lặng quay trở về hay sao. Rồi những bận phòng trọ đi hết, chỉ còn lại mình nàng tro trọi khi bạn bè đưa về quê, đưa hẹn đi chơi xa vài ngày với người yêu... khao khát tận hưởng vội vã từng giây phút tuổi xuân vẫn biết sẽ không bao giờ quay trở lại của thời sinh viên ấy. Nàng nhớ, chính bản thân nàng đã bị cuốn theo những dòng nghĩ suy bông bột hừng hực tuôn chảy ào ạt trong đầu chúng bạn - chỉ sau vài lần ngủ một mình trong phòng trọ cô đơn như thế.

“Em về ở với anh nhé... Anh yêu em...”.

Thật khó để mà không gật đầu khi ấy. Thật khó để mà chiến thắng thần cô đơn. Nàng đã gật đầu. Nghĩa là đồng ý. Nghĩa là

sẵn sàng chấp nhận. Kể cả rủi ro.

Chẳng phải là điều gì ghê gớm đúng không? Hàng trăm ngàn đôi lứa sinh viên vẫn trải qua những ngày tháng sống thử êm đềm hạnh phúc. Phải không? Nào mật ngọt, hoa thơm, đã có những cây sai quả. Tuy cũng từng rất nhiều quả đã ngã được tạo ra – như hết thấy mọi người thường cảnh báo, nhưng nàng rất khó lòng vượt qua những cảm dỗ không lường của trò chơi hai người ấy. Hai người trẻ non nớt, tươi nguyên, mát lành sẵn sàng quện vào nhau trong hai chữ vẫn thường thoát ra trên môi người con trai hơi hột đến dễ dàng: tình yêu. Ừ, thì đó là tình yêu! Ngày tháng ấy như tất cả những cô gái ngây thơ khác, nàng tin vào tình yêu. Sống thử ư? Làm gì có! Tình yêu là thật, không phải dùng để thử!

Vậy thì con đau này cũng là thật. Nỗi buồn này. Niềm hoang vắng trong tim này.

Đêm nay, nàng lại ngủ một mình. Từ khi anh đi.

Bao lâu rồi nhỉ. Một tuần? Một tháng? Hay một năm? Chắc là chưa đến một năm. Vì người yêu đầu tiên của Mỹ, phải hơn một năm nàng mới quên mất, quên sạch. Sau cùng thì nàng cũng có thể quên đi, để bắt đầu với một người khác. Bắt đầu rồi kết thúc. Rồi làm lại từ đầu. Lại kết thúc. Lại làm lại từ đầu. Chẳng còn nhớ là bao nhiêu lần, với bao nhiêu người. Ngã ả ấy cuộc chia tay. Ngã ả những đêm ngủ một mình như đêm nay.

Nhưng nàng chẳng thể ngủ ngon được. Làm sao ngủ được đây khi thiếu vắng ai đó. Không phải cho những cuộc mây mưa, với nàng muốn được ngủ ngon thì luôn cần có người để ôm. Phải rồi, chỉ cần ôm và được ôm, trọn vẹn vòng tay, nàng mới thấy ngon giấc. Từ lâu thói quen ấy đã trở thành một sở thích. Nàng nhớ rất rõ mùi cơ thể của từng người khác nhau. Chẳng có ai giống như ai. Mỗi người là một nhịp tim hơi thở, một miền kỷ niệm, một chốn hoang lạc,

một vết thương riêng. Chẳng ai giống ai. Anh cũng vậy, là một và duy nhất, không gì thay thế được.

Nàng tiếp tục thức trắng cho đến sáng để được gặp Hoa.

“Quên gã đi thôi! Sống tiếp cuộc đời mình đi bạn yêu, nhìn mày tiêu tụy quá rồi!”.

Tất nhiên, không phải lần đầu Hoa khuyên nhủ nàng. Nếu đàn ông thực sự là giống loài chung thủy, Mỹ đâu phải ngồi nghe Hoa khuyên nhủ nhiều lần đến thế...

“Lại tìm một người mới à...”.

“Phải. Phải tìm chứ! Tôi nhất là khóa quách hãm lại bằng một đám cưới. Thử một lần nữa xem Mỹ, có khi là sau cùng...”.

Thử. Vẫn là thử. Nàng mím chặt môi. Những năm tháng tuổi trẻ đã rụng rơi gần hết. Còn lại gì nữa sau mỗi lần thử...

Hoa là người bạn gái thân thiết nhất của nàng cho đến bây giờ. Không thể phủ nhận bất cứ khi nào nàng cần, Hoa đều là người có mặt đầu tiên. Sau cùng thì người tình có thể ra đi nhưng đã là bạn bè vẫn sẽ là mãi mãi. Dù trong chuyện tình cảm, người này có thể gặp may mắn nhiều hơn người kia. Với nàng, nó thực chất là trò may rủi.

“Mày sợ ngủ một mình thì qua ngủ với tao. Tao chỉ nói một tiếng là anh xã nhà tao lại dọn ra sofa ngủ ngay ấy mà...”.

“Ừ, tao không ngủ được. Nhưng không phiền vợ chồng mày được. Cứ kệ tao đi...”.

“Tao biết thừa, mày chỉ thích ôm chứ có quái gì. Nhưng phen này cứ thử cái này xem, tao mới thấy trên mạng...”.

Hoa lôi iPad ra hế t trượt trượt lại xoẹt qua quẹt lại. Và trang web kia hiện lên. Nhìn vào thì biế t ngay á y hửn là một cửa hàng trực tuyế n.

“Xem đi bạn hiế n...”, Hoa đưa iPad cho Mỹ rồ i nhấ p một ngụm cà phê sữa. Quán cà hai đang ngồ i tuy không quá rộng rãi nhưng là nơi hàn huyên quen thuộc từ xưa đế n giờ, thức uố ng không tệ. Và hình như nế u Hoa nhớ không nhậ m, ít nhấ t một cuộc tình của Mỹ đã khởi điể m từ quán cà phê này, khi một gã nhìn chề ch qua phải ngồ i ở góc bàn bên kia tiế n đế n xin số của Hoa và Hoa thì ngay lập tức chuyề n trái bóng “tiề m năng” qua người bạn lâu năm đang mắ t ngủ vì một tên người tình đã cũ nào đó. Ôi cái số của bạn mình quả là quá xá long đong lận đận trong tình cảm – Hoa không thể không thừa nhận chính mình từng thồ t lên trong lòng như thế .

“Cái gì vậy?”.

“Ừ. Gồ i ồm. Nhưng không phải loại thông thường, thấ y không, vào chỗ này này...”.

Gồ i ồm tùy chọn? Tùy vào sở thích của bạn để chọn ra cho mình chiế c gồ i ồm ưng ý nhấ t... Cái quái gì thế này! Nàng toan la lên với Hoa nhưng chợt nhớ ra mình đang ngồ i trong quán.

“Sao, đã bảo không phải loại bình thường đâu mà, xem tiế p đi...”.

“Con nhỏ này... Tao không câ n gồ i ồm, mà một người...”.

Ngón tay nàng vẫn đang trượt trên màn hình iPad chợt sựng lại khi nhìn thấ y hình ảnh đó. Chính là... nó.

“Đây... đây là gồ i ồm à...”.

“Thấ y chưa. Thời đại của tiế n bộ mà, y như thật nhĩ!”.

“Đừng có đùa tao. Đây là người thật mà... Một anh chàng... tuyệt đẹp... hoàn hảo...”.

Môi nàng mấp máy những lời khác lạ. Toàn thân như có một dòng điện truyền từ ngón tay chạm lên hình ảnh ấy lan đi.

“Mô t bây giờ người ta tôn thờ chủ nghĩa độc thân, mà y cái này làm ra cũng để đáp ứng nhu cầu của hội độc thân thôi mà. Mà mua một cái ô tạm, biêt đâu ngủ ngon hơn mà lại không bao giờ sợ nó trôn đi mà t... Rôi từ từ kiếm thng khác...”.

“Đặt mua... như thế nào? Giao hàng tận nơi à...?”.

“Ừ, số điện thoại đây. Giờ gọi đặt là ngày mai có hàng thôi...”.

Kế t cục “hàng” đã ở đây, ngay trước mặt nàng. Bỏ ra cả đô ng tiền rước này về một chàng nhựa dẻo. Con khùng điên bộc phát nổi lên sau bao nhiêu ngày âm i.

Giơ ng hệt người thật. Nàng quan sát “chàng” một cách tỉ mỉ. Lật qua rôi lật lại. Trên dưới trái phải. Nhìn chăm chăm vào gương mặt điển trai kia. Con mắt đen láy mở to nhìn nàng. Tự dung số ng lưng nàng gai lên. Con sợ hãi thỉnh linh khiế n nàng há t mạnh nó vào lưng ghé sô pha.

Bình tâm lại một chút nàng hơi hoi hoi hận vì đô i xử có phâ n thô bạo với “chàng”. Xin lỗi nhé, bạn mới! Nàng để “chàng” ngô i lại ngay ngắ n trên ghé . Kể ra thì cũng rá t bảnh trai và ngoan ngoãn đấ y chứ!

Đêm nay sẽ ra sao đây, nàng cảm thấ y hô i hộp. Nàng vớ n chẳng bao giờ tin vào quảng cáo, những trò lừa mị khách hàng bằ ng cách phóng đại công dụng của sản phẩm lên gấ p nhiề u lầ n. Nhưng nàng

đang cần sự bình an đến với giấc ngủ. Nàng thấy tủi thân tủi phận và thương mình. Nàng nào phải loại đàn bà tro tráo chuyên đi lừa dối, ăn ở hai lòng. Chỉ vì nàng thật thà quá, mềm yếu quá nên đàn ông xem nàng như một thứ đồ chơi khi đã chán thì vứt bỏ.

Nước mắt trào ra. Nàng kéo “chàng” lại, ôm vào lòng thật chặt. Một cảm giác êm ái lạ lẫm. Nàng ôm “chàng” vào phòng ngủ, ngã mình xuống giường, khép chặt đôi mi.

Anh! Anh đã đến với em đây ư? Cuối cùng thì anh đã đến!

Phải! Anh đây em... Anh yêu em.

Đừng rời xa em nhé anh, vì em không thể sống thiếu anh, em luôn cần anh...

Không đâu! Anh sẽ không bao giờ bỏ em. Không bao giờ!

Thật anh nhé, em cảm ơn anh thật nhiều.

Em ngủ đi. Ngủ thật ngon! Anh ở ngay đây, bên cạnh em, không đi đâu cả...

Nàng đã ngủ một giấc thật ngon, không ác mộng, không bận tâm nghĩ ngợi về bất cứ điều gì.

Chợt nhớ ra, nàng ôm “chàng”, khe khẽ vuốt ve.

“Cảm ơn... anh”.

Nàng giật mình. Không thể nào. “Chàng” chỉ là một cái gối ôm vô tri vô giác. “Chàng” đâu phải là người. Càng không phải người đàn ông nàng yêu.

Nhưng cảm giác này sao lại thân thương đến thế. Như thể chính người đàn ông của nàng đang ở ngay đây, bên nàng.

Nàng ôm “chàng” thật chặt. Với tất cả sức bình sinh.

Em... bỏ ra... em làm anh khó thở...

Vẫn xiết chặt vòng tay, nàng hôn lên gương mặt “chàng”. Nụ hôn ngọt ngào, nàng đã quên từ lâu lắm.

Xin em... bỏ tay ra... em đang bóp cổ anh đấy...

Em không buông. Anh sẽ bỏ em đi đúng không anh. Em sẽ không bao giờ buông anh ra đâu!

Trời ơi... Làm ơn... Bỏ ra... Khó thở quá... Cứu...cứu... A... A...

Cuối cùng thì anh cũng ở bên em... Chúng mình sẽ ở bên nhau... mãi mãi, anh nhé... người yêu đầu của em...

Hoa và bác chủ nhà trọ là hai người đầu tiên phát hiện ra nàng, sau khi mất tích suốt ba ngày trời. Nàng năm đó, giấc ngủ bình yên bất tận với tư thế có phần khá quái dị. Hai cánh tay nàng ôm trọn cái gối ôm hình người kỳ lạ ấy rồi vòng ngược lại, đôi bàn tay nàng xiết chặt cổ mình hệt như một đôi gọng kìm.

Khi cảnh sát tới hiện trường, họ đã cố gắng hết sức để gỡ cái gối ra, có lẽ vì nghĩ rằng nó là một vật chứng quan trọng. Không thật kỳ lạ, không có cách nào gỡ được ra. Như thể cả hai đã trở thành một thực thể.

Nghe nói về sau, trên thị trường, người ta đã cấm bán loại gối ôm đó. Nhưng lý do tại sao chúng bị cấm bán, cho đến nay vẫn còn là một bí ẩn. Có thể vì chúng thường liên quan đến nhiều vụ tự sát,

những cái chết kỳ quặc. Tuy vậy có một tin đồn lan truyền khắp cư dân mạng, rằng, bất kể ai ngủ cùng chiếc gối, sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

9/2013

Tôi Chủ nhật



“Tao bận rồì, để hôm khác nhé...”.

“OK!”.

Thả`ng bận thân nhấ`t cũng từ chố`i gặp, vậy là tồ`i Chủ nhật này anh đành chạy xe lang thang một mình.

Đường phố cuối tuần vẫn luôn nhộn nhịp hơn mọi ngày. Người người nhà nhà, ai ai cũng đổ ra đường. Thành phố nhỏ bé là thế vẫn có thể gói gọn mình chứa trọn hơn bảy triệu người đầy thôi.

Những vòng xe vô định rồi sẽ đưa anh đi đâu, về đâu?

Đèn đỏ. Xe dừng. Nhìn sang hai bên, nếu trên xe không là đôi là cặp thì cũng là cả nhà có ba có má và một tới hai nhóc con đang bì bõ tít tít. Họ cười nói thật vui vẻ, hạnh phúc bên nhau. Anh chỉ lặng im quan sát. Cho đến khi đèn chuyển xanh.

Lại phải đi. Đi đâu bây giờ? Lòng vòng mãi thế cho hết xăng hay sao?

Lòng cảm thấy nặng trĩu, có lẽ anh đành tìm một quán cà phê nào đó trên đường. Một quán cà phê bất kì dành cho những người như anh - cuối tuần cô đơn và lạc lõng.

Đó không phải là quán cà phê như dự định ban đầu của anh.

Anh không phải tuýp người ưa sự ồn ào náo nhiệt, càng chẳng bao giờ là người cởi mở, thích giao du. Nhưng cuối cùng không hiểu sao anh lại chọn nơi này: một quán pub (hay bar?) đông nhất nhì khu phố Tây nổi tiếng của thành phố.

Sẽ rất khó để người chẳng mấy “sành điệu” như anh có khái niệm phân biệt rõ ràng pub và bar. Nhưng chắc chắn anh cảm nhận được quán mình chọn không quá ồn ào với tiếng nhạc chát chúa đến mức khó chịu như bar.

Chỉ một chốc sau khi anh vào, quán đã chuyển từ đông thành rất đông. Anh quên mất hôm nay là tối Chủ nhật. Lựa chọn sai lầm rồi ư?

Nhưng đã muộn màng để rời khỏi chỗ n này khi đô ́ uố ́ ng đã được mang ra.

Lúc nhìn vào thực đơn được cô bé phục vụ đem tới, anh đã thấ ́ y choáng ngợp với đủ thứ tên tiế ́ ng Anh lạ lẫm và “hế ́ t hô ́ n” với cái giá cũng chẳng má ́ y vừa túi tiế ́ n của mình. Anh đành gọi một cô c bia – có lẽ là thức uố ́ ng rẻ nhấ ́ t may má ́ n còn tìm thấ ́ y được.

Và có lẽ anh cũng là người hiế ́ m hoi vào quán một mình.

Những tô ́ p nam thanh nữ tú đã nhanh chóng lấ ́ p đầ ́ y chỗ tro ́ ng còn lại của quán từ lâu. Hầ ́ u hế ́ t là người trẻ. Tây và Ta có đủ.

Anh nhậ ́ p một ngụm bia, lòng đắ ́ ng ngắ ́ t. Bên tai là tiế ́ ng nhạc, tiế ́ ng nói cười, tiế ́ ng Việt, tiế ́ ng Anh xì xà xì xồ ́ ...

Trong lòng anh bây giờ là một mớ hỗn độn.

Buồ ́ n. Hẳn nhiên rồ ́ i.

Anh nhớ những tô ́ i Chủ nhật cùng người yêu ở những nơi chỗ ́ n hẹn hò bình dị. Sinh viên mới ra trường chẳng má ́ y khi dư dả. Có khi bên nhau chỉ với bịch bánh trắng trộn anh mua cho nàng ở cổng trường nào đó. Rồ ́ i cà phê nước ngọt ngô ́ i bệt giữa trung tâm thành phố ́ . Hay đơn giản chỉ là cùng nhau chạy xe dạo mát khắ ́ p các con đường náo nhiệt. Vậy mà lúc nào cũng ấ ́ m ấ ́ p tiế ́ ng cười.

Giờ thì nàng đang ở đâu đó, vui vẻ với bạn bè và khoảng trời riêng của mình, bỏ mặc anh ngô ́ i đây. Anh vớ ́ n ít bạn. Thậm chí chỉ có một người đáng gọi là bạn. Đó là cái thắ ́ ng đã cáo bạn, khiế ́ n anh phải lang thang vô định trong buổi tô ́ i Chủ nhật buồ ́ n bã chẳng biế ́ t làm gì này.

Nhạc lên to hơn. Xung quanh, những cái đầu dần lắc lư theo nhạc, mắt lim dim. Anh nhấp một ngụm bia nữa.

Phải thừa nhận là anh rất nhớ nàng.

Đã một tuần anh và nàng giận nhau.

Tuổi trẻ ai chẳng có những giây phút bông bột. Tình yêu thì ai chưa từng hờn dỗi.

Nhưng dường như anh đã đến hạn mức chịu đựng cái tính trẻ con của nàng.

Cũng phải. Anh hơn nàng bốn tuổi. Chỉ có bốn tuổi thôi mà hóa ra khoảng cách lại rất xa.

Rất nhiều điều dường như anh không thể nào theo kịp được tuổi trẻ của nàng. Hệt như cái cảm giác lạc lõng kinh khủng khi ngồi đây một mình giữa những nhóm bạn trẻ tùm nập năm tùm ba bàn về đủ thứ vấn đề với cách dùng từ tiếng Anh xen lẫn trong một câu tiếng Việt.

“Anh giống như ông già vậy đó!”.

Ừ đúng. Anh quả thật là một ông già khó chịu so với cô người yêu sinh viên vẫn còn quá con nít ấy.

Mà quả thật anh đã già rồi sao? Nếu cuối tuần anh và nàng không đi chơi, anh chỉ muốn ở nhà một mình trong sự yên tĩnh cô hữu. Chẳng có gì làm thì lên “facebook” xem tin tức người này người kia. Còn không thì chỉ gặp duy nhất thằng bạn thân chơi với nhau đã gần mười năm cà phê cà pháo hay bia bọt đôi chút thôi. Chấm hết.

Nhưng nàng thì khác. Nàng muốn khám phá tất tần tật mọi điều tươi mới của cái thành phố ngày đêm không ngừng nhộn nhịp này.

“Em cần có không gian riêng của em, em muốn kết thêm thật nhiều bạn bè, đi nhiều nơi, làm những điều em thích!”.

Bởi vì nàng còn trẻ.

Vậy đó.

Anh hãy thêm một ngum bia nữa.

Nhạc lại chuyển sang một bài khác tiết tấu còn sôi động hơn.

Bây giờ thì quán đã hoàn toàn chật kín. Không khí ngọt ngào xen lẫn mùi thuốc lá và shisha – thứ thuốc lá Ả-rập đang được giới trẻ cực kỳ ưa chuộng.

Kể cũng lạ. Thời sinh viên của anh chẳng hề hay biết đến những nơi như thế này. Ngày cuối tuần của anh khi ấy nếu không ngập đầu trong hết đồ án này đến đồ án khác thì cũng là những giờ làm thêm tới mắt tới mũi. Phải, anh còn nhớ rõ mình cùng thằng bạn thân từng chạy bàn quật cả buổi tới Chủ nhật, rồi hai chân và mừng vui thế nào khi cuối ngày nhận được tiền bo của khách chia đều cho cả đám phục vụ. Dù ít thôi nhưng vẫn thấy những đồng tiền tự tay mình kiếm được mới quý giá làm sao.

“Một... hai... ba... dzô!”

Đám thanh niên ngồi bàn bên cạnh làm anh giật mình. Anh ngó qua. Toàn những khuôn mặt bặm ra sữa chắc mới chỉ học cấp hai cấp ba. Những thân người cả nam lẫn nữ bắt đầu lắc lư mạnh hơn theo điệu nhạc dội vào tai càng lúc càng “sung”. Trên tay họ là những

ly cocktail toàn nước trái cây pha rượu mạnh, hơi thở phì phèo làn khói shisha. Anh thấy đầu óc quay cuồng. Chắc hẳn là anh đã say.

Không thể chịu nổi nữa.

Anh nốc cạn phần bia còn lại rồi kêu tính tiền.

Phải mất một lúc lâu để có thể hoàn toàn bước ra khỏi quán khi khoảng trống đã hẫu như không còn.

Đi ngang qua những quán khác, tiếng nhạc thậm chí còn đỉnh tai nhức óc hơn. Có lẽ đó mới là những quán bar thật sự dành cho việc xả stress của đám thanh niên.

Dù sao cuối cùng anh cũng tìm lại được chút không khí trong lành và yên tĩnh. Hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cảm giác khoan khoái tràn ngập.

Ấy thế mà lấy xe xong, anh vẫn không tin nổi cái phí giữ xe mình phải trả lên đến mười nghìn đồng. Đúng là... khu trung tâm...

Khi anh nhìn lại đồng hồ kim ngừng đã hơn mười giờ đêm. Thời gian sao có thể trôi nhanh khủng khiếp vậy? Cho dù ban đầu lấy xe ra khỏi nhà anh cảm giác chưa có tới Chủ nhật nào lại chậm chạp thế này.

Nàng đang ở đâu?

Anh đã gọi điện thoại nhưng nàng chẳng bận tâm bắt máy.

“Em đi với bạn. Em muốn dành thời gian cho bạn bè!”.

Vậy còn anh thì sao? Anh là gì của em đây?

“Anh ích kỷ quá!”.

Ừ, phải. Anh là kẻ ích kỷ. Anh chỉ biết nghĩ cho mình thôi...

Thành phố càng về đêm càng trưng ra hết cái vẻ hào nhoáng rực rỡ của nó. Nhưng em ơi, liệu em có biết được bao nhiêu điều nguy hiểm ẩn chứa đằng sau nó không?

Lạnh quá. Anh phóng xe một mạch về nhà khi chẳng có vòng tay nào của nàng từ sau lưng sưởi ấm. Giờ này có lẽ nàng còn bận rộn ở đâu đó, mãi mê vui vẻ với đám bạn bè ưa tiệc tùng của mình đến quên sạch cả thời gian...

Về đến nhà đã mười một giờ. Anh lại gọi cho nàng. Vẫn chẳng ai bắt máy. Thật giỏi làm người khác nóng ruột mà!

Anh lên “facebook”. Chẳng thấy nàng “online”.

Chỉ có mỗi thằng bạn trời đánh nhảy vào “chat”.

“Tao về rồi đây!”.

“Mày đi đâu thế?”.

“Tao đi ăn với cả nhà. Lâu rồi mới đi chung với nhau.”.

“VẬY À. Vui nhỉ...”.

Câu nói của thằng bạn khiến anh lặng im. Cũng đã lâu lắm gia đình anh không đi đâu cùng nhau. Phải rồi. Từ ngày quen nàng, mọi thời gian rảnh rỗi anh đều dành cho nàng. Anh ít hẳn đi những lúc hỏi han tâm sự với mẹ. Mỗi lần giận hờn nhau thế này, cũng chỉ mình anh im lặng một mình chịu trận.

“Tao thấy cô đơn quá mày ạ...”.

“Sao vậy, người yêu mày đâu?”.

Có nên tâm sự với nó không? Anh ngập ngừng.

“Thôi... không có gì. Giận dỗi chút áy mà. Tôi hôm nay rảnh rỗi mà đi chơi, mà lại không chịu gặp!”.

“Ừ, thì để hôm nào anh em mình đi, bạn bè thiếu gì dịp. Nói chứ, với tao gia đình quan trọng lắm”.

Vậy còn người yêu thì sao?

Có cái gì đó ghen lại trong anh.

Đã gần mười hai giờ đêm, anh vẫn chẳng thể nào gọi được cho nàng.

Em đang ở đâu?

Không tài nào hiểu nổi.

Tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc như trên người.

Sắp hết ngày Chủ nhật rồi.

Em đang ở đâu vậy?

Trả lời anh đi...

12/2013

Người thực vật



Bây giờ chúng có mặt ở mọi cửa hàng cây cảnh. Theo trào lưu mới của thời đại, cửa hàng của Lan cũng không là ngoại lệ.

“Xin chào, quý khách cần gì?”, Lan niềm nở với câu nói đã thuộc lòng nơi cửa miệng.

“Tôi... tôi muốn mua hạt giống Mộc Nhân...”.

“Vâng, anh có thể xem qua catalogue này...”.

Quả thật, có rất nhiều lựa chọn để thỏa mãn nhu cầu của khách hàng. Nếu như thế hệ trước đây nuôi chó mèo làm vật cưng thì giờ đây Mộc Nhân là ưu tiên số một khi người ta muốn tìm kẻ bầu bạn trong nhà.

“Đây là ngoại hình, tính cách của từng loại, anh có thể nói qua về sở thích của mình, em sẽ tư vấn thêm...”.

Sau một hồi đắn đo chọn lựa và lắng nghe ý kiến của cô, vị khách cũng chọn ra được một hạt giống ưng ý cho mình.

“Anh gieo hạt giống trong chậu, tưới nước đều đặn hai buổi sáng và chiều, để ở nơi có ánh nắng và độ ẩm vừa phải, khoảng một tuần sau sẽ thu được một nhóc Mộc Nhân...”.

“Cảm ơn cô...”.

“Nếu có vấn đề gì thắc mắc anh cứ gọi cho em theo số điện thoại này nhé...”.

Vị khách gật đầu lả lỵ lệ, trả tiền xong rồi bước ra cửa, sẵn sàng mất hút vào một nẻo đường nào đó của cuộc đời.

Thời gian trôi vèo chẳng bao giờ ngán ngại, mới đó mà đã đến giờ đóng cửa. Lan thu dọn, sắp xếp lại hàng hóa cho thơm tấp ròi tấp đèn quạt ra về.

Cửa hàng cây cảnh này có từ thời ông nội của Lan – vốn là một nghệ nhân yêu hoa. Lan vẫn còn nhớ như in ngày mình chỉ là một cô bé đi lạc trong vườn hoa của ông. Ôi cơ man bao nhiêu là kỳ hoa dị thảo được ông một tay chăm sóc vun trồng. Tình yêu với các loài

thực vật từ lớn đến nhỏ đã được nhẹ nhàng bõ i đắp trong Lan từng chút từng chút như thế , cho tới khi kể thừa cửa hàng này.

“Ma...ma...”.

“Về thôi, bé con của mẹ...”.

Nó nhảy tót lên vai Lan, dụi dụi đầu vào cổ cô.

“Ngoan quá! Thương thương!”.

Cô xoa đầu nó trêu mê n như người mẹ nụng nịu đưa con bé bỏng của mình. Đúng vậy, Mộc Nhân của cô đây: đáng yêu và kháu khỉnh lại ngoan ngoãn cực kỳ.

Rời cửa hàng sau khi đã khóa cửa nẻo cẩn thận, cô đi dạo với bé yêu của mình như thường lệ trước khi về nhà. Trên đường, hầu như tất cả mọi người đều đi cùng Mộc Nhân giống như cô.

Mộc Nhân đã và đang thực sự trở thành một xu hướng của thời đại. Chúng không chỉ là vật nuôi, là bạn hữu, là sở thích, là niềm an ủi... mà còn đích thực là thời trang. Đâu riêng gì Lan, có hàng triệu người trên thế giới vẫn đang ngày ngày phát cuồng vì Mộc Nhân.

Kể từ cái ngày các nhà khoa học lai tạo thành công chú Mộc Nhân đầu tiên, thế giới của Lan đang sống đã hoàn toàn thay đổi. Với số đông, đó đúng là một thành tựu tuyệt vời nhất trong lịch sử loài người. Mộc Nhân có quá nhiều ưu điểm mà chó mèo ngày trước không thể sánh bằng. Chúng không cần ăn uống, chỉ cần hút nước và dinh dưỡng từ trong đất rồi quang hợp để phát triển. Tuổi thọ của chúng rất cao, chủ nhân lại chẳng phải lo lắng về đủ thứ bệnh tật như chó mèo thường mắc phải. Thứ duy nhất Mộc Nhân cần là tình yêu thương của chủ nhân dành cho chúng. Trên tất cả, hạt giống Mộc Nhân có giá rất phải chăng, ai cũng có thể mua được

từ các cửa hàng cây cảnh như của Lan. Theo thói quen mỗi khi đi dạo, những kiể' n thức Lan đã thuộc lòng từ lâu dùng để tư vấ' n cho khách hàng một lầ' n nữa được tua lại một lượt trong đầ' u cô.

“Ma... ma...”.

“Gì vậy, Pô Pô?”, Lan cọ ngón tay lên má con Mộc Nhân của mình.

Pô Pô cũng như hế' t thấ' y đồ' ng loại của nó, chỉ có thể kêu một số' từ đơn giản Lan dạy cho như cách nó gọi “ma ma” với cô thê' này chẳng hạn. Nhưng giồ' ng loài này lại có thể cảm nhận được cảm xúc của con người hế' t sức rõ ràng. Đó chính là một khả năng vô cùng đặc biệt của Mộc Nhân đã khiể' n chúng được ưa chuộng trên toàn thê' giới.

Tuy nhiên, vẫn có một số' ít người không ưa thậm chí căm ghét Mộc Nhân ra mặt.

“Có chuyện gì vậy, con yêu?”.

Lan nhận ra cả người Pô Pô đang run lên bắ' n bậ' t. Nó từ trên vai Lan nhảy tót xuố' ng đấ' t rồ' i nép mình vào chân của cô. Chuyện gì thê' này?

Theo kinh nghiệm của người bán hạt giồ' ng và chăm sóc Mộc Nhân lâu năm, cô biế' t nó đang ngập trong một cơn sợ hãi. Thực tể' , rấ' t ít khi xảy ra tình trạng này. Điề' u gì đã làm nó sợ đê' n như vậy?

“Chào em...”.

Lan ngược lên nhìn về' phía tiề' ng nói phát ra. Cô ngờ ngợ nhận ra gương mặt của người đồ' i diện.

Mấ' t một lúc cô mới nhớ ra. Chẳng phải đây là người khách ban chiề' u ghé thăm cửa hàng của cô sao.

“Vâng, em chào anh...”.

“Em đi dạo với Mộc Nhân à? Nó làm sao vậy?”.

“Hình như nó cảm nhận được cái gì đó...”.

“Ừ, Mộc Nhân của em tên gì?”.

“Vâng, tên nó là Pô Pô... Nào, chào chú đi con yêu!”.

“Ma...ma...”.

Nó vẫn chưa thôi run rẩy khiến cô phải bế nó lên ôm vào lòng.

“Nhà em ở gần đây à?”.

“Vâng, đi hết đoạn đường này là tới... Còn anh ở đâu ạ?”.

“Anh cũng ở gần đây...”.

“À... ra vậy. Anh đã gieo hạt giống đó chưa?”.

“... Vẫn chưa, em ạ...”.

“Ồ, sao vậy anh?”.

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Chính lúc này cô mới chú ý đến vị khách của mình hơn. Gương mặt và giọng nói chẳng có gì đặc biệt - như những người khách khác đến đến đi đi khỏi cửa hàng, không đọng lại trong cô bất cứ điều gì. Thôi thì những câu xã giao có lẽ cũng nên kết thúc ở đây - cô nghĩ thầm.

“Tên anh là Bách... Anh...có thể biết tên em không?”.

Để làm gì nhỉ? Cô tự hỏi. Nhưng rồi cô vẫn nở nụ cười “bán hàng” đã quá nhuần nhuyễn với anh ta.

“Dạ, em là Lan...”.

“Ừ... cho... cho phép anh về` cùng em nhé...”.

Vị khách hàng này thật không bình thường chút nào.

“Vâng...”.

Cô là thế`, bên trong và bên` ngoài luôn luôn là hai nửa trái ngược nhau. Có lẽ điều duy nhất mà cô quan tâm là Mộc Nhân của mình.

Chỉ cần Mộc Nhân là đủ rồi...

Dọc đường về`, không ai nói với ai lời nào. Dù chỉ là xã giao, cô vẫn cảm thấy không hề thoải mái khi phải đi cùng người chẳng hề quen thân. Pô Pô cũng vậy, nó rúc vào người cô mà vẫn chưa thôi run rẩy. Mất cô hướng về` những người đi đường khác, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cố` gắng cứu vãn bầu không khí tệ nhạt này. Trên đường, ai ai cũng đi chơi với Mộc Nhân. Người người Mộc Nhân, nhà nhà Mộc Nhân. Từ lúc nào, Mộc Nhân đã là điều không thể thiếu của cuộc sống loài người. Cũng như thời đại trước, một thời người ta chỉ chăm chăm dán mắt vào iPhone, iPad bất kể khi nào, bất kể ở đâu.

Vài câu hỏi từng trỗi lên tích tã`c trong Lan nhưng nhanh chóng biến mất.

Phải rồi, với cô và bao nhiêu người khác, chỉ cần Mộc Nhân là đủ rồi...

Cuối cùng cũng đến nơi. Cuối cùng sự im lặng cũng được xóa tan.

“Đến nhà em rồi à...”.

“Vâng...”.

“Vậy... anh về` nhé...”.

“Vâng...”.

“À, số` điện thoại em cho anh lúc chiê`u, khi câ`n anh có thể nhắ`n tin đúng không?”.

“Đúng rồi`i anh, anh gọi điện hay nhắ`n tin đê`u được, em sẽ tư vắ`n cho...”.

Cô mở cổng bước vào nhà. Người khách hàng tên Bách kỳ lạ vẫn đứng đó, dõi theo cho đê`n khi bóng cô mắ`t hút sau cánh cửa.

“Ma...ma...”.

Nghe tiế`ng Pô Pô lay dậy, Lan biê`t một ngày mới đã bắ`t đầ`u. Từ lâu, Mộc Nhân đã được thay thế` hản cho những chiế`c đồ`ng hồ` báo thức đình tai nhức óc. Chúng chắ`c chắ`n còn hơn một người bạn của con người – hản vậy rồi`i, cô nghĩ.

“Ma...ma...”.

“Ôi ôi được rồi`i, mẹ dậy rồi`i đây...”.

Hôm qua về` đê`n nhà Pô Pô đã đỡ hơn nhiê`u, đê`n sáng nay thì tươi tỉnh hản ra. Lan nghĩ chắ`c vì cả đêm Pô Pô được cô ôm ngủ nên nó đã bình tâm trở lại. Nghĩ thế` cô liê`n xoa đầ`u nó:

“Nhõng nhèo quá đi nha!”.

Thêm một ngày nữa của công việc. Những vòng quay cứ thế` lặp lại quay đê`u trong cuộc số`ng của Lan chẳng bao giờ thay đổi. Dù

thời đại có khác đi, khoa học công nghệ có phát triển ngoài tưởng tượng, vẫn sẽ mãi mãi còn những tiếng nói bên trong chưa được phép cất lên đã vội vã tắt lịm.

Dường như, Lan đã nghe thấy chúng...

Mà thôi, dù sao vẫn còn có Mộc Nhân ở đây cạnh bên cô...

“Đi nào Pô Pô của mẹ...”.

Sửa soạn xong, Lan với lấy điện thoại, ôm Pô Pô vào lòng, khóa cửa neo cẩn thận trước khi ra khỏi nhà.

Cho đến khi đã yên vị trong cửa hàng, cô mới nhận ra điện thoại có tin nhắn đến.

Khi nào vậy nhỉ? Chắc là ngày hôm qua khi cô đang ngủ. Không phải một mà những vài tin. Xem nào...

“Chào Lan, anh Bách đây, em đã ngủ chưa?”.

“Chắc em ngủ rồi”.

“Em ới”.

Vị khách này làm sao vậy nhỉ? Cô mím môi, nhắm lại.

“Chào anh, em đây? Có chuyện gì không anh?”.

Không có tin nhắn trả lời.

Trong lòng cô lúc ấy gợn lên một cảm giác rât lạ.

Lan vẫn chưa hay biết, ở góc phố gần nhà cô đã xảy ra một chuyện kỳ lạ.

Sáng hôm đó trong vườn nhà của người thanh niên tên Bách, một cái cây đã mọc lên sừng sững từ lúc nào. Không phải là cái cây bình thường. Cũng không phải là loại được trồng từ hạt giống Mộc Nhân.

“Nó là cái gì vậy?”.

Người dân xung quanh và cảnh sát được gọi đến đã vô cùng ngạc nhiên thậm chí rờn rợn trước thứ đang hiển hiện trước mắt họ.

Gương mặt của người thanh niên đó mọc ra từ thân cây.

Họ tiến hành lục soát toàn bộ ngôi nhà nhưng chẳng thấy một ai.

Thứ duy nhất họ tìm được là chiếc điện thoại với dòng tin nhắn rất dài chưa được nhắn nút gửi đi.

“Anh rất muốn có thể đứng trước mặt em nói chuyện trực tiếp thật thoải mái nhưng không thể. Anh vốn không phải là người giỏi giao tiếp và biết cách bày tỏ cảm xúc của mình. Có lẽ em sẽ giận khi anh nói cho em biết một sự thật: anh hoàn toàn không thích bọn Mộc Nhân. Anh căm ghét chúng, ghét vô cùng. Mục đích anh đến cửa hàng không phải để mua thứ hạt giống của chúng, mà là vì em. Anh chẳng có lý do nào để làm quen em, dù anh đã thấy em rất nhiều lần. Anh đã ghen tị với con Mộc Nhân của em rất nhiều, em có biết không? Giá mà anh đủ can đảm để nói với em. Tại sao tất cả mọi người cứ phát cuồng lên vì chúng? Tình cảm dành cho chúng nó quan trọng hơn dành cho nhau, giữa người với người sao em? Em có bao giờ hình dung một ngày nào đó, khi tình yêu hoàn toàn bị xóa sổ, con người sẽ biến mất, chỉ còn lại bọn Mộc Nhân trên thế giới này không? Chuyện đó sẽ xảy ra sớm thôi, anh tin chắc như vậy. Anh không được khỏe. Có lẽ anh không còn sống được bao lâu nữa. Giờ đây, anh thấy cơ thể mình dần hóa

gỗ. Chắ'c là một căn bệnh mới. Anh mệt quá. Anh ra vườn một chút...".

Người thanh niên đó đã đi đâu? Còn cái cây kì lạ này?

Lại một bí ẩn nữa đang chờ các nhà khoa học giải đáp.

11/2013

Vé số



“Mua giúp già tở vé số ỉ đi chú....”.

“Thôi! Không mua đâu! Đi chỗ khác!”.

“Giúp già đi, còn mấ ỷ tở thôi mà...”.

“Đã nói không là không mà! Cái ông già này!”.

Bình lớn tiếng xua tay, có vẻ đã mất hết kiên nhẫn.

Nài nỉ thêm một chốc nữa ông lão mới chịu bỏ cuộc, đành lui thủi bước đi.

“Nóng ghê mày...”, Thái ngò ì kê bên ái ngại nhìn theo cái dáng thấp thòm râu rĩ đang dần khuất xa.

“Mình mà không kiên quyết là còn bám dai lắm, tao lạ gì cái đám này!”.

“Sao không thử vận may xem, biết đâu trúng độc đắc cái là đời luôn!”.

“Chẳng có đâu! Tao mua hoài mà có bao giờ trúng đâu. Ghét, không bao giờ thêm mua vé số nữa!”.

Ồ, bản thân Thái cũng chưa bao giờ trúng số, dù chỉ là cái giải an ủi uổng chút cà phê.

Đời đời. Ai mà không muốn.

Mua một tờ vé số mười nghìn, ngủ một giấc sáng mai thức dậy đã thấy mình thành tỉ phú.

“Ngò ì mơ gì đó mày, uổng đi, tan hết đá rô ì kia!”.

“Ồ...”.

Thái hớp một hơi cạn ly cà phê đậu bắp vị khen khét. Biết là vậy mà vẫn ghiền. Thì cũng hết như thuốc lá thôi. Ai nói độc hại ta mặc kệ độc hại, đã ghiền rồi ngày không làm vài điếu là ngứa ngáy liền. Đến lúc rít được một hơi thấy đã ời là đã, ngon ời là ngon.

“Xong chưa? Vô mày!”.

Thái vào công ty sau Bình một thời gian. Sáng nào trước giờ làm hai thằ ng cũng ngồ i quán cóc sát bên công ty đọc báo tán dóc rồ i nhâm nhi cà phê với đôi ba điế u thuố c. Tính ra công việc của hai thằ ng cũng nhàn hạ, chủ yế u chỉ ngồ i bàn giấ y văn phòng. Thời buổi khó khăn này muố n kiế m được việc như vậy quả là không dễ dàng. Được cái may mắ n tụi nó vô n có bà con họ hàng xa lơ xa lắ c với ông giám đố c, nên ba má mới ráng cậy nhờ chỗ thân tình gửi gắ m vô đây. Thôi thì cháu con trong nhà dù gì vẫn là hơn.

Vào bàn ngồ i rồ i, Thái tâ n ngầ n mắ t một lúc, trước khi bật máy tính như thường lệ. Xem thử tin tức có gì mới mẻ hay ho không nào...

Chao ôi! Toàn những tin tức gây sồ c. Lướt qua thấ y đầ y cướp – giế t – hiế p. Sợ quá!

Người vô gia cư trúng xổ sồ gầ n ba triệu dollar.

Ồ , tin này hay. Thái liề n quay sang khê u Bình.

“Nè, thấ y gì chưa!”.

“Ờ... Cái này đúng là đòi đòi thiệt. Mà cái sồ hế t mầy ơi, tao mua không bao giờ trúng!”.

Phải rồ i, chắ c là cái sồ hế t. Thái cũng tin sinh ra con người vô n sẵn rủi may khác nhau. Nê u không đã chẳng ai phải nghèo phải khổ, trong khi nhiề u người khác lại mặc sức ăn sung mặc sướng.

Mà bản thân Thái rủi hay may nhiề u hơn?

Chẳng biế t nữa... Tuổi thơ Thái gắ n bó với làng quê ruộng đồ ng, con trâu và cánh diề u. Nhà Thái cũng từng lâm cảnh cơ cực những khi mùa màng thấ t bát, nhưng lạ thay chưa bao giờ Thái phải than thở “sao đời mình khổ quá!”. Có lẽ cái may mắ n lớn nhấ t Thái

có là tình thương của ba và má. Thái nhớ như in lời má thường dặn dò mỗi khi ôm nó vào lòng xoa đầu ngày bé.

“Nhà mình có nghèo cỡ nào ba má vẫn nuôi mấy đứa ăn học cho tử tế. Không cái nghèo nào khổ hơn nghèo chữ nghĩa, nhớ ghen con trai má!”.

Mới tới đó thôi Thái đã thấy bội hoi rung rung nhớ má rồi.

“Sao đời ra vậy mày, làm mấy cái báo giá coi!”.

“Ờ...”.

Công việc bàn giấy. Thái mở chương trình word lên gõ gõ bàn phím lóc cóc.

Làm làm một hoi loáng cái đã tới giờ nghỉ trưa. Thời gian trôi gì mà nhanh kinh khủng vậy?

“Ăn cơm mày ơi!”, Bình đứng lên kéo ghế sát lại bàn.

“Ờ. Đi ăn thôi...”.

Dù hai thằng bằng tuổi nhau, Bình giống như sự phụ của Thái vậy. Hoi mới vào công ty, đụng cái gì cũng ngỡ, Bình là người chỉ bảo tận tình cho nó, nên trong lòng nó nể phục và quý Bình lắm. Tính Bình cởi mở gần gũi, hai thằng chẳng mấy chốc mà thân nhau, đi đâu cũng đi chung.

Ra tới quán đã thấy người ta ngồi đông nghẹt rồi.

“Ăn gì lựa món đi mấy cháu!”, dì Tư quán cơm cười đón đã khi thấy hai vị khách quen.

“Dạ, để tui con coi...”.

Hai thắ̀ng đảo mắ_t một lượt mắ_y món ă_n sắ_p sẵn bày trong tủ kiế_ng. Vẫn là những món thường ngày thôi. Có điề_u hôm qua ă_n món này, hôm nay phải đổi qua món khác. Ăn hoài một món ngán chịu sao nổi.

“Thôi, dì cho con đĩa sườn trứng. Thắ̀ng kia ăn gì mà?”.

Thái ậm ừ.

“Dạ, dì lắ_y con thịt kho hột vịt...”.

“Ăn hoài một món vậy mà?” , Bình hỏi.

“Ồ, thích thôi...”.

Trưa nắ_ng nóng nực, mùi đồ_ ă_n thơm phức nhanh chóng quện với mùi mồ_hôi ngậy ngắ_y của hai ba chục con người ngồ_i ă_n trong một diện tích eo hẹp.

Ngồ_i đợi một chồ_c thì cơm cũng ra tới.

“Đói bụng ghê!” , Bình vừa cắ_n miế_ng sườn vừa xuýt xoa.

“Mua giúp già tờ vé số_ đi chú....”.

Hai thắ̀ng nhìn lên. Nào phải ai xa lạ, lại là ông lão lúc sáng.

“Trời! Đi đâu cũng gặp ông hế_t vậy!” , Bình chuẩn bị nổi quạu đê_n nơi.

Thái vội đưa tay nhận xắ_p vé số_ ông lão đang chìa ra.

“Thôi để con mua cho...”.

“Mua chi vậy mà! Đi đi ông già, không mua đâu!” – Bình xua tay hệt như lúc sáng.

“Kệ tao đi. Con lầy tờ này... con gửi tiề`n...”.

Thái móc bóp đưa tờ mười nghìn cho ông lão.

“Già... cảm ơn chú... Già chúc chú thật nhiề`u may mắ`n...”, ông lão vừa câ`m tiề`n vừa lắ`p bắ`p cảm ơn.

“Dạ... con cảm ơn...”.

Lão còn mời thêm vài ba vị khách nữa trước khi bỏ ra ngoài đường. Thái nhìn theo. Trời đang nắ`ng chang chang mà ông già để đầ`u trầ`n chẳng có mũ nón gì.

“Ăn đi mày, ngô`i hoài. Bữa nay bày đặt mua vé số` nữa ta... đọc tin lúc sáng xong ham hả!”.

“Không, mua giúp ông thôi mà...”.

Thái ngó xuố`ng tờ vé số` vẫn còn câ`m trên tay.

May rủi là chuyện của ông trời, phải vậy không?

Nhà mình có nghèo cỡ nào ba má vẫn nuôi má`y đứa ăn học cho tử tề`. Không cái nghèo nào khổ hơn nghèo chữ nghĩa, nhớ ghen con trai má!

Nó xúc từng muỗng cơm cho vào miệng mà thầ`y lòng đắ`ng ngắ`t khi nhớ lại gương mặt khắ`c khổ của ông lão bán vé số` khi nầy. Gương mặt á`y có khác nào khuôn hình của ba nó, má nó ở quê đâu...

Nghe lời má, Thái không để dang dở chuyện học hành, ráng lặn lội bớ`n năm ở thành phố` xa lạ này để có tắ`m bắ`ng mà mở mày mở mặt với người ta. Nhưng rồ`i ngày ra trường nó chợt thầ`y mình bơ vơ giữa những con đường chắ`ng chịt dây điện mắ`c giăng rồ`i như

tơ nhện. Nó chỉ là một con côn trùng nhỏ bé bị vướng vào những sợi tơ vô cảm ấy, giãy giụa chẳng có lối thoát. Không tìm được việc làm. Về quê. Bao nhiêu khát vọng về một tương lai sáng sủa hơn tan biến như bong bóng xà phòng.

Cũng từng có lần Thái nghĩ tới việc đi bán vé số khi cái bụng sôi lên vì đói.

Vẫn là ba má nhẫn nhục nhờ vả người ta mãi, nó mới có việc như bây giờ mà quay trở lại thành phố.

Lương chỉ đủ sống. Tháng nào cũng bữa đói bữa no, nói gì đến chuyện tích lũy, gửi về phụ giúp ba má...

“Mày sao vậy! Ăn nhanh đi! Tối giờ làm rồi!”.

“Ồ...”.

Nó phải ráng ăn cho hết. Com là tiền. Là mồ hôi của ba má nó. Mất nó hoen đi, vừa ăn vừa cố kìm lại.

“Sao mất đồ hoe vậy?”.

“Không có... Con gì nó bay vô mất thôi...”.

Nó móc bóp cất tờ vé số vô cẩn thận rồi ăn hết phần com còn lại.

Năm giờ chiều. Ngày làm việc kết thúc. Thái vươn vai, kéo ghế tính về thì Bình gọi giật lại.

“Vé số xổ rồi kìa, mở máy dò coi trúng không mày!”.

“Ồ...”.

“Vé máy của đài tỉnh nào để tao kiếm cho, sẵn còn mở máy tính.”

“Nè, máy coi đi...”, Thái đưa tờ vé số cho Bình.

“Có khi nào trúng không ta! Trúng đừng quên anh em nha!”.

“Dễ gì máy ơi. Tao cũng như máy, mua có bao giờ trúng đâu. Thấy thương thì mua giúp người ta thôi...”.

“Chứ nếu trúng, có một đồng tiền thì máy làm gì?”, vừa nói Bình vừa tìm trên mạng máy trang dò xổ số trực tuyến.

Thái chợt lặng đi. Có một đồng tiền thì làm gì ư? Nó bao giờ mà chẳng nghĩ về điều đó. Đêm nào về nhà trọ cũng nă m thao thức rất lâu mới thiếp đi được.

Nhất định con sẽ xây cho ba má một căn nhà mới...

Biết đến khi nào nó mới thực hiện được lời hứa trong lòng ấ y.

Phải rồi, nếu mà nó trúng số ... Tự nhiên tim đập mạnh hơn. Thành thật. Thành thật.

“Trật lắm hết máy ơi! Tao đã nói rồi, có bao giờ trúng đâu!”.

Nó cười cười:

“Có số hết rồi mà máy!”.

“Thôi về, lần sau đừng mua nữa nha, phí tiền!”, Bình lấy cớ đâu, đưa lại tờ vé số cho Thái.

“Ồ... về thôi...”.

Hai thằng tắt đèn quạt, đóng cửa rồi lấy xe chạy về.

Lại một ngày trôi qua trên thành phố này. Dòng người xe từ đủ các công sở trường học đổ ra giờ tan tầm chẳng mấy chốc làm đường xá chật chội kẹt cứng. Rồi cứ thế mỗi người nhích từng chút trong cái dòng xe nối đuôi dài thườn thượt ấy, hết như những con kiến bám sát lấy nhau tìm đường về tổ. Thái mắc kẹt trong đó, như lâu nay vẫn vậy, ngày qua ngày.

Đèn đỏ. Nó dừng xe trước ngã tư. Lập tức một tiếng nói vang lên:

“Mua giúp già tờ vé số đi chú...”.

Lại là ông lão lúc sáng? Thái quay sang.

Không phải. Một ông lão khác trông còn hom hem hơn, tay run run chìa ra xấp vé số.

May mắn bán cho người ta hết rồi... còn lại gì cho mình, ông lão ơi?

Thái lại nhớ ba nhớ má. Hai mắt nó cay xè.

2/2014

Tin nhắn



“Tình yêu của anh ngủ ngoan nhé! Anh yêu em!”.

Đọc xong tin nhắn, Thu mỉm cười thật vui.

“Vâng, anh ngủ ngon nhé! Em cũng yêu anh!”.

Thu thấy mình đang trải qua quãng thời gian vô cùng hạnh phúc. Với bất kỳ cô gái nào, tìm được một người yêu luôn quan tâm lo lắng mình, và bản thân mình cũng thương yêu họ thật lòng, liệu còn điều gì tuyệt vời hơn?

Ngay từ nhỏ, Thu vốn đã thấy mình may mắn hơn rất nhiều người. Sinh ra ở thành phố trong gia đình khá giả với tình yêu thương đủ đầy của cả ba và má, dường như chưa bao giờ Thu phải sống một ngày nào cực khổ.

Càng lớn, Thu càng trở nên xinh đẹp. Vẻ đẹp tự nhiên chính là món quà ưu ái của tạo hóa cho nàng mà không phải người ta cứ mơ ước là được.

Dù vậy không có nghĩa Thu chưa bao giờ buồn.

Không phải kể đến tuổi trưởng thành có quá nhiều người theo đuổi đã là niềm vui của người con gái. Với riêng Thu, nàng chẳng thích thú chút nào khi có hàng chục vệ tinh luôn vây quanh mình. Nàng nghĩ, mình phải chọn lựa thật kỹ càng.

Nàng có lẽ sẽ còn thui thủi một mình dài dài nữa nếu không ngẫu nhiên gặp anh.

Trên đời, không biết có phải vậy hay không, dường như mọi cái ngẫu nhiên đều được sắp xếp bởi Thượng đế?

Dường như đúng khi mà Thu và anh tìm ra nhau giữa bảy tỉ người hoàn toàn xuất phát từ những chuyện tình cờ, ngẫu nhiên đó.

Ba tháng trước, điện thoại Thu nhận được một tin nhắn lạ, cũng trong một đêm khuya khoắt như bây giờ.

Nó không giống với những tin nhắn nàng thường nhận được từ rất nhiều số lạ trước đây. Hào như chúng chỉ xoay quanh chuyện

làm quen, tán tỉnh từ những anh chàng tận đâu tận đâu ngoài kia vẫn thường xuyên thâm thương trộm nhớ nàng.

Tin nhắn ấy trắng xóa, không hiển thị bất cứ nội dung gì. Ban đầu, đọc được một tin nhắn kì quái như vậy, Thu chỉ nghĩ: *lại một cái đuôi mới xuất hiện*. Nhưng rồi cả đêm nàng trằn trọc không sao ngủ được.

Tại sao gửi tin nhắn mà không viết gì cả? Người ta nhảm nhọt hay thế nào?

Ở thời đại này, tin nhắn mang rất nhiều ý nghĩa và càng lúc càng đóng một vai trò quan trọng. Quả thật, luôn có những chuyện người ta cảm thấy rất khó khăn để mà thể hiện bằng lời nhưng sẽ cảm thấy khá dễ dàng nếu được chuyển tải qua tin nhắn.

Không chỉ với Thu, đó thật sự là một phát minh vĩ đại không kém điện thoại di động của nhân loại.

Vậy thì còn điều gì, chuyện gì không thể diễn đạt qua tin nhắn nữa?

Câu hỏi ấy cứ lẩn quẩn trong đầu Thu không yên. Cho đến sáng hôm sau thì nàng không tài nào chịu nổi nữa.

“Ai vậy?”.

Thu nhắn lại cho số điện thoại kia ngay khi vùng chăn bước ra khỏi giường.

Không thấy tin nhắn trả lời.

Chắc là người bên kia biết mình nhắn nhảm nên đã chủ động im lặng. Nàng nhún mày tự hỏi.

Thu đến trường, vào lớp. Thỉnh thoảng bất giác lại nhìn màn hình điện thoại. Chẳng có gì thay đổi cả. Trên giảng đường mà tâm trí Thu bay lên thật cao thật xa. Những dấu chấm hỏi lại hiện ra vì nàng vẫn chưa sao dứt được cơn thắc mắc xen lẫn tò mò.

Hay là gọi lại cho họ? Có nên không nhỉ?

Nàng mở lại tin nhắn trắng xóa đó, nhìn xoáy vào số điện thoại từ người nhắn hiển thị phía trên.

Hết giờ học, Thu lặng lẽ ra về. Đi đâu nàng cũng chỉ một mình và một mình như thế. Từ nhỏ đến lớn, hầu như nàng chẳng chơi với ai. Cùng lắm chỉ là xã giao chứ tuyệt nhiên nàng không có một người bạn thân nào. Kể ra nếu có bạn thân, nàng sẽ ngay lập tức chia sẻ cho cô bạn ấy chuyện về cái tin nhắn, chứ không cần khổ sở thế này rồi.

Rất lâu rồi, đối với Thu, mọi người trong lớp luôn có một khoảng cách quá xa. Nhiều người nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ. Đa số lại thấy trong đó ngọn lửa của tự hiềm. Chưa ai thật lòng tốt với nàng mà không vì vẻ ngoài của nàng hay vì sự khá giả của gia đình nàng. Cả những “vệ tinh”, những “cái đuôi” thường xuyên bám theo kia nữa. Nàng ít khi giãi bày nỗi cảm giác khinh thường những con người như thế. Càng ngày nàng càng cảm thấy bị ghét nhiều hơn. Cảm giác này khiến cả năm trời nàng không trò chuyện với ai trong lớp. Nàng thà cười vào mặt họ và tỏ ra cho họ thấy mình đủ đầy, hạnh phúc nhường nào. Nàng muốn những kẻ lòng dạ xấu xí phải chết dần chết mòn trong đau đớn.

Nhưng thực sự, trong lòng nàng rất cô đơn. Nỗi cô đơn ấy cứ lớn dần. Thẳm sâu trong cõi lòng, Thu vẫn muốn được yêu ai đó và được người đó yêu mình, như bao nhiêu người con gái khác.

Chỉ có điều chưa có ai nàng thấy thật sự xứng đáng và rung động vì họ.

Về đến nhà, Thu lại mở tin nhắn ấy ra mà ngấm ngấm. Tất cả những tin nhắn trước đây gửi đến hầu như chỉ duy nhất với mục đích tán tỉnh, nàng ngay lập tức xóa phăng không phải nghĩ ngợi lẫn lẩn. Vậy mà riêng với tin nhắn này, nàng lại không thể vứt bỏ.

Người gửi tin nhắn này là ai?

Tại sao lại gửi cho nàng?

Những bản khoản thách thức càng lúc càng lớn, thôi thúc nàng phải làm điều gì đó.

Có nên gọi cho người này không?

Số điện thoại ấy lớn vồn ngay trước mắt Thu như mời gọi.

Trong một tích tắc, nàng đánh liều bấm nút “gọi”.

Tín hiệu báo chuông đang đổ từ đầu dây bên kia phát ra trong điện thoại.

Tít tít... tít tít... tít tít...

Thời gian dường như đang kéo dài đến vô hạn.

“Cụp”.

Tín hiệu bị ngắt đột ngột, có lẽ vì quá lâu không ai bắt máy.

Thu thở dài.

Thôi được rồi, có lẽ nên kết thúc ở đây. Nàng toan bấm nút “xóa” thì điện thoại bỗng rung lên cùng âm thanh báo có tin nhắn tới.

Tim đập mạnh trong cơn hồ i hộp, nàng mở tin nhắ n ấy ra.

“Ai vậy?”.

Là số điện thoại đó. Người kia đã trả lời. Nàng phải làm gì đây?
Nàng phải nhắ n lại như thế nào?

Xưa nay, Thu chưa từng nhắ n tin với bất kỳ người lạ nào. Chỉ có hai số điện thoại trong máy nàng thường xuyên trao đổi là của ba và má nàng.

Đầ u óc nàng hoàn toàn tro ́ ng rỗng.

“Ai vậy?”.

Thêm một tin nhắ n nữa có cùng nội dung.

“Ai vậy?”.

Thêm một tin nữa.

“Ai vậy?”.

“Ai vậy?”.

“Ai vậy?”.

Thu sợ hãi đánh rơi điện thoại xuô ng nề n đấ t vỡ tan tành.

Giật mình tỉnh giấ c trong cơn hoảng hồ t, nàng nhận ra mình vẫn đang nằ m trên giường.

Là mơ ư? Nàng với tay tìm điện thoại. Đây rô i, vẫn còn nguyên vẹn. Nàng mở điện thoại lục tìm những tin nhắ n của anh.

Đâu rô i? Đâu hế t rô i?

Những tin nhắn lời lẽ ngọt ngào yêu thương đêm nào nàng cũng nhận được chỉ còn một màu trắng xóa. Chuyện gì vậy? Chuyện quái gì đang xảy ra thế này.

Có rất nhiều tin nhắn còn lưu trong máy nàng. Nhưng khi mở ra, tất cả chỉ là những khoảng trắng. Không có gì cả. Không một dòng chữ nào.

Thu toát hết mồ hôi.

Phải rồi, chắc là điện thoại bị lỗi. Có thể nàng vô ý làm rơi, nên màn hình có vẩn đục. Nàng sẽ gọi cho anh. Nàng tìm số điện thoại của anh. Đâu rồi, số điện thoại gửi cho nàng những tin nhắn này. Nàng sẽ gọi...

Số điện thoại này... có gì đó quen quen.

Thu nhìn kĩ hơn. Đúng vậy, số điện thoại rất quen. Đến bây giờ nàng mới nhận ra. Nàng chỉ vừa mới nhận ra.

Toàn bộ dãy số này.

Đó là... trời ơi... đó chính là số điện thoại của nàng.

Đầu óc nàng quay cuồng. Nàng đang mơ hay tỉnh? Sao lại thế này? Đây là đâu? Tôi là ai?

“Thu! Dậy đi!”.

Nàng mở mắt ra. Xung quanh là một nơi hoàn toàn xa lạ. Trước mặt nàng cũng là một khuôn mặt xa lạ.

“Mày làm sao vậy Thu, mày bệnh à?”.

“Cô là ai?”.

“Trời ơi! Con khùng! Tao nè, Phương, bạn thân nhất của mày nè!”.

“Phương? Bạn thân?”.

“Dậy đi làm đi mày, tôi nay tăng ca nữa đó!”.

“Làm... làm gì? Tăng ca gì?”.

“May chứ gì! Lộn xộn quản đốc la nữa bây giờ! Dậy sửa soạn đi, không trễ...”.

Thu đảo mắt nhìn rõ xung quanh hơn. Đây là một phòng trọ. Nàng phát hiện một tấm gương nhỏ treo phía trên tường. Một hồi túa ra khi nàng đứng dậy, tiến lại phía tấm gương.

Hình ảnh trong gương là một phụ nữ thô kệch, đen đúa, xấu xí một cách thô lương.

Đột nhiên, cái điện thoại rẻ tiền trên tay nàng rung lên.

Tiếng chuông báo có tin nhắn tới.

3/2014

Cũ



Trưa nay từ công ty về nhà ăn cơm với bố, vừa mở cửa dắt xe vào nhà Phúc đã thoáng thấy bóng dáng người lạ đang ngồi ở sofa phòng khách. Đó là một phụ nữ đã ngoài ngũ tuần anh chưa gặp bao giờ.

“Ai vậy nhỉ?”, Phúc nghĩ thầm.

“Kìa, thả`ng con trai anh về` rô`i. Vào đây chào cô Hạnh đi con!”.

“Cháu chào cô!”, anh nở một nụ cười xã giao.

“Chào cháu! Ôi, cháu giồ`ng hết bồ` ngày trẻ...”.

“Chuyện. Ai cũng bảo nó đẹp trai giồ`ng bồ` mà!”, bồ` anh phá lên cười hê`nh hêch.

“Góm chưa!”.

“Ngồ`i đi con trai. Con biế`t ai đây không, đoán thử xem!”.

Phúc ngồ`i xuồ`ng ghê`. Khuôn mặt của người phụ nữ đồ`i diện tuy đã bị thời gian in hắ`n lên bao nhiêu là vết dấ`u, anh vẫn có thể nhìn ra: đây từng là một người có nhan sắ`c.

“Người yêu cũ của bồ` đấ`y!”.

“Thật ạ?”, anh ngạc nhiên.

“Thật chứ sao không!”, bồ` gật gật.

Tính bồ` là thê`, cứ nửa đùa nửa thật. Anh toan nói điề`u gì đó thì người kia đã lên tiế`ng.

“Cô là bạn thời sinh viên với bồ` cháu. Cả gia đình cô định cư ở nước ngoài từ lâu rô`i. Cô về` nước chơi mới được mấ`y ngày thôi...”.

“Vâng...”.

“Con tin không, bồ` và cô hơn ba mươi năm bây giờ mới gặp lại nhau đấ`y...”.

“Ừ, cô với bồ` cháu mấ`t liên lạc từ lâu lắ`m rô`i. May lâ`n này về` gặp được ông bạn cũ mới chỉ nhà cho cô biế`t...”.

“Vâng, cháu hiểu rồi...”.

Quả thật, dù là thời trẻ hay bây giờ, trông cả bố và người phụ nữ này đều rất xứng đôi, Phúc nghĩ thầm.

“Không phải người yêu cũ đâu, bố cháu đùa đấy. Ngày xưa bố cháu thầm thương trộm nhớ cô ấy mà!”.

“Này! Thế tôi yêu đơn phương thật à?”, bố tức tếu.

“Đâu phải chỉ mình ông, cả lớp ấy chứ!”.

Những tiếng cười cứ thế vang lên rộn rã. Phúc quan sát bố và “người yêu cũ”, cảm giác như họ đang trẻ lại cả mấy chục tuổi. Bao nhiêu kỷ niệm cứ thế ùa về, chuyện này tiếp nối chuyện kia không dứt, cô kể - bố gật gù hưởng ứng, bố kể - cô cười phụ họa rất duyên.

“Ở lại dùng cơm với bố con tôi rồi hãy về. Bà nhà tôi hôm nay đi chùa với mấy bà bạn, chiều tôi mới về cơ!”.

“Ừ, được rồi...”.

Cơm nước đã được mẹ chuẩn bị chu đáo trước khi đi, hai bố con chỉ việc hâm lại cho nóng là có bữa trưa thơm mát rồi. Cuộc tâm tình của bố và “người yêu cũ” tiếp tục trên bàn ăn. Phúc vừa ăn vừa nghe, thỉnh thoảng gật gù cười hưởng ứng.

“Thôi, cô về nhé. Cảm ơn hai bố con!”.

“Dạ, cháu chào cô!”.

Bố tiễn “người yêu cũ” ra tận cổng, đón taxi, nhìn theo bóng dáng ấy cho đến khi chiếc xe hoàn toàn xa khuất.

Buổi chiều, Phúc lại chạy xe lên công ty.

Ngồi vào bàn làm việc, tâm trí anh quẩn quanh hình ảnh của bố và người phụ nữ kia. Người yêu cũ của bố... Chắc chưa đến mức là người yêu, có lẽ chỉ dừng lại ở niềm cảm mến lãng đãng của một thời trẻ trung sôi nổi.

Như bố vào bao nhiêu người khác, Phúc cũng đã từng bước qua những tháng ngày đẹp đẽ nhất của cuộc đời ấy.

Rung động đầu đời ư? Tất nhiên là anh có...

Người yêu cũ ư? Có, chắc chắn là có...

Nhiều hơn một người. Là bao nhiêu? Ba? Hay bốn? Hay năm? Anh không chắc...

Tất cả giờ đây có lẽ đều thuộc về một miền ký ức xa xăm nhạt nhòa nào đó trí óc hiện tại khó lòng tái hiện lại cho trọn vẹn.

Họ giờ ra sao? Cuộc sống hôm nay như thế nào?

Phúc không biết. Hoàn toàn chẳng hay chẳng biết.

Anh ngồi trong thình lặng, cố gắng lục lọi tìm kiếm mớ ký ức lù lù bùng khô khô cằn những cảm xúc quá vắng nào đó đã từng đầy tràn phập phồng trong hồi tưởng, đọng đầy nơi ánh mắt mỗi khi tìm thấy lại vì được gặp người thương.

Dường như không có... chẳng hề có...

Phúc ôm đầu, thở dài, trán đội lên những nếp nhăn mỗi mệt.

Anh có mối tình đầu không nhỉ?

Phải có chứ... Nếu không làm sao có thứ hai... thứ ba...

Người ta vẫn nói tình đầu là mọi tình đẹp để nhất, lưu giữ nhiều kỷ niệm khó phai nhất... Vậy mà, quả thật lúc này đây anh chẳng nhớ gì về nó cả.

Anh đứng đó, trong khoảng trống tới tận đáy. Gương mặt người ấy lơ mờ phía trước mắt anh. Mỗi lần cố gắng tiến lại để nhìn cho rõ, khuôn mặt ấy lại lùi đi. Phúc chạy theo. Cái bóng càng bị đẩy ra xa. Xa mãi. Xa tới tận. Anh nhắm tịt mắt lại.

Không, không phải chỉ một người...

Mở mắt ra. Hiện tại với bàn giấy, máy tính, công việc cứ lặp đi lặp lại ngày qua ngày.

Chẳng còn gì khác nữa. Cũng chẳng thể quay lại được nữa.

Đi làm về, Phúc đón nàng ghé đầu đó cùng nhau ăn tối.

Cả hai sẽ sớm làm đám cưới. Anh nghĩ vậy.

Anh đâu còn trẻ để mà rong chơi hoài. Hai năm nữa là anh bước qua cái tuổi người ta vẫn thường bảo: “tam thập nhi lập” rồi.

Nàng là con nhà khá giả.

Nàng lại khá xinh xắn.

Nói chuyện với nhau có thể cho là hợp.

Dường như nàng thật sự yêu anh, dù cả hai chỉ mới quen nhau sáu tháng.

“Anh ơi, quán ở kia cơ mà?”.

Phúc thấ ng xe cái “két” rồi vòng lại.

“Anh làm sao thế?”.

“Ừ, anh mãi nghĩ về mấy việc ở công ty ấy mà...”.

Vào quán ngô ì, gọi món xong Phúc lại nhớ đến bữa trưa với bố. Công ty chỉ cách nhà một đoạn nên trưa nào anh cũng tạt về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi một chút rồi chiều lại đi làm. Nhờ vậy anh mới có dịp gặp “người yêu cũ” của bố đến chơi. Anh toan kể chuyện đó cho nàng nhưng ngần ngừ một lúc lại thôi.

Kể làm gì nhỉ? Có khi nàng lại bắt anh khai ra những người yêu cũ của chính mình mà thôi.

Mà ngay cả khi có khai ra, anh cũng không thể nói cho rõ ràng rành mạch được. Anh chẳng nhớ về ai sâu sắc, cũng chưa chắc ai trong số đó đã một lần ngấm ngời nghĩ về anh.

Hậu quả của những điều đến nhanh thì sẽ đi nhanh.

Nhưng đó là khi Phúc còn trẻ, còn cảm thấy vui với những nghĩ suy nông nổi bông bột. Giờ thì anh mệt mỏi rồi, đã thấy chán chường mọi thứ.

Yêu ai cũng được. Lạ ý ai cũng được. Đã ng nào thì cũng phải lạ ý. Lạ ý đại cho rồi.

Vừa ăn nàng vừa kể cho anh những chuyện ở công ty. Anh gật gù, cười hưởng ứng như lúc ngô ì ăn trưa với bố, dù vậy hầu như chẳng có lời nào lọt vào tai. Tâm trí anh ở đâu đâu bên trên kia, thường là như vậy.

Trong giây phút đó, anh chợt nhận ra hiểu ra vì sao những điều đã cũ không hề đọng lại trong anh một tí một tí nào.

Đã từ lâu lắm, anh không có thói quen lắng nghe người khác. Anh cũng chẳng dành thời gian để mà cảm nhận điều gì cho mình. Cho đến khi thời gian và mọi thứ trong anh dần vơi cạn. Trước mặt mọi người, anh làm tròn vai diễn của mình, khoác lên những cảm xúc giả tạo, mặc bên trong đang hoàn toàn trống rỗng.

Anh thở ra nặng nề.

“Mình về thôi anh!”.

Phúc lại gạt đầu. Như một cái máy.

Anh chạy xe lang thang vô định sau khi đã chở nàng về nhà.

Thành phố này lúc nào cũng vậy, người và xe luôn luôn đông đúc hỗn loạn. Ngổn ngang giữa những cái cũ chen lấn nhau. Phúc biết đi đâu về đâu?

Không có điều gì để mà nhớ đến.

Nhìn đâu cũng chỉ thấy xa lạ, lạc lõng.

Ba mươi năm sau, liệu có “người yêu cũ” nào bất chợt ghé thăm anh không?

Một câu hỏi mà anh không thể trả lời.

3/2014

Ly



Chẳng biế́t từ lúc nào, nàng bắ́t đầ̀u suu tầ̀m chúng như một sở thích cá nhân.

Cũng có thể vì tên gọi của chúng gắ́n chặt với cuộc đời mình, bản thân nàng mới dành cho chúng một mớ_i quan tâm đặc biệt đến vậy.

Phải rồi, tên của nàng là Ly.

Trong nhà nàng, đâu đâu cũng có thể thấy chúng với đủ mọi hình dạng, màu sắc khác nhau.

Nàng vẫn thường bỏ rất nhiều thời gian chỉ để ngắm nghía chúng. Cô từng chiếu lên soi qua ánh đèn, cứ thế nàng chìm dần trong một niềm mê đắm khó tả.

Đẹp. Đẹp tuyệt...

Hôm nay nàng về căn hộ chung cư của mình rất muộn. Đâu rồi? Nàng tìm trên kệ chiếu ly mình chỉ chuyên dùng để uống rượu. Đó là một trong những chiếc ly nàng quý nhất.

Nàng chộp lấy chai rượu, rót vào ly thật đầy.

“Nào cạn ly!”.

Nâng ly lên cao phía trước mặt, nàng soi bóng mình phản chiếu trên nó. Đôi mắt trong kia buồn rười rượi.

Nhắm mắt lại, môi nàng chạm miệng ly, từng giọt rượu trôi vào cuống họng.

Hai hàng nước nóng hồi trào ra nơi khóe mi. Rượu ngon! Phải uống bằng đúng cái ly này nàng mới cảm nhận hết vị ngon của rượu.

Và cả vị của nỗi buồn nữa.

Nàng vẫn thường ngồi trong đêm mà tự mình gặm nhấm nỗi buồn cùng với ly và rượu. Chỉ cần như thế là quá đủ rồi!

Không gã đàn ông nào là cần thiết với nàng trong cuộc đời này cả! Nàng đổ thêm rượu vào ly. Uống! Quên anh ta đi thôi, Ly à! Quên phứt đi!

Men rượu đã n làm nàng chue'nh choáng. Hình ảnh gã đàn ông kia hiện ra trước mắ't. Kể cả khi nhắ'm chặt đôi mi, anh ta vẫn ở đó, rõ mồn' một. Tại sao lại thế'? Biế'n đi! Biế'n ra khỏi đầ'u tôi đi! Tôi không muố'n thấ'y anh nữa!

Gã vẫn ở đó, phản chiế'u trên thành ly. Nàng định ném cái ly xuố'ng đấ't nhưng chợt chùn tay lại. Không được. Chỉ còn mỗi cái ly này bầ'u bạn với nàng đêm nay thôi.

Nàng lại đổ đầ'y rượu vào nó.

Uô'ng! Đầ'u óc chao đảo, nàng gục xuố'ng bàn. Nước mắ't vẫn không thôi trào ra. Nàng nhớ anh, thực sự nhớ...

“Anh phải về', Ly ạ. Anh xin lỗi...”.

“Chị á'y đang đợi phải không, cả bé Na nữa?”.

“Ừ...”.

“Về' đi! Tôi không câ'n!”.

“Không phải vậy đâu. Anh yêu em, Ly... đừng giận anh mà...”.

Gã luôn biế't cách dỗ dành nàng. Những lời giả dồ'i đó cứ như mật ngọt đề'u đề'u rót vào tai. Nào là anh yêu em, anh chỉ câ'n em thôi. Nào là anh chỉ còn cái nghĩa với vợ, chứ trái tim đã thuộc về' em rồi...

“Tôi không còn lòng tin về' anh! Anh về' với vợ và con anh luôn đi! Đừng tìm tôi nữa!”.

Im lặng. Gã đàn ông á'y quay lưng bước đi, mặc nàng đứng đây đợi chờ gã sẽ làm điề'u gì đó khác hơn. Nhưng không, cuố'i cùng thì

anh ta vẫn là người đàn ông của gia đình. Anh ta buộc phải trở về với mái ấm bé nhỏ của mình, bất kể từng vui chơi ở đâu chẳng nữa.

Điện thoại trên bàn rung lên. Nàng mở mắt ra, với lấy nó.

“Em đừng uổng nữa, vào giường ngủ đi”.

Nàng phì cười. Có lẽ chưa ai hiểu nàng hơn anh ta. Và cũng chẳng ai làm nàng đau khổ nhiều hơn.

“Kệ tôi! Lo cho vợ con anh trước đi!”.

“Anh xin lỗi. Mai gặp, Ly nhé. Anh yêu em”.

Yêu ư? Tình yêu này rồi sẽ đến đâu?

Ngón tay nàng miết nhẹ trên miệng ly. Phải rồi, một vòng tròn luẩn quẩn không có lối ra. Ngay từ khi bắt đầu nàng vốn đã biết trước kết thúc rồi.

Nàng thiếp đi. Trong những giấc mơ đứt đoạn thỉnh thoảng lại gọi tên anh.

Tiếc rằng đời ít khi đẹp như mơ.

Sáng hôm sau nàng bị đánh thức bởi tiếng chuông réo liên hồi cho đến khi phải uể oải ra mở cửa.

“Cô Ly phải không? Xin cô nhận bưu phẩm”.

Trong con gái ngủ khi bị nhân viên chuyển phát làm phiền, nàng kí roet vào tờ phiếu nhận mà không để ý đến tên người gửi. Mà hình như cũng chẳng có tên người gửi nào trên đó.

Nàng cầm lấy nó. Một gói quà hình hộp chữ nhật cầm vừa vặn trên tay.

Cái gì thế này?

Vào lại trong nhà, nàng ngó xuống sofa rồi xé lớp giấy gói bên ngoài ra. Mắt nàng đột nhiên sáng lên khi nhận ra thứ ở bên trong.

Một cái ly. Không phải loại ly bình thường – chắc chắn là như vậy.

Đẹp thật, nàng nghĩ thầm. Từ chất liệu cho đến những đường nét tinh xảo: tất cả đều ánh lên một sự quý phái, sang trọng khác thường.

Ngắm nó một chút, nàng đã trở nên say sưa. Quá đẹp! Cái ly này xứng đáng có mặt trong bộ sưu tập của nàng! Con vui không ngần ngại nàng mỉm cười thích thú.

Bất giác, nàng liếc mắt qua lớp giấy gói trên bàn kia.

À, hiểu rồi. Quà chuộc lỗi từ anh.

Nàng cảm thấy nhẹ lòng. Để xem phải đặt nó ở đâu trên kệ đây.

Nàng nhìn quanh nhà. Đâu đâu cũng là ly. Một rừng ly được sắp xếp bày biện trên đủ các ngăn kệ treo dọc các bức tường.

Đến lúc này nàng mới nhận ra dường như chẳng còn chỗ trống nào nữa. Sao lại thế này? Nàng căng mắt tìm kiếm. Phải có chứ, một chỗ trống để đặt chiếc ly đặc biệt này vào.

Nàng đi qua đi lại. Ngắm chỗ này, nghĩa nơi khác.

Tệ thật! Tất cả đã kín chỗ hết rồi.

Tại sao đến bây giờ nàng mới nhận ra điều đó nhỉ.

Phải làm thế nào đây? Nàng ngẫm chiếc ly trên tay. Nó thật sự rất xứng đáng có một chỗ trong nhà nàng. Nhưng là chỗ nào?

Nàng tìm kiếm hơn cho đến lúc thở dài ngơ ngác xuôi ngó sofa. Quái lạ. Không còn dù chỉ một chỗ trống.

Một ý tưởng bỗng lóe lên. Đúng rồi, đã có cách. Nàng chỉ cần loại ra cái ly nào không ưng ý để thay thế bằng nó thôi. Có thể mà bây giờ mới nghĩ ra! Nàng bật dậy, đảo một vòng quanh nhà.

Biết chọn cái nào đây? Mỗi lần nàng giơ tay định bưng lấy chiếc ly nào đó ra khỏi kệ thì lại rút tay lại. Không được! Đây cũng là cái ly nàng từng rất thích. Không thể bỏ ra được.

Cứ thế, cả trăm lần nàng đưa tay lên rồi lại thôi.

Sau cùng, nàng bỏ cuộc.

Nàng ngơ ngác xuôi ngó, tay vẫn ôm khư khư chiếc ly. Sau rốt, nàng thấy mệt.

Nàng đặt nó lên bàn, nhìn chăm chăm vào vật thể trước mặt. Thực sự nàng đã hoàn toàn say mê nó mất rồi.

Và cả người tặng nó cho nàng nữa...

Cơn giận ngày hôm qua đã nguôi. Lục tìm điện thoại, nàng nhấc cho anh.

“Cảm ơn anh về món quà! Nhưng giờ em không biết phải làm sao với nó nữa!”.

Màn hình vẫn im lìm. Quái lạ! Bình thường chỉ cần nàng nhấc tin là anh đã lập tức trả lời ngay.

“Cái ly rất đẹp! Tôi nay mình gặp nhau nhé!”.

Vẫn không thấy tăm hơi anh đâu. Sao vậy? Nàng nhấc thêm một tin nữa:

“Em nhớ anh!”.

Đáp lại chỉ là một sự thinh lặng kéo dài.

Lòng nàng như có lửa đốt. Nàng tìm tên anh trong danh bạ rồi bấm nút gọi.

“Tút tut... tut tut... tut tut...”.

Tín hiệu bị ngắt đột ngột.

Tại sao anh không nghe máy? Nỗi khó chịu dâng lên. Anh lại định trêu đùa tôi ư?

Nàng gọi lại lần nữa. Tín hiệu bị ngắt gần như ngay lập tức.

Có lẽ anh đang bận họp... Nàng vội vã trấn an mình.

Vừa lúc đó, tiếng chuông báo có tin nhắn mới vang lên.

Tim đập nhanh, nàng mở tin nhắn ấy ra. Những dòng chữ lạnh lùng đập mạnh vào mắt.

“Chào cô. Chúng tôi để quên điện thoại ở nhà. Tôi sẽ chuyển lời của cô đến anh ấy sau”.

Trời ơi. Chuyện gì thế này. Là người đàn bà ấy...

Toàn thân nàng run lên. Vậy là chị ta đã biết chuyện. Chị ta biết rồi, biết hết rồi...

Hai tay ôm lấy đôi vai mình, nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Chợt, nàng nhận ra một chỗ trống trên kệ. Nàng đứng dậy, tiến về phía ấy. Chỗ trống này... Đây là nơi nàng đặt chiếc ly chuyên dùng để uống rượu. Nó đâu rồi? Chiếc ly ấy đâu?

Toàn thân run lên bần bật. Cơ thể nàng như tan ra.

Khi anh vào được phòng thì đã quá muộn.

Thi thể nàng ở đó, cứng đờ với vết cắt kéo dài trên cổ tay.

Quanh nàng là những mảnh vụn thủy tinh vỡ nát.

Cảnh sát nói rằng: theo hiện trạng thì nạn nhân đã đập vỡ ly rượu rồi ghim thẳng mảnh thủy tinh sắc nhọn lên cổ tay. Thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng mười hai giờ đêm qua.

Kết luận ban đầu cho thấy đây là một vụ tự tử.

4/2014